

RMK I. 1529a.

(1. pild.)

(Teljes.)

col. cpl.

Rebo I 1739. Löcse

1693. variansa

1698 - linc (?)

Löcse

1683

Colly Az I. J. Tyrnau

Néhai Tekintetes Nágos Vitéz

URNAK

GYARMATI 203

BALASI BA-
LINTNAK,

és

Amaz jó emlekezetű,
Istenben bóldogúl ki-múlt

Néhai

NEMZETES

RIMAI JANOS-

NAK,

Igaz háza fiának, és a' Ma-
gyar nyelvnek két ékelsé-
gének.

ISTENES ENEKI.

Mellyet a' Váradí Negyedik Editio
szerint tynéhány új Enkek-
kellés Imádságokkal

ki-botsátott.

LÓTSÉN,

BREWER SAMUEL által.

Ovenus in Appendice

Epigrammatum

*Præter Virtutem nihil immortale
tenemus,*

*Mens manet & Virtus, Cætera
mortis erunt,*

Nincs semmi állandó: Csak elme
java,

S' vitézséggel talált jó hírnek fo-
lyamja.

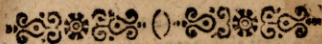
Egyebet mind el-bírt az halál ha-
talma,

Halhatatlanságban csak ez ket-
tőt hadta.

OTZK. lelt.

Régi R. Nyt.

Sz. 25 / 1/1838

ELOGIA

Spectabilis ac Magnifici

Domini

VALENTINI

BALASSA,

de GYARMAT;

Militis & Poëtæ cul-
tissimi

Ad VALENTINUM

BALASSAM

JOHANNES RIMAINUS.

BALINT, nemzetedben, ki
völtél BALASSA,

Munkádat ki-adom, hogy minden
szem lássa;

De élte elmének nem vélem kap-
bassa,

Kinek Apollonál nem volt tanú-
társja.

Vagy Syren, vagy Circe, vagy
Magyar Amphion,

Arany napszában nintsen penisze
én.

ELOGIA

Egy igen többet nyomsz, mint más
nagy rakásb'n,

Az ki ebben kétes nyomozzon bal-
lagjón.

Törbellője elméjét vak balgatag-
sága.

Kinek munkáidhoz nintsen kíván-
sága.

De szeret és ebajt azok társasága,
El-médnek kik érzik hogy nagy
gazdagsága.

En pedig irásid nyomát ki-nyo-
mozom,

Ne báud új életre hogy nevedet bo-
zom,

Emlekezett az mindenütt bardo-
zom,

S' így híred nevedet mint lebet tol-
dozom

Nyúgodgyál s' koporsód legyen
dicsőséges,

Állaponk most itt nem gyönyö-
rűséges,

Kit te késettél, Eger-is Törökös;
Kívánom hogy legyen telked id-
veséges,

Hibe Városának; bol nyúgszol
álása,

Öt vagy on : Krivánnak bol magas
bavassa.

Ven-

BALASSA.

Vendég fogadóját minden ugy szát-
bassa,

Szeredet tekintvén hogy meg-is ál-
bassa.

Mondván : Itt fekszik az a' Ba-
lassa Balint,

Ki kevés öröm közt nyeli sok keser-
ves kint,

Kinek irásában a' ki jól-is tekint,
Elméje Bárfonyán szem élbet

Tárlát színt.

IN EUNDEM. JANUS BALOGUS

Tolnexus.

Dile Dea simul celo nova pra-
lia miscet.

Certatim petitur cuius BALASSA
VALENS

Nasse vult, qui sunt, & que sunt ac-
cipe paucis.

Mercurius, Mavors, Pallas, A-
pollo, Venus,

Mercurius linguam, Mars ense,

Cypris amorem,

Immensum Pallas, carmen Apol-
lo regat,

Illi sciens, vates, orator, fortis, a-
mator,

ELOGIA.

*Sic licet: Hac mihi sunt cuncta
Minerva refert,
Sum Dea bellipotent sapiens & sum
quoq; pulchra,
Nostra Valentinus castra Balassa
colat.*

*Ungarico Idiomate per
JOHANNEM RIMAI
reddita in hunc modum.*

Isten Aszfzonyokkal ég-
ben az Istennek,
Uj hartzot, s' viadalt ma-
gok közt kevernek,
Balassa Bálint kell tsak
mindenikének,
Kedvelvén szép vóltát tu-
dós elméjének.
Tudni akarodé ezek kik
legyenek?
Mercurius és *Mars* neve
ketteinek,

Pal.

BALASSA

Pallás s' *Apollo*-is közösi
ezeknek,
Venus az ötödik kivel el-
lenkednek
Mercurius keres Bálint-
ban magáját,
Nem egyebet hanem tú-
dószóllo nyelvét.
Mars peniglen éles vag-
dalkozó törét,
Es *Venus* beléje öntet
nagy szerelmét.
Pallas kéri tőle eszes bölts
elméjét,
Apollo peniglen verses sok
Eneket;
Minerva kezdé el az után
beszédét,
Mindnyájan Bálintnak
hadgyátok(mond)békét.

Böltsebb, vitézb, szebb-is
 ki lehet nálamnál,
 Egyedül nálam az, ki min-
 nyájakoknál,
 Enkedvem szerelmem Bá-
 linttól el nem áll,
 Méltán azért ő-is én Tábo-
 romban száll.
 Nem engedem tőlem őt
 el-vonni másnak,
 Sem néked *Apollo*, sem
 hartzoló *Mars*nak,
 Örvendvén maga-is az ve-
 lem lakásnak,
 Tartom őt magamnak vál-
 hátatlan társnak,

Alb

Néhai Tekintetes és Nágos
 Vitéz Urnak

GYARMATI
 BALASSA
 BALINTNAK,

Istenes egynéhány Vitéz
 Éneki.
 E L S Ő.

ADgy már tsendesseget,
 Lelki békefeget, Meny-
 béli Ur, Bujdosó elmémet,
 Odd bútul szívemet, Kit sok
 kín fúr.

Sok ideje immár, Hogy
 lelki szomjan vár, Meutí-
 gére, Ne hadd, őrizd, ébrezd,
 Haragod ne gerjezd, Veszt-
 segére.

Nem kitsiny munkával,
 Elad halálával, Váltottái-
 meg

meg, Kinek érdeméért, Most-
is szükségemet, Tellyestis-
meg.

Irgalmad nagysága, Nem
vétekem rútsága, Fellyebb
való, Irgalmad végtelen, De
bűnöm ékzelen, Saromlást
valló.

Jó-vóltod változást, Gaz-
dagságod fogjást, Erezheté?
Ki engem szolgálát, Mint ré-
gen sokakat, Ebreszheté?

Nem kell kételkednem, Sőt
jót reménlenem, Igéd szerént,
Meg adod kevesen, Mit ígérsz
kegyessen, Hitem szerint.

Nyisd-fel hát karodnak
Szentseges markodnak, Al-
dot zárját, Add meg életem-
nek, Nyomorúlt fejemnek,
Le-tört szárnyát.

Repülven áldgyalak, Elvén
imáldgyalak, Vétek nélkül,
Kit jól gyakorolván, Hal-
lyak,

lyák meg-nyugodván, Bű-
nöm kivül.

M A S.

*A Magyar Nemzetnek
romlott állapotjáról.*

OH szegény meg-rom-
lott, s'el fogyott, Ma-
gyar nép, Vitézséggel nevelt
hírral vagy igen szép, Kár
hogy tartatol úgy mint fen-
vedendő kép, Elő mehetedre
nincs edgy út-at is ép.

Kedvelt bősült véred lőtt
tsúfoltságosfá, Szabládnak
bő foldgya nagy óltsóságos-
fa, Meg-tsorbult nemzeded
változott kortosfá, Neved
ékeksége utálatságosfá.

Föld reménfegére fel-ne-
velt Urfiak, Szemetre vettet-
tek úgy mint köztyúk fiak,
Sirjokkal hizódnak az idegen
fiak, Hozzád nem külö-
m-

4 BALASSA

bek mint az ördög fiak.

Házadnak szép vége mindenütt csonkán áll, Seregged szép száma fogy, romol, s' szálton száll, Insegednő, s' árad, veled edgy ágyban hál, Bő étkeid helyett rakodik aprótál.

Ki szánhat? Bánd magad nyomoruságodat, Mert nézi, s' nem érzi az csak romlásodat, A' ki epithetné te szép országodat, Könnyen mulatya el csak záloglásodat.

Sem pénz, jószág, mostan s' méltó arrú posztó, Nem indit hogy szolgály, megfűkölt az osztó, Tsudáid hogy minden rend nem korbórló, s' fosztó, A' nagy orv mert kitsint szörnyeb felakasztó.

Oh kedves nemzetem, házam, édes felem! Kivel szerel-

E NEKI. 5

relmetes mind Tavaszom, Télem, kefergj sirj, kiáltis Istenedhez velem, Nálad hogy szeretlek légyen e' vers jelem.

M A S.

Háboruit és szíve fájdalmát számlálván, kéri Istent hogy kétségben erőtül bírja.
MAZZA.

LElkemnek hozzád való kiáltása, Jusszon előben valaha már ohajtása, Ne hadgy veszem kétség miatt lelkem váltsága, Nyujts-ki segítő karodat szabadságomra.

Angyaloknak s' embereknek kegyes Istene, Jóval forró kegyelemnek kút feje, Irgalmas, hű törhető vagy téteményedbe, Engedd lelkem

kedvet szent színednek elöt-
te.

Látod engem sok háború
mint el-háborított, Veszede-
lem minden felől körül bé-
fogott, Nagy hatalma csak
te reád immár szorított, Em-
beri segítségétől mindentől
meg-fosztott.

Ne hadgy azért én Istenem,
veszedelmemben, Belőlem a'
fájdalmát vedd-ki kegyelme-
sen, Akar vigasztalásoddal
s' akar másképpen, Tsakkön-
nyebíts-meg, Hogy ne lé-
gyen tűrhetetlen.

Hald-meg imádságim né-
kem, kit te alkottál, Ha bü-
nömért ostoroddal meg-ho-
doltattál, Jusson eszedben a'
mit régenten fogadtál, Hogy
mihelt néked könyörgünk
szabaditanál.

Elz Istenem, nem akarod
vesze-

veszedelmünket, De kívánod
meg-tértünket és életünket,
Ne hadgy-ei hát engem-is
nyomorúlt hivedet, Ki bü-
néből hozzád térvén tégedet
követ.

Ne emlekezzél ez után go-
nózságimról, Mond ezt in-
kább én lelkemnek te jó vól-
todból, Im én kite idvőlsé-
ged vagyok: nagy bűdből,
ki menteni jelen vagyok,
azért ne busúly.

Még is Azonról.

OH én kegyelmes Iste-
nem! Melly igen meg-
vetél engem, Kegyelmezz-
meg már énnékem, Ne hadgy
bűnomben el-vesznem.

Nem tagadom, mert vét-
keztem, Hitemet sokszor
meg-szegtem, Rút fertelmes
vőlt

8 BALASSA

vólt életem, Kiért lám im-
meg fizettem.

Légyen azért elég immár,
Sok bűm, és szenvedtem
nagy kár, Rút szégyen ki
mint kegyes ár, Lelkemben
keservelem jár.

Hol a' te irgalmaságod?
Kivel vertedet gyógyítod,
Hol a' te erős job karod?
Kivel hived szabadítod.

Régen Dávidot Saultól,
Szabadítád, mentéd bűtől,
Noha sokszor vétet rítul, Ki-
ért meg verted azontúl.

Ellened való sok vétkem,
Mint Dávidé olyan nékem,
Kiért a' mint én azt vélem,
Veszett keserves életem.

De te Dávid jó Istene, Ki az
Szerentséjére, Vetettél bűt
én fejemre, Térj hozzám már
kegyelemre.

Bunomon talált bűm után,
Kö-

ENEKI. 9

Könyörűlly lelkem fájdal-
man, Tégy szégyent azokat
záján, Kik rám dühöttek
méltatlan-

Engem penig boszszú jó-
kra, Emely-fel jó-állapotra,
ne tetsék az hogy héjába, Biz-
tam dolgomat magadra.

Kiért a' mig élek itten, Di-
tsirlek felleges Isten; Ki kö-
nyörűlsz illy veszteten, Al-
dott légy örökké, Amen.

BALASSI BALINT *Nevére,*
mellyben könyörög bűne bocsá-
nattyáért, és bálákat-irád, hogy
Istenhez való meg-térése által ked-
vet lett Remél, és az által az
örök kárbozattul meg-
szabadult.

Bizonnyal ismérem raj-
tam nagy haragod, Fel-
leges UR Isten, és kemény
ostorod, Kivel tagjaimat,
Bűne-

Bűneimért nekem igen ostromozod.

Alázatos szível Uram téged kérlek, Ellenem felemelt kezeidet tarts meg, Szent Isten könnyíts meg, Irgalmasságod is én hozzám mutasd meg.

Látam bűneimet kikkel életemben, Vétkeztem elled, vitördög a' bűnben, Es a' test a' törben, De még sem gondoltam hogy így járjak ebben.

Anyámnak méhében bűnben fogontottam, mellyből noha tőled ki-mosogatattam, De gyarlón maradtam, Es annak utánna vízfűzű tántorodtam.

Soksága bűnömnek retgett engemet, Tsak irgalmasságod biztattyá szívemet, Siratván bűnöm, Es szív-
ből

ből ohajtom kegyelmességedet.

Illik hogy el forduly Uram bűnetemtől, Mellyel rakva vagyok talpig mind tetőtől, Kegyelmességedtől, Nem illik hogy meg felfűz irgalmasságodtúl.

Botsádj meg kötelét inkább ajakimnak, Kik szüntelen téged fel-magasztallyanak. Hálaikat adgyanak, Jóvöltodért néked híven szólgallyanak.

Az én lelkem-is kész mindenkor ditsérni, Irgalmasságodért nagy hálaikat adni, Rólad emlékezni, Gondolatim rajtad mindenkor tartani.

Légyen ez énnékem az én bűneimért, Nagyobbal-is néked mert tartozom ezért, Nagy sok vétkeimért, Engem-

gem-el nem vetel sok álnok-
ságimért.

Im ha bűneimből ki nem
térek vala, Vagy hogy vét-
keimből ki nem emelsz vala,
Im mint veszek vala, ör-
rök kárhozatra tántorodom
vala.

Néked azért nyelvem hi-
ven énekellyen, El-vőtt ja-
vaidért tégedet ditsirjen, Es
holtig tisztellyen, Hogy
annak-utánna örökké élhes-
sen.

Tanulságra szerzé ez Ver-
seket őszve, Kinek neve va-
gyon a' versek fejébe, Magát
meg-ismérte, Ajánlya-is ma-
gát Istennek kezébe.

M A S.

*Még is bővebb szóval kér-
lek Istennek baragját.*

Oh

OH én Istenem! im mi-
töltenek én szegény feje-
men, Kit reménleni ingyen,
sem tudtam volna életem-
ben, Kiért csak hálát kell né-
ked adnom, mert meg-ér-
demlőttem.

Az előtt való reám bocsá-
tot kemény ostoriddal, Meg-
nem tanulék, s' ihon mint já-
rék veled én Urammal, Meg-
fints mit tennem, hozzád
kell esnem én imádságom-
mal.

Ha ennél nagyobb ostort
bocsát-is reám, meg-érdem-
lem, De kérlek Uram szintén
a' földhöz ne verj immár en-
gem, Sz. Fiad által tölt igére-
tid jussanak eszedben.

Ne adgy felettéb a' kisérté-
tre, csak míg el-tűrhetem,
Mert nyilván látod gyarló
völ-

voltomat én édes Istenem, Ha-
el-hatz engem, oh hová le-
gyek, kétségben kell esnem!

Igafságodat irgalmassá-
god, kérlek, fellyűl müllya,
Tsenedességyék meg Sz. Fel-
ségednek fel-gerjedt haragja,
Sz. Lelked által szegény lel-
kemnek légy vigasztalója.

Szintén el-fojtott, és majd
meg emészti engem a' fok vé-
tek, Tsak tőled lehet vigasz-
talása keserves lelkemnek, Ne
vond-meg tehát kegyes Ur
Isten örömet szívemnek.

Te minden jóra forditha-
tod meg az én bánatimat, Ne
vefs-el azért Uram előled:
Kérlek mutasd-meg azt, hogy
jó Isten vagy, és meg-halga-
tod foházkodásimat.

Ezen-is kérlek ne tarts fo-
káig rajtam haragodat, For-
dítsad immár kegyelmessé-
gre

gre bocsfzú állásodat, Erde-
mem szerint ne büntess en-
gem, te szegény szőlőgadat.

Mi hasznod benne ha mar-
talékja léfzek a' Sátánnak?
Hiszem nem néki teremtetél
vólt, hanem te magadnak,
Kin szenvedését vallyon s'
héjába hagyodé fiadnak?

Lám én értem-is szintén
úgy meg-hólt mint a' nagy
szentekért, Tartozol tehát
engemet is meg-halgatni ked-
vélért, Halgasd-meg azért
foházkodásim az ő szerel-
mémért.

Szívem állását és kívánsá-
gát volta képpen tudod, Sem-
mi előtied el-rejtven nintsen,
mert te nyilvánlatod, Tarts
tisztán azért az én szívemet,
és adgy bátorságot.

Telleyes éltemben kiért di-
tsirem Uram felségedet, adgy
erős

erőt arra hogy segítségül hi-
 hassam nevedet, Iraídbé kér-
 lek a' te könyvedben én kö-
 nyörgésimet.

Emlekezetre kik minden-
 koron legyenek előtted, Es
 ne botosásák boszszú-állásfra
 Sz. Istenfégedet, Te Sz. Fiad-
 ért, kinek örökké légyen nagy
 dicsíret.

M A S.

DEO, vita mortisq; arbitro.

Ex Oda?

*Quem tu summe DEUS semel pla-
 casus, patrio lumine respicis.*

OH szent Isten! kit ked-
 vedben, mint kegyes
 kebledben, edgyszermár bé-
 vőttél, Annak szíve bátor
 kedve vig, mert nints féltelme
 rakva igaz hittet, ördög el-
 lenség, fokbú: szegénység,
 nem árthat, mert tellyes re-
 ménsséggel.

Mint

Mint nagy szálkő, úgy
 meg-áll, karán nem törődő,
 mindent könnyen szenved,
 E' világot testi fokjót gyűlö-
 mint nagy gondot, s' azok-
 ban nem eped, De menyor-
 szágra, mint főb javára, halsz,
 vész, s' arra minden kedve
 gerjed.

Ha vétni mér, mindgyárt
 meg tér, s' ha az bűn hozzá
 fér, nem esik kétlegben, Isten
 belkemért vezére, víseltetik
 teste, Angyalok kezében,
 Ojak lábait mint szemek fé-
 nyét, hogy valaminet ne űsse
 a' köben.

Oh Szent Isten mind éltünk-
 ben, s' mind holtunk idején
 egyedül reményünk, Te vagy
 életünk, benned halunk, raj-
 tad áll minékünk, mikor lésem
 velünk, Testünk romolván
 Sz. Országodban általad lé-

B

szca

fzen gyönyörű éltünk.

Hogy tégedet, élő Istent,
szívünk kedve szerint szol-
gállyon, s' tiszteljen, Jó
egészség, szent Békesség, és
kedves kegyesség szálljon
minközinkben, Véletlen halál,
ki reánk őtt áll, ne fojtson-
meg hirtelen éltünkben.

M A S.

*Könyörög Istennek hogy
bujdosásában viselje kegyelmef-
sen gondgyát, s' térjessze-is
újabb áldását.*

Kegyelmes Isten, Kinek
kezeben, Eletemet ad-
tam, Viseld gondomat, Ve-
zerld útamat, Mert csak rád
maradtam.

Gyermekférgemtől fogván
egyedül, Tsak te tőled vár-
tam, Mint Atya után hú ki-
ált-

áltván, Könyörögvén jár-
tam.

Most-is csak benned, Re-
ményemet, Uram helyhez-
tettem, Magam rád hadtam,
Rád támaszkodtam, Te alá-
vetettem.

Mi hasznod benne, hogy
ha veszélyre, jutok kétség
miatt? Két fiad által hozzád
váltottál, mint fogadot fiát.

Halgass-meg azért te nagy
nevedért, En könyörgésem-
ben, Mutasd-meg jódat, sok
áldásodat, Az én szeren-
tségemben.

Add-meg énnékem én re-
ményem szerint való jó-
dat, Ald-meg fejemet, ki bi-
zik benned, s' viseljed gon-
domat.

A' szép harmatot miként
hullatot, Távaszfal, virág-
ra, Sokjódat Uram úgy hul-
last

Isld reám, Te régi szol-
gádra.

Hogy mindholtomig szivem
légyen vig, Téged magasztalván,
Mindenek előtt, s' mindenek fölött,
Sz. Nevedet áldván.

Ezeket írák az tenger partján,
Oceanum mellett Kientzven edgyet mikor jegyzettek,
Más fél ezer felett.

M A S.

Egy Lengyel Enek igéről
igére, és ugyan azon notán:

Blahosław nás/ zc.

ALdgy meg minket UR

ISTEN a' te jó-vóltodból,
Világosíts meg minket irgal-
masságodból, Orczád világ-
gosságával, lelked ajándéká-
val, Hogy éltünkben e' földön
járjunk igazsággal.

En-

Engedd meg minékünk
kegyelmes Istenünk, hogy
mindnyájan tégedet igazán
ismerjünk, Hadd a' kitsiny
hitünkkel edgyütt örvendez-
zünk, mikor meg-ítélsz
Uram, kegyelmezz meg né-
künk.

Ne tántorodgyunk mi el
soha Uram te töled, Neké-
telkedhesünk-is többé már
felőled, nyughassék meg
mi lelkünk igaz hittel ben-
ned, Valhassunk mindenek-
ben Urunknak csak téged.

Nő azért dicsirjük most
fel-szóval az Urat, Mert lám
csak ő viseli mindenütt gon-
dunkat, Uram a' te nevedben
áld meg szolgaidat, Kiért
viszontag mi-is dicsirjük
fiadat,

B3

MAS.

*Mellyben Bűne bocsánat-
tyáért könyörög.*

Bocsásd meg UR ISTEN,
iffiúságomnak vétkét, Sok
hitetlenségét uadok fertel-
mességét; Töröld-el rútsá-
gát, Mindenálnokságát, Kön-
nyebíts lelkem terhét.

Az én búfúlt lelkem én
nyávalyás testemben, Této-
va bujdosik, mint madár a'
szél-vészben, Tőled el ijedet,
Tudván hogy vétkezet, akar
esni kétségben.

Látva magát való szám-
talan nagy sok jódat, Kiért
tudgya, téged, mint tisztelt
jól tőt Urat, Haládatlansá-
gát, Látván hamis vóltát, U-
gyán szégyenli magát.

Akarna gyakorta hozzád
ismét meg- térni, De bűnei
miatt

miatt nem mér elődben men-
ni, Tőled olly igen fél, Reád
nézni sem mér, Szined igen
rettegi.

Semmire sints penig, mivel
elődbe mennyen, kivel jó vól-
todért viszont téged tisztel-
tellyen, Vagy alázatosan,
Méltó haragodban, Tégedet
engeszteltyen.

Sok kísértet éri, minden
képpen rettentí, Veled ijez-
geti kétségbe siettetí, Ki
miatt majd el-vész, Ha véle
jót nem tész, Magát pokolra
ejti.

Jajgatván nagy sokszor
emliti szent Nevedet, Mond-
ván: Vajha az Ur hozzá ven-
ne engemet, Bizony kedvét
lelném, Mert őtet követném,
Mint édes Istenemet.

Bátorítsad Uram azért
biztató szóddal, Mit hasz-
nálsz

nálsz szegénynek örök kár-
hozattyával, Hadd inkább
ditsirjen, Ez földön élteben,
Szép magasztalásokkal.

Az te szódat tudom mihe-
lyen meg-halgattya, ottan
Sz. Nevedet, mint Atyát úgy
kiáltya, Ki terjesztet kézzel,
Sűrű könyves szemmel, Ma-
gát reád borsáttya.

Le-görögvén könyve or-
táján, úgy meg-követ, Ma-
gad-is meg-szánnad, látván
melly keferedett, Mert zo-
kogásokban, Siralmas szép
szókban, Nyér fejének ke-
gyelmet.

Irgalmasságod-is annál
inkább ki-tettzik, A'men-
nél több vétünk nekünk
meg-engedtetik, Inkább ke-
gyelmedben, Mint bünteté-
sedben te irgalmad tündök-
lik.

Nó

Nó nem tartod tudom to-
váb haragod rajta. Mert a'
békeségre te jobb kezéd ki-
nyújtva, de csak olyanoknak
Kik utánad járnak, Mert
vagy mindennek Ura.

Térj azért én lelkem ke-
gyelmes Istenedhez, Szép kö-
nyörgésekkel békéllyel szent
kezéhez, Mert lám hozzá
fogad, Tsak reád hadd magad,
Igen irgalmas Ur ez.

Hidgyünk mind örökké
igazán tsak ő benne, büntől
örizkedgyünk, ne távozzunk
eltőle, Aldott az ő Neve,
örökké mennyekbe, Ki ma
meg-kegyelmezze.

Eneklém ezeket el kefe-
dett szível, Várván Ur ke-
gyelmét fejemre Sz. Lelkével,
Tétova bujdosván, Büntö-
mön bánkodván, Tufakod-
ván ördöggel.

B s.

MAS.

In Laudem Verni Temporis.

Aldott szép Pünköszt.
nek gyönyörű ideje, Min-
dentékesseggel latogató Ege,
Hofzszú úton járókat kön-
nyebbiő szele.

Te nyitod rosákat meg-
illatozáfra, Te az Filemile
torkát kiáltásra, fákat te öl-
töztetv sok színű ruhákba.

Néked virágoznak bokrok
szép violak, Folyo vizek,
kútak, csak néked tisztulnak,
Az jó hamar lovak-is csak
benned vigadnak.

Mert fáradság után füre-
met ragjokat, Szép harmat-
os fűvel hízalod azokat,
Új erővel építvén úzerhez
ínokat.

Sőt még a' Vég-béli jó Vi-

téz katonák, A' szép szagú
mezőt kik széllyel be-járnak,
Most azok-is vigadnak, s' az
időt mulattják.

Ki szép fűvön lévén bánik
jó lovával, Ki vigan lakozik
vitéz baráttával, Ki penig
véres fegyvert tisztított Tsi-
szárral.

Újúl még a' föld-is minde-
nütt tetőled, Tisztul homá-
lyából az Eg-is te veled, Min-
den teremtettt állat meg-in-
dúl te benned.

Illy jó időt érvén Isten ke-
gyelméből, Ditsirjük Sz. Ne-
vét fejenként jó sűből, Igyunk
lakjunk egygmással vigan, sze-
retetből.

In laudem Confiniorum.

Vitézek mi lehet, E' szé-
les föld felett, Szebb do-

Ióg a' végegnél? Holott ki-
keletkor, A' fok szép madár
szóll, Kivel ember ugyan él,
Mező jó illatot, Az Eg szép
harmatot, Ad, ki kedves
mindennel.

Ellenség hírére, Vitézek-
nek szíve, Gyakorta ott fel-
buzdúl, Sőt azon kívül is,
csak jó kedvéből is, Vitéz
próbálni indul, Holott se-
besfedik, ől, fog, vitézkedik,
Homlokán vér le-tsordúl.

Veres zászlók alatt, Lobo-
gás kopiát, Vitézek ott víse-
lik, Roppant sereg előtt, Tá-
voly a' sík mezőt, Széllyel
nyargallják, nézik, Az pár-
dutz kapákkal, Fényes físa-
kokkal, Forgókal szép min-
denik.

Jó szeretsen lovak, Alat-
tok ugrálnak, Hogy ha
trombita riadt, Közűk ki
írá-

írását áll, Ki lováról le-
száll, Nyugszik reggel hol
virradt, Midőn éjten éjel,
Tsata viseléssel, Mindenik
lankadt, fáradt.

A' jó hírért, nevért, A' szép
tisztességgért. Ők mindent há-
tra hadnak, Emberfőgről pél-
dát, Vitézfőgről formát, Min-
deneknek őkadnak, Midőn,
Mint jó Solymok, Mezőn
széllyel járnak, Vagdalkoz-
nak, futattnak.

Ellenséget látván, Öröm-
mel kiáltván, Eők kopiákat
törnek, S' ha sulyosan vá-
gyon, A' dolog hartzokon,
Szólitatlan meg térnek, Sok
vérbe fertezven, Artzúl reá-
térven, űzött fokszor meg-
vernek.

A' nagy széles mező, S' a'
szép liget erdő, Sétáló palo-
tájok, Az útnak lefe, Ke-

mény hártzok helye, Tanuló
oskolájok, Tsatán való éh-
ség, Szomjuság, s' nagy hév-
ség, Fáradság mulatságok.

Az éles szablyákkal, Méltán
örvendeznek, Mert fejek-
ket ők szednek, Viadal he-
lyeken, Véresen, sebesen,
Halva fokban feküsznek, Sok
vad, madár jóra gyakran
koporsója, Vitézül holt te-
steknek.

Oh végbélieknek, Iffiu vité-
zeknek, Ditsiretes serege,
Kiknek e' világon: Szerta sze-
rént vagyon, Mindeneknél jó
neve, Mint sok fát gyümöl-
tsel, Sok jó szerentsékkal,
Aldgyon Isten mezőkbe.

M A S.

Egy szép új Könyörgés.

Nints már hová lennem,
kegyelmes Istenem, Mert
körül

körül vött engem szörnyű ve-
szedelmem, Segedelmem,
légy mellettem, ne hadgy-
meg szegényednem.

Vagy ha azt akarod, hogy
tűrjem ostorod; Tsak rút
szegénytől ódd fejemet, ha
bántod, Halálotat inkább
el hozd, hogy nem rútíts
ortzámat.

Aldgy-meg vitézséggel,
az jó hírrel nével, Hogy szép
tisztességgel mindent vé-
gezzek el, ölteztes-fel fegy-
vereddel, jó eszszel bátor
szível.

Ne gyalázzon engem ke-
vély ellenfegem, Te légy
Uram velem jó tévő Istenem,
Nagy szegényem, ne visel-
lyem, s' tovább ne hadgy el-
csnem.

Kiért ditsirhesen lel kem
mindenképpen, Hogy min-
denek

denek ellen meg-tartottál ép-
pen, Aldott Isten hálá legyen
néked örökké, Amen.

M A S.

*Psalmi 27. translatio Un-
garico Carmine juxta Bucha-
nani Paraphra-
fin.*

Egy Olasz Enek Notájára,

AZ én jó Istenem, ha
gyertyám nékem minden
segítségembe, s' ha éltemet
örzi, fejemet menti, Hát ki
mint ijeszthetne? Ha hogy
fok ellenség, Reám fegyver-
kezek, Tőlök jó-vóltából
meg-mente, Rám dühözt szá-
jokból, Ki vőn ő markából,
Rajtam, mert ingyen könyö-
rűle.

Kiért áldom nevét, és nagy
kegyelmét, Még ez testben
élhetek, Tőle ez előtt-is ez
edgyet,

edgyet, s' most is Kértem,
hogy reá nézhessék, az imád-
ság lelket, adgya reménységét,
Hogy edyedül csak benne
hidgyek, eszemet a' Sátán ne
hajtsa más után, szent csele-
kedetím örvendgyek.

Őt áldgya ének szóm, s'
versemre okom, Légyen tsak
ő énnékem, Mert ő árnyéká-
ban, és Sátorában meg-tart
nem hagy esnem s' vesznem,
Mert erős kőszálra vészten ha-
talmára, Hol nem árthat sok
ellenfegem, Sőt noha úgy
tetszik hogy most is aluszik
Az Ur, de tőlök meg-ment
engem.

Kiért én meg-állom nagy
fogadásom, S' őtet holrig
dűtsírem, Könyörűly én raj-
tam, azért jó Uram, S' végy
ki e' búból engem, Emely-fel
stenem, segély reménységem,
Mert

Mert csak benned bús lelke,
Szemem csak rád néz, félvén
hogy mind el-vész, Ne hadgy
reménlelt idősségem.

Ne hadgy e' setében, s' ne
rejtse el előlem; Szerelmes or-
tázád fényét, Vesz nem szinte
ne hadgy kisértet miatt, S'
tarts meg-attad életemet, Sok
ellenfégiimtől, kik vették már
körüli, Egyedül ártatlan feje-
met, Engem már barátim,
Szüleim rokonim El hattanak
mint vesztet embert.

De az jó Isten, ki az híveken
Élik veszedelmekben, Enge-
met nem hadgya a' bűnből ki-
hoza, Nagy csudálatoskép-
pen, Irgalmas szent Atyám,
engedgyed hogy tudgyam,
A' te útaidat követnem, Ar-
ról se félelem, se más dolog
engem, Hogy soha el ne té-
vesztethessen.

Rágál-

Rágalmazó nyelvtől, áll el-
lenfégtől, Ments-meg Uram
engemet, Mert hazug tanúkal
keserves szókkal, Károm-
lyák életemet, Nyelvek ő
fegyverek, kivel dühösköd-
nek, Keresik csak veszedelme-
met, Ha velem nem volnál, s'
nem bátoritanál, Eltemben
érick vol'na véget.

De a' tejó-voltod. és izér-
ted jód, Kit bűn után vigan
adtz, S' boldog élet, kegyel-
mességed, Kit velem hittel
váratsz, Biztat nyavalyám-
ban, vigasztal sok bűmban,
S' tudom-is hogy sok jókkal
áldasz, Senki ne félljen hát,
mert az Ur sok jót ad néked,
ki csak ő benne bizhatz.

M A S.

Psal. 54. *Deus, per' no-
men tuum serva me, &c.*

A' te

A' Te nagy Nevedért
 tarts meg engem ISTE-
 NEM, Győzhetetlen erőddel
 ály bocsfút értem, Halgald-
 meg már sok imádságimat
 Uram énnekem, Ne feleltke-
 zél tellyességgel így el én fe-
 lölem, Bizonyos reménsé-
 gem, Segély, most ideje, légy
 jelen nekem.

En reám mert nagy sokan
 most fel-támadta, olyanok,
 Kikveled semmit nem gon-
 dolnak, Sűrgetik lelkemet,
 mert szörnyű halálomra jár-
 nak, én pedig segítségül csak
 téged egyedül várlak, Im
 majd el-fogyatnak, ha el-
 hatz és torkokban, vetz
 azoknak.

En életemet Uram te ámo-
 gatod, Búval borúlt lelkemet
 meg-vigasztalod Ellenfélgim-
 nek

nek a' költsönt te búvón meg-
 adod, Igasfággal az álnok
 sziveket-is meg-ronrod, S'
 nyilván meg-bizonyítod,
 Hogy segélli az hiv embert
 jobb karod.

Tenéked akkor hálát adok
 örömmel, Aldozom szívem
 szerint szép ditsirettel, A' te
 felséges nagy Nevedet áld-
 ván tisztelettel, Mint te te-
 remtetted ember járhatok
 bátor szível, Ditsirlek éne-
 kel, Hogo vesztetek láthat-
 tam két szememmel.

MAS. PSAL. 148.

Mennyei seregek, ból-
 dog tiszta lelkek, Em-
 beri nemzetre, kik az égből
 néztek: Az Urat örökké ki
 mind ditsirjétek.

Angyalok az Urnak követi
 kik vattok, Szentek kik ő
 székít

székit mind körül állványatok,
örökké az Urat fel-magasztal-
lyatok.

Fényes Nap világra e' vi-
lág faklyája, Szép Hóld Ej
lámpása, Egnek foktsillaga,
Az Urnak SzentNevét mind
örökké áldgya.

Tűzes hatalommal forgó
ti nagy Egek, S'a' nagy Ten-
gerekkal edgyütt minden
vizek, örök ditsirettel ötet
tisztellyetek.

Mert csak ő egyedül min-
denteremtője, S' minden bir,
valamint magában rendelte,
Meg-marad mindenek ellen ő
szerzése.

Földnek kereksege minden
állatokkal, Vizben való ha-
lak, Tengeri tsudákkal, az
Urat örökké áldgyatok szó-
tokkal.

Tenger mély örvényi,
mény-

meny-dörgés, villámás, És,
hó, szél és vész, háború,
tsattagás, Hegyek, Erdők,
s' nyárba-is fejeződ fok ha-
vas.

Szép halmok, Zöld ágak,
ékesült kis dombok, Fák, kik
külömb-külömb szép gyü-
mölsőt hoztok, s' Fűvek,
kik gyönyörű szaggal illa-
toztok.

Sok színben tündöklő ékes
szép virágok, Erdőkben, cse-
rékben, Vadak ti kik laktok,
örökké az Urnak nevét kiál-
tsátok.

Gyikok, kigyók, földben
lakások állattal, Sőt a' mada-
rak-is külömb-külömb szóka-
kal, örökké az Urat áldgyák
hangosfaggal.

Világ Fejedelmi, Urak, és
fő-népek, Kik kösséggel bir-
tok, és nekik törvényt tesz-
tek,

rek, örökké ditsirvén az Urat
fellyétek.

Edgy-igű gyermekek,
kegyesek, szép szűzek, Fel-
serdült Iffiakkal bősületes
vének, Ditsiret töletek í-
gyenő nevének.

Mert ő az, a' kinek hatal-
mában az Eg, Néki enged
Tenger, Meny s' Földi kerék-
ség, Segélli övéit, mint men-
nyei Felség.

Ezt azért ti hívek Urnak
szent Serege, kik leg-inkább
vadatok az Ur szerelmébe,
örökké szent Nevét ditsirjé-
tek menybe.

*Hymni Tres ad SS. Tri-
nitatem.*

Primus, ad Deum Patrem.

A' Szent Háromságnak
első személye, Atya Isten
ditsőséges Felsége, Mind e'
széles

széles világnak teremője,
Tekints reám ilyen veszett
szegényre.

Ments és veszés-ki Uram
a' sok vészből, Vifely gondot
rólam térvad felől, ne sza-
kadgyak-el tőled Istenemtől,
Segély kiáltok tsak hozzád
egyedül.

Veszett fejemnek mert olly
állapottya, Mint hajonak kit
el-vett, Tenger habja, Nints
senki vezére, kormány tar-
tója, A' sok vész közt, tsak az
egy Istenőja.

Reméntelen mindeneknél
életem, Látván vesztet,
örül sok ellenfélgem, Tsovál-
ván fejeket, tsúfolnak engem,
Barátim-is mind idegenek
tőlem.

Gondot nints rám mert
mindenik azt tudgya, Hogy
eddig-is éltem ki-ki tsudal-

lya, Ennek, ugy mond, a'
mint vagyon ő dolga, Lehe-
tetlen hogy fenki szabadtassa.

De mind ennyi fok hábo-
ruimban-is, Erzi lelkem
hogy reménség kívül-is,
Tsuda-képpen meg ki-men-
tesz végre-is, Noha nem lá-
tom most edgy csep mód-
gyát-is.

Azért ez lelkem érzette
fok jódat, Ne hallogasd meg
szabadításodat, Mert ha el-
veszek is Uram, mi hasznod?
Azzal ugyan nem őregből ha-
talmod.

De ha meg-mentesz ez jók
következőnek, Edgyik ez,
hogy mind holtomig ditsir-
lek, Másik még ez, hogy azok-
is meg-térnek, kik segedel-
méről kétségben estek.

Terjezd ki hát fényes or-
szád világár, Szárazd azzal
sze-

szemeim nedves vóltát, Mert
tsak te fényed firalmat száraz-
hat, Búból menthet, jóra min-
dent fordíthat.

Nabugodonozor hét esz-
tendőre, Vivéd ifjénér Királyi
Felségére, Meg-szánván sze-
medet vetéd szegényre, A-
zért tekénts reám-is illy ve-
szetre.

Kiért velem edgyütt földi
kerekség, Ditsirteged, oh
mennyei nagy Felség! Ve-
szendőnek ki vagy igaz segit-
ség, Ditsófségeddel rakva
mind föld, s' mind Eg.

M A S.

*Hymnus Secundus ad De-
um Filium, pro impetranda
militari virtute.*

A' Szent Hároniságnak,
kinek im-dkozunk, JE-
sus

SUS másod ízemélye, Régi
vitézeknek, Roppant sere-
geknek, Győzhetetlen Istené,
Tehozzád kiáltok, Ki kato-
nád vagyok, Vigy kérlek vi-
tézsegre.

Régenten Dávidot juh mel-
lől a pásztort, Vid Királyi
Felségre, Midőn Goliáttal, A'
nagy Oriással, Meg-viva
szemtől szembe, Kit reménység
ellen, Tsudálatos-képpen,
Adál néki kezébe.

Jó Machabeusnak, Jeseének
Sámsonnak, Gedeonnak, Ju-
dithnak, Eszet, bátorságot,
Adál diadalmot, Hogy vité-
zül, járnának, Midőn benned
bizván, Hadnagyságot után
Szerentsének próbálának.

Most is Vitézeknek, Te
vagy bátor szívek, Kik veled
ditsekednek, De a' kevélyek-
nek, Kik mással kérkednek,
Tsak

Tsak szégyen vallás helyek,
Mert kit te nem segélsz, Szi-
ve, esze, el-vész, Hátat ad
ellenfegnek.

A' te nagy nevedben, En-is
most Istenem, Kérőttem le
szablyámat, Sok jó szeren-
tséket, várok tsak te tőled,
s' Vitézlő sok jókat, Mert
nem fizetésért, Sem gazdag
prédájért, Járom, tudod,
útam.

Hanem Szent Nevedért,
S' a' szep tisztességért, Kiben
meg kissebbítél, Noha nem
méltatlan, mert rút és szám-
talan, Bűnmért rám gerjed-
tél, De kérlek felejts-el, Un-
dok vékeimet, Lám már elég-
gé vertél.

Te vagy szál kopiám, Te
vagy éles szabhyám, Jó lo-
vam hamarságom, Elmém-
nek vezére, Karjaim ereje,
En

En szívem bátorsága, Bizván
szent Nevedbe, Mégyek ör-
vendezve, Bátran karom-
lóiadra.

Tsak te reád hadtam, Ele-
temet Uram, Valamelly he-
lyen járok, Bátorságot eszet,
Sok jó szerentséket, Tsak jó
völtodből várok, Orzám-
ról törőd-el, Szép vitéz-
segekkel, Szégyent, kit még-is
vallok.

Hogy vidám ortzával,
Szép hálá-adással, En fel-ma-
gasztallyalak, Es széles vi-
lágnak, Téged hadnagyom-
nak, Örömmel kiáltalak,
Vérrel festett szablyát, Kit
adít olyanoknak, Kik Zás-
lód alatt járnak.

*Hymnus Tertius ad Spi-
ritum Sanctum.*

Pro felici Conjugio.

A' Sz.

A' Szent Haromságnak
harmadik személye, Sze-
relemnek Isten szerént ger-
jesztője, Az jó házasságnak
ki vagy bölts szerzője, Szi-
vek szentelője.

Sz. Lélek Ur Isten, te ki jó-
kat osztasz, Meg-keferezteket
örömmel látogatsz, Félelmes
szíveket bátorsággal áldasz,
Siralmaist vigasztalasz.

Régi szentek házasságát te
szerzetted, Az én szívemet-is
tsak te ébreztetted, Edgy
árva szép Szűzhöz mostan
gerjesztetted, Ernem ezt
engedetted.

Könyörög tenéked, hogy
szentely-meg engem, Tulaj-
don Templomod, hogy le-
hesselel lelkem, Szeplő nélkül
tiszta legyen én életem La-
kozzál te bennem.

C.4

Addo

Add-meg azt-is társul énnékem bóldogul, A' kit mostan kérek tőled én Uramtól, Hadd vehessék bútsút immár bánatimtól, legyenek vig ezentől.

Aldgy-meg mind kettőnket igaz szerelemmel, Jó ép egészséggel, és szent felelemmel, Kétség és versengés közülünk veszfzen-el, Ellyünk tsendességgel.

Te Regulad szent hogy igazán élven, Hozzánk tartozókkal imádjunk ditsirvén, Téged vigasztaló szent Lélek Ur Istén, mind örökké, Amen.

M A S.

Ebben a' Noë bárkájából elrepült Galamb állapottyához hasonlítván állapottyát, kéri Istent, hogy életének sűrű nagy

nagy veszfélyében ontsa reá kedvét áldásának bárkájában való befogadásával mentse-meg sok kifizetettől fejét.

Segély meg engemet én édes Isténem, Reméltelenségben ne hadgy el-sillyednem, Im minden el-hagyott, Nintsen hová lennem, Nem tudok mit tennem.

Sok nyavalya miatt apadt hitemet, Most többits-meg bennem, segélvén engemet, Kit ez világ utál, tsúfolván engemet, Veszfzett életemet.

Mint Galamb, ki Noë bárkájából repült, Nagy víz dzön miatt meg barkára került, Szájában ágat hozván, meg-tetejéreült, Ki zöld ággal újult.

Szintén úgy most lelkem ő
nagy ínségében, Meg te read
kérült kéntelenségében. Noha
el-hagyott volt: most re-
mélletében, Rad szállott hi-
tiben.

Új könyörgést hozott né-
ked új ág helyett, Ki jó re-
ményeggel virágzott, zöldel-
let, S' adgya ő magát is ke-
zedbe e' mellett, Így vár bár-
kad felett.

Mint edgy nagy barkedban
vedd be azért szegent, Jó ál-
domásodban fogadód sze-
rént, Hogy a' kétség miatt el
ne hadgyon meg-ént, téged
szentséges fént.

Kiből Uram néked de mi
hajsznod lenne? Ha a' kétség
miatt ő pokolra menne, Lám
már meg-váltottad hogy ne
éghet benne, Sőt jót érdem-
lene.

Régen-

Régen edgy Galambot ha
Noé meg-tartott, hát hogy
hadnál engem kit Fiad meg-
váltott, ki téged keservelen
régen kiáltott, Szíve szerént
áldott.

Segélly azért engem ke-
gyelmes Istenem, Örvény fe-
nekén ne hadgy alá mennem,
Kiért a' míg élek kéz vagyok
há lennem, Nagy háládaft
tennem, Szent Neved dicsir-
nem.

MAS PSALM 42.

Mint a' szomju Szarvas
kit vadász rettentett,
Hegyeken, völgyeken széllyel
mind kergetett, Rileh, s' alig
vehet szegény lélegzetet, Ke-
res kút fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelkem
most tégedet, Szerte mind

C6

kiált-

kiáltván a' te szent Nevedet,
Szabadítására hogy onts
kegyelmedet, Mint forrás
sejedet.

Etele'm mert nintsen fo-
hászkodás nélkül, Italom
csak méreg keserű könnyem-
től, Midőn illy szót hallok
én ellenfejemtől, Kiben lel-
kem el hűl.

Mond: Te szám-ki-vetett,
nyavalyás meg-romlott, A-
maz reménletted Istened most
holott? Tőled immár régen
talám el-hasonlott, Hogy
vagy ilyen romlott.

Melly szó csak meg nem ői
nagy szégyenlétemben, Hogy
kevély ellenség azt veti sze-
memben, Kinn el keseredem,
s' ottan jut eszemben, Mint
éltem helyemben.

Midőn nagy sereggel zen-
gél, bongással, Templo-
mod-

modban mentem szenteld ál-
dással, Szintén az ajtódig lok
szép hangoszággal olly nagy
méltosággal.

De te mindazáltal szomjú
lelkem ne fély, Sőt régi Urad-
ban minden ellen remély, Biz-
ván kegyelmében, hogy és
tsendesen ély, Gonosz hoz-
zá ne vély.

Mert még meg-téríti régi
szerentsédet, Kiben virágoz-
tat jókkal úgy tégedet, Tél
után tavaszal mint a' szép
kerteket, meg-áldgya feje-
det.

Kiért mondasz te-is neki
ditsiretét, Mint egy Filemle
lok szép énekeket, Ambár
szenvedgyek hát érte min-
deneket, Nyellyek bút és
mérget.

Tsak legyen korosként
lelkével mellettem, Hogy
C7 fájt

fajdalmam miatt ne veszfzen
életem, Mint Jordán és Her-
mon foghatatlan hitem, lé-
gyen erős lelkem.

Mert ha tenger búful pa-
raitsolattýára, Hát rám is
ö ereszt bú bűnös fiára. Tá-
maszkodom azért jó akarat-
tyára, Mint Atyám kar-
jára.

Eö-képpen hogy tudom
már hogy nem sokára, Meg-
könyörűly rajtam, a' bosz-
szúságára, A' ki járt életem
vesztére, s' kárára, Szégyen
vallására.

Kiért áldom ötet erős kö-
sziklámot, Tsak ne hadgya
fogyni-el bizodalمامot,
Mikor beszontással gyűj-
tyák nyavalyámot, Mint o-
lajjal lángot.

Mondok: Tsak ne kérd-
gyék, hogy hol én Istenem?
Mert

Mert mérgemben akkor nem
tudok mit tennem, Hogy
azzal terjesztik keservemet
bennem, Kesz vólnék holt
lennem.

Nó azért el-bádgvad lel-
kem te ne búfűly, buzgó i-
mádsággal sőt Uradra bo-
rally, Erős reménsséggel tsak
ö hozza szorűly, Töle el ne
fordűly.

M A S.

*Szarándok, vagy bujdo-
sók Eneke,*

Pusztában Sidókat ve-
zérlő jó Isten, Ki elöttök
mentél tűzes oszlop képpen,
Igíret földére vezérelvén szé-
pen, Kalauzzok voltál min-
den szereztesken.

Te adtal tsillagot amaz
Magusoknak, Vezérül is An-
gyalt

gyalt iffiú Tobiásnak, Herodes előtt futó Szűz Máriának, Te voltál vezére minden szarándoknak.

Könyörül nekem-is hogy légy már vezérem, Mert im bújdosni űz nagy bú, és szemérem, En Istenem ebben ne veszszen-el vérem, Órizz-meg gonosztúl, Felségedet kérem.

Epíts-fel elmémet az jó böltséggel, szívémet peniglen hittel, reménységgel Bujdosó fejemet töredelmességgel, s' te adtat lelkemet buzgó könyörgéssel.

Jártomban, költőmben, hogy csak reád nézzek, Búmban örömemben reád figyelmezzek, Jó s' gonosz szerentsét tsendesen viselleyek, soha semmi helyen el ne felejtsek.

Hogy

Hogy bujdosásom ideje tölte után, En édes hazámban térjek ismét vígan, Mind azokat jó egészségben találván, A' kik szomorkodnak én tölem butsúzván.

En édes hazámból való ki mentemben, Szent Mihály nap előtt való harmad hétben, A' más-fél ezerben és nyoltzvan kilentzben, Az ő szerént szerzem ezt illyen énekben.

M A S.

*Valedicit Patriæ, Amicis
omnibus, quæ habuit
carissima.*

OH én édes házám te szép Magyar Ország, Ki Kereszttyénségnek viseled paísát, Viselsz pogány vérrel festett élyes szablyát, Vitézlő

vező Oskolat: Immár Isten
hozzád.

Egriek vitézek, Végeknek
müköri, Kiknek vitézségét
minden föld viseli, Régi vi-
tézekhez dolgotokat veti,
Istennek ajányla egyetek im-
már ti.

Ti is Réro szarnyon járó
hamarlovak, A' kiknek há-
tokon a' jó vitéz iffiak, Gya-
korta kergetnek, s' hol penig
szaladnak, Adasék ékesség
már mindnyájatoknak.

Fényes sok szép szerzőm
vitéző nagy szépség, Kato-
ná találmany új forma ékes-
ség, Seregben tündöklő és
fénlő frisseiség, En tölem,
s' Istentől legyen már bé-
keség.

Sok jó vitéz legény, kiket
fel emeltem, Kikkel sok jót
töttem, tartottam, s' nevel-
tem,

tem, Maradgyon nálatok jó
emlekezetem. Jussoneizetek-
ben jó tétémről nevem.

Vitéz próba helye ki ter-
jedt sík-mező, Fákka, kö-
sziklakkal, bővös hegy,
völgy, erdő, Kira' sok tsa-
tajar, s' jó szerentse leső,
legyen Isten hozzád sok vi-
tézt legelő.

Igaz atyámfia, s' meg hitt
jó barátim, Kiknél nyilván
vadnak keferves bánatim, Ti
jutván eszemben hullnak sok
könyveim, Már Isten hozzá-
tok jó vitéz rokonim.

Ti penig szerzettem átko-
zott sok versek, Búnál kik
egyeket nekem nem nyerte-
tek, Tűzben mind fejenként
égjetez veszszetek, Mert ha-
szontalanok, jót nem érdem-
letek.

MAS,

*Ezt a' Psalmust a' Beza
ve seiből fordította, tsak balá-
la előtt való betegségé-
gében.*

VEgetlen irgalmu, oh te
nagy hatalmu Isten! légy
már kegyelmes, onts-ki min-
deneftől, Jódat rám kebled-
ből, Mert lá melly veszedel-
mes Bűnöm miatt lelkem, Ki
titkon rág engem, Mert nagy
sebbel serelmes.

Mold-el rólam immár, Kit
lelkem alig vár, Músd-el bű-
nöm rútságát, Együtt a' rút
hirrel, Mint rút bűzd enyézd-
el, Fertelmem bűdös szagát,
Ísmérem bűnömet, Kiért nap
engemer, Rettent mutatván
magát.

Isak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, Oh ke-
gyel-

gyelmes Ur Isten! Kit semmi
ravaszság, Nem isalhat! Al-
nokság, Rejtve elötted nin-
tren, Mert az nagy kék égből,
Mint Királyi székből, Látod
mint mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám
eresztez kint, Veszek! Jaj
hová legyek? Ha tellyes él-
temben, Bűnt töttem minden-
ben, Bizony pokolra me-
gyek, Mert még létem előtt,
Testem meg-főrtözött, Oh
Istenem már medgyek!

Engem mert vétkével, A-
nyám életett-el; Méhében
hogy hordozott, Vétket pe-
nig te bánfsz, Igaz szeretz s'
kivánsz, Ki tisztá szivet ho-
zott, hogy életre adál, A-
zonnal oktatál, Mint érte-
ném titkodat.

En rút haládatlan, Azért
foghatatlan Isten, hozzád
kiál-

kiáltok, Tisztíts Isopoddal,
Irgalmasságoddal, Mert láki
nagy kint vallok, Hogy un-
dok vétkemből, Meg-tisztul-
ván, belől Legyek szebb
hogy sem vagyok.

Legyek fejeérhónál, Öröm
mondásoddal, Tölts-bé az én
fülemet, Vigasztald lelkemet,
Küldvén örömedet: Ne szá-
razd-ki velőmet, Tsontom-
ból bánattal, Ne nézz rám
haraggal, Mőld-el inkább
vétkemet.

Teremts ismét bennem, Te-
remtő Istenem, Tiszta szívet
kegyessen, Fűdd belém isme-
gint, Hogy nagy szívem sze-
rint, Lelkem igazt ismeren,
Engem romlott szegént, Rossz
érdemem szerént, Haragod el-
ne veszszén.

Ne fosz meg lelkedtől, Sőt
idyefsegéről, Mondgy örö-
met

met márnékem, Szentelő lelkeddel,
Hadd éppüllyőn meg-
fel, Mint az előtt-bús lelkem,
Hogy sok tévelyedtek, Te
hozzád térjenek, Követvén
bizvást engem.

A kövér áldozat, Jó ked-
vet nem hozhat, Jól tudom
Uram néked, Mert ha a' kelle-
né, Örömeft tisztelne, Bús se-
jem azzal téged, Tőredelmes
szível, Buzgó könyörgéssel,
Beszéllem azért néked:

Imé ki öldöztam, S' te eld-
ben hoztam, Fene ötte sebe-
met, Kit tsak te gyógyíthatz,
Eletre fordíthatz, Szánd ke-
serves fejemet, Bűneim kin-
nyával, Testem fájalmával,
Negyőttörd életemet.

Ha elebb nem hadtad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát
most se hadd el, Jó volt od-
ból szegént, Jó szokád sze-
rént,

64 BALASSA

rént, Sion falát támazd fel,
Hogy mint áldozatot, Ad-
gyakugy hálákat, Ki néked
leg-inkább kell.

M A S.

Fragmentum Cantionis
cujusdam.

Ad Deum Opt. Max.

MErt ki meg-tér, ke-
gyelmet kér, jó völtá-
hoz nem fér, hogy azt ő el-
hadgya, mindent meg-nyér,
ki szólni mér, neki Szent Fiá-
ért, Fia maga mondgya,
Mennyen fellyül és irgalma,
kit mér annak, ki őtet féli és
várja Fiából folyt vér nekem
elég bér hogy bűnömért nem
vét kárhozatra.

A meg-irt Vitéz Ur,
Istent Énekek.

V E G E.

Az

Jó Emlekezetté. Isténben
idvőfégyessen nyilgató

N E H A I N E M E S
E S N E M Z E T E S

R I M A I J A -
N O S N A K,
I S T E N E S É N E K I
következnek.

Ovenus in Libro uno

Epigrammatum.

*Solis ut in solo motu constantia
constat,*

*Constans Virtutis vis agenda
sua est.*

Miként a' szép Napnak szün-
telen folyása,

Jelenti hogy légyen álha-
tatósága.

Igy hogy gyékeret verr a'
Virtus zöld fája,

Kegyes munkák által ma-
gát ki-mutattya.

PSALMI LI.
Periphrastica Expla-
natio.

MInt hogy Isten eheti
sok ezer-képpen-való
mindennapi vétkeink
nek számtalan-ági hoz képest,
sem mire nintsen nagyobb
szükségünk töredejmes szív-
ből szívárkozó szüntelenül
való Pœnitentia tartásunknál
és bűnünknek dögleletességé-
vel ellenünk ingerlett Isten-
nek haragja hív kérelésénél,
szükség ennek a' dolognak
valóságos módgyát fima és
igyeses reguláját, bizonyos
úttját-is meg-ranúnunk,
s' mindenkor előtünk tarta-
nunk, hogy ennek az igen
D2 felet-

felette szűkséges dologban
való módnak Isten igéjéből
előnkbenadatott, és ő Felsé-
gének tetfzésére szabott és
reguláját, illetlen, toldalé-
kokkal nem illetven, vakon
és vakmerőn valami tsoport-
is, görtes és horgas regulát
ne kövessünk: Melly jó re-
gulának Isten tekinteri előtt
minden állapottyában való
szép egyenességet, jó ábrázat
mutató tükörét, miért hogy
minden újsággal talált em-
beri tévelygésből való told-
alékok előtt, Szent Lélek ve-
zerlése által meg-iratott,
s' nekünk követésre példájul
adatott, Szent Dávid Király-
nak ötven-edgyedik poen-
tentia-tartó Soltárában, ré-
fzenként való épsséggel fe-
lelhettyük az igaz poen-
tia-tartásnak. Regulájában,

nem

nem szűkség ez ellen más Re-
gula után elménket hajta-
nunk, de vérkeink terhe fu-
lyosító fájdalomkba, szí-
vünk töredei nefségével: s'
lelkünk alázatofságával, így
kelle' dologban együtt szent
Dávid Királlyal magának ő
szent Felségének, az Ur Isten-
nek szóllanunk:

Könyörül én rajtam Ur
Isten, s' irgalmazz Lel-
kem, mert meg-rúult s' körül-
nötte bűn s' gaz, Majd a' kár-
hozat is, rajtam el hatalmaz,
Sokságu irgalmad ha meg-
nem oltalmaz.

Lelki sekély ellen tsak te
vagy jó orvos, Ki tűze fűsti-
tül én lelkem is kormos, Bű-
nőmnnek szennyéből azért en-
gem ki mos, Tisztíts vétke-
imből, ne legyenek illy pismos.

D 3

Er-

Erzem és ismérem hogy nagy álnokságom, Előtte áll bűnöm és tölt gonofságom, Ki miatt elveszett kedvem s' vigaságom, Etelre itálra sintsen, kivanságom.

Nem tsak a' bőrömre vétkem enyve ragadt, Belől bélemre-is derút mérge fakadt, Nintsen olly rész bennem, kire ruh nem akadt, S' ezt miatt való bűm éjel nappal szaggat.

Bűn fészkebe pedig még akkor akadtam, Mikor én anyámnak méhébe fogottam, Első téjjel edgyütt a' bűnt szoptam, nyaltam, Onnan való magból bűnre így ágaztam.

Te bűntsefségednek útain víveltél, Es titkaid között oktattál, s' neveltél, De ki tévelyetnek im azokból lettél,

tél, Es az ítéletben engemet meg-győztél.

Tenéked vétkeztem, elled tők gonoszt, Ki most szentségemben és érdememben foszt, jutalmúl béremben őrdög hév poklot oszt, Fejemről istenem vond-le azt a' rút kofzt.

Ne kéméld én tőlem irgalmadnak irét, Szívtafd ki lel kemnek azzal gennyet ruhét, Halhafsák mások-is hasznáható hirét, kikre pokol és bűn vonta nyilas íjét.

Isoppal hínis engem, s' tisztulást úgy veszek, Belől lelkeddel mos, s' hónál fejérh lészek, Előzz-meg kedveddel miglenel nem veszek, Kiről őrdömben néked áldást tészek.

Te bűntsefségednek útára emellél, Es titkaid között ok-

tatál nevelél, De ki tévelyet-
nek im azokból lélél, Es az
ítéletben engemet meg-
győzél.

Mint ne győzhetne is igaz
ítéleted, Hol semmi mentőget
nem lelek ellened, Könnyör-
gők inkábblan előzzen meg-
kedved, Mert bürgalmaddal
híres köztünk neved.

Adgy én halálomnak vig
örömet azért, Hadd romlott
tagaim vegyenek már új vért,
El-fordítsd országát vétke-
imről Fiadért, S' nyomd el
álnokságom, lelkem mert
hozzád tért.

Fertelmetlen tiszta szívet
teremt bennem, Igaz és
Szent Lélek hogy lakhassék
velem, Bűn s' ördög hatalmat
ne végyen ellenem, Adgy
győzedelmessack ezek ellen
leancem.

A' te

A' te színed elől el ne vész
engemet, S' ne foszd Sz. Lel-
kedtől meg is én mellyemet,
Idvőzítésedben tartsad örö-
memet, S' Lelked erejével
tölts is keblemet.

Lelkemnek te Lelked lé-
gyen Fejedelme, A' mit az
parantsolathoz légyen ked-
ve, Semmi rossz vétkeknek
ne légyen engedve, Hogy
kikért előtted lehetne meg-
vetve.

Igy téríthetek meg úta-
ra sokakat, Kik még is köve-
tik ő álnokságokat, Meg mu-
tatom nekik az ő romlásokat,
S' intem hogy el-hadgyák ő
gonofságokat.

Vér-ontás a terhétől men-
tsed meg fejemet, S' azzal
szép áldásra öld meg is nyel-
vemet, Térítsd meg éppen
örvendezésemet, Érezhessem

Ds

ben.

bennem kész Idősségemet.

Az én ajakimat nyisd fel
jó szelessen, Hadd mongyon
szám néked halálat kedves-
sen, Minden népek között
én nyelvem hirdessen, Hogy
a' te nevedben minden szent
hihessen.

Ha áldozatokban kedved
gyönyörködnek, Bak vért
tűzre bűvön oltáron önte-
nek, S' nagy láng között kö-
vér tulkokat égetnek, S' fű-
stöt így azokból égben crez-
tenek.

De az áldozat előtted nem
kedves, Hanem bús, s' tört lé-
lek, ki büntül felelmes, Es
meg epedett szív bánattal ke-
serves, Ebbe gyönyörködöl,
s' chez vagy figyelmes.

Szemeid Sionon meg kö-
nyörüllyenek, Jerusalemben fali,
hogy meg éppüllyenek, Az
becne

benne valók is békével élve-
nek, Borjukkal oltárid hogy
meg-bővüllyenek.

Ditősség tenéked legyen
az egekben, Ugy most is mind
végig, mint volt eredetben,
akadályt ne llessen semmi
dolog ebben, S' te előtted bál-
vány ne álljon meg hely-
ben.

M A S.

Szent JANOS Apostol
nem hejába-való okból itél
s' mond is hazugoknak
mindnyájunkat, a' kik bűn-
nélkül valóknak mernek ma-
gunkat mondanunk, int bű-
nünknek meg-isméretire
azért, s' parantsollya, hogy
bűnünket meg is valljuk
Isten előtt, kinek hatalmas
felségű hívségét ajánlja, a'
melly hívsegből tsalatkozás
D 6 né-

nélkül azoknak vétkeket meg-
is bocsáttya kegyelmessen ő
Felsége, a' kik mind vallást,
s' mind vádlást téven magók-
ról, bűnök meg-bocsánattya
felől tsak ötet szorgalmaz-
tattyák, s' Fia által meg-
gefiztetett kedvet-is kér-
lelik az ő közbe-járásából.
Szükség azért vádlással való
vétkünk vallása undoksága
érzékenységgel Isten előtt bű-
nünk meg-bocsánattya felől
való törekedésünkhöz min-
denkor kezdenünk: Mert a'
mit szent Agoston Doctor-is
figyelmeztetése igen méltó in-
tésével tanít edgy személy-
nek szóló irásával mindnyá-
junkat: Si non dixeris DEO
quod es, damnat DEUS, quod
in te inveniet; Vis ille agno-
scat, tu agnosce, ut possis
Domino dicere: Averte
faciem

faciem tuam à peccatis meis.
Ha meg nem mondd Isten-
nek, minémű vagy, az az:
Melly bűnös légy, kárhoztat-
tyal Isten a' mit benned talál:
Akarod hogy ő meg-bocsáf-
son, te szükségedet ismér-
jed a' meg-bocsátásra, hogy
mondhasd az Urnak: For-
díts-el színedet az én bű-
neimtől, Christus Urunk-is
nem az egésségeseznek, de a'
betegeskedőknek mondgya
a' gyógyító Orvost szüksé-
gének, és a' ki kolompoz,
annak nyittya az ő ajtaját-
meg, S' annak-is adatik a' ki
kéri tőle, és szorgalmaztat-
tya nála az ő áldományát, bű-
nünk isméretiből származó
szívbeli keservünkből mint
edgy lelkünk fojtogató ör-
vényéből, az Ur Istennek sok
ígéretivel ajánlott szabadi-

tot hozható orvoslo s' gyógyito kegyelméhez hitbéli bizodalommal folyamodván. Azért ki-ki maga képében így szóllyon ő Szent Felsegének;

Káltok hozzád mély-segből, Uram ments-ki ez inségből; Hatalmadat nyújts-ki menyből, S' gyógyíts-meg lelki sebemből.

Vallást tészek magam ellen, Vagyok sok bűnnel éktelen, Airtatlanságom éptelen Veslek ha vetz mint érdemlem.

Ne meny velem ítéletbe, Mert ugy esem kísértetbe, Tégy részt inkább bőv kedvedbe, Ki gazdag vagy kegyelmedbe.

Számba ne ird sok vétke-met, Mert meg terheled lelke-met, Erzem igen életemet, Emeld-

Emeld földről fel fejemet, Pörben ne szállly Uram velem, Mert sok tanú áll ellenem, Nem-is tudnék mit felelnem, Pokolban kellenék mennem.

Irgalmadban bővséges vagy, Tűró vóltod is elég nagy, Erdememben hát hátra-hadgy, S' ingyen való föld-is adgy.

Tekints Fiad halálára, Lelkem terhes váltságára, Fűg-geisztetek kereszt-fára, Bűnöm-vő vén vállára.

Ő már előttd szentlegem, Vere tökéletességem, Nem veszhet-el nálad béré-m, Mert ő előttd érdemem.

Vidám ortzával tekints rám, Hadd enyhödggyék-meg nyavalyám, Piroslits-meg fogyat ortzám, hogy áld-hassa nevedet szám.

Harmatosztás reám bő-áldást

áldást, Minden jókkal feje-
met lásd, Hitemben adgy
igaz vallást, Ne tisztelgyek
helyetted mást.

M A S.

Igaz közmondás az, hogy
az ki Sárban esik, kevere-
detlen nem kél ki belőle:
Hasonlatos-képpen vagyon
bűnben való keveredésünk-
be is állapotunk: Elég nagy
akadály s' gyalázat is penig
hogy bűneink undok szen-
nye reánk ragadása miatt,
morskoson kell könyörgé-
sünk ideje korán is Isten
színe eleiben állapodnunk,
de mint a' verő-színvilága
tündöklő fénye, fertelmes
dolgokra, s' rút undok fa-
rókra való terjedésével is
magát soha meg nem feret-
teteti: De meg-tartja tün-
dök-

döklésének szépségét, s' tisz-
tasága természetinek ere-
jét; Így az rajtunk könyö-
rülő nagy Istennek szent-
ségei kegyelmű irgalmának
ereje is reánk terjedésében
meg nem ferteztetli illethe-
tetlen világa ragyogását.
Mind-az-által minékünk eb-
ben az állapotban ama' Sz.Pál
intésére kell meg-emlekez-
nünk, hogy felelemmel s' ret-
tegéssel munkálkodgyunk id-
vösségünknek dolgában, de
ugy, hogy az a' rettegés, és
felelem az Istennek tartozó
fűi szeretetünktől meg-űres-
sítsen minket, a' melly szere-
tetből bizván az ő biztató
Atyai kész kegyelméhez is
folyamodunk, ki a' mi vét-
keink szerint nem is tseleke-
dik velünk, meg-emlekeztén,
hogy romlott porból valók
ya-

vagyunk, és senki sints a'ki igaznak válhatván előtte magát ne szűkölködnék kegyelme nélkül. A' melly kegyelemnek minden szempillantásban való szükségére gondot-is viselvén magunkba, ki-ki jó reménységgel, maga képébe így-is szóllyon ő szent Felfügének.

Reménységem te légy nékem, nagy hatalmu bölts Istenem, Tőled légyen segítségem, Mikor terhel én sok vétkem.

Bűnnel noha éltem rútult, Atnoksággal szívem borult, Ne légy még-is mellőlem múlt, Látván hogy igyem rád szorúlt.

Por, hamuból én éredtem, Sok senyt ezekből rám vettem, Kiben ugy-is keveredtem,

tem, Hogy tisztulta most sem lőttem.

Senki nints előttem igaz, Minden mi érdemünk tsak gaz, Menyországban részt vehet az, Kinek jó vóltod irgalmaz.

Szükség tehát mindeneknek, Kintsét kérni kegyelemnek, Hogy természeti kedvednek, Lágyítson itéletednek.

Félén tévénirdemet, Rád hagyom én-is igyemet, Tőltsed így bé szükségemet, Hogy idvőzitsd lelkemet.

M A S.

A' mi gyarló életünknek zabolázatlan hig fékémelőjének tagán való meg-erészteséből, lelki életünknek gyarapításában, olly igen megszoktunk fogynakozni, hogy

ha

ha valami okból támadott
fogyatkozás és nyavalya,
csak gyenge fájdalom szókat
való fanyarítással kezdi va-
lamelly tagunkat illetni is,
szorgalmazóssággal való
jobbítással, igazgatással, és
orvoslással igyekezünk min-
den módon néki mindgyárt
segíteni, s' csak szemünkbe
valamikitsiny szálkának bé-
akadását is, edgy szem-pil-
lantásig való késedelemmel
nem akarjuk ott szenvedni és
visselni. Azokat a' lelki éle-
tünkbe való fok akadályokat
penig, mellyekkel jó lelki
isméretünk is az idővségnek
útja is vizsgálhatik, maradtat-
tik és fojtogatgatik, serény
orvoslással a' régi Római Ly-
ricus Horatius Poétának im
ez emlekezetése szerint is re-
sfellyük lelkünkötől távoztat-
nak.

Qua

*Quae laedunt oculos festinas de-
mere siquod
Est animum differt durandi
tempus in annum.*

Ez dologban való vádol-
ható rossz tunyaságunkat pe-
nig hogy magával ő szent
Felségével az Ur Istennél is
ismérettyük minden szem-
pillantásban való Nap fény
világánál tetzhetőbb kézf
mustrálhatásunkal bennök
nem de nem méltán borzad-
hatunk, remélhetők és pirul-
hatunk-e az ő tekinteti előtt.
Melly tunyaságunkban való
heverésünk raggat s' faka-
doztat keiszt ruhét is mind
testünkres' mind lelkünkre.
Sőt a' tiszta mennyei harmat-
tal sírosodott pástion legelő
juhok számatól is el szá-
kaszván, sárba, porba, fer-
tengtet, s' hevertet szomján

és éhen bennünket. A' mi kegyes Christus pásztorunknak juhaira való szorgalmatos gondgya, és vigyázó pásztorsága, itt tettzik azért meg immar, a' ki a' kilentzven kilentz juhainak el hagyásával is meg keresi, és azok száamához viszi ez el tévedt száradikot. Méltó annak okáért ezt az ő felfeje, mi tunyaságunknak kárhoztató vétke el fedezésevel is való nagy irgalmaságát magunkban mind ismernünk s' mint bősűlnünk, s' gyarloságunk felől való sápolodásunkban így néki is szollanunk:

OH kikésőn futok lelkem Orvosához! Ki bizonys íret nyujt gyógyításához, Sokeszküvével is köti magát ahoz, hogy minden
ora

orában kész orvoslásához.

Szemem fényében tőt kis szálkát, avagy port, Kirtsiny ideig-is nem szenvedhetem ott, Lelkemen peniglen rút fekély akadott, S' arra nem fül elmém joban olly akadt.

Eletem Istentől el-távozott, s' bodúlt, Bolygó rühes juh kint, ki pusztára szorúlt, Mint hadi vér ruha igaságom olly rút. Erdememnek rólam a' gyapja-is le-hult.

Nagy restfégem még is tunyasággal terhel, Noha szegény lelkem tsak meg nem hal éhel, Rút kárhozatnak is maradott bennem hely, Tsak az ISTEN keze szakaszthat tőle el.

Christus igaz Pásztor Istennek Szent Fia, Juhod seregének te tudod hány héja, Kilentz-

lentzyen-kilentznek vallyon
századikja, Nem de én va-
gyok-e mentül roszszab-
bitja.

Egyedül csak te vagy ki
engem szegényt szánsz, Rom-
lotti mi voltomban kedved-
től el sem hánsz, Sebeimmel
mint hú Samariánus bánsz,
űdyözöltnék lenni kegyel-
medből kívánsz.

Engedgy bűneimből igaz
ki fordulást, S' azoknak rút-
ságán szivemben pirulást,
Hogy mikor el-erem-e világi
válast, Nyerhesse-el lelkem
a' szép bődögulást.

M A S.

Ha az Ur Istennek értekez-
hetetlen szentségének mély-
féges Felségét meg-gondol-
lyuk, s' az ő tisztaságának
tekinthetetlen fényességéről
bőyeb-

bővebben való elmélkedé-
sünkkel elmélkedünk-is ma-
gunkba könnyen fel-lel-
hettyük, s' meg-tapasztal-
hattyuk, hogy minden mi
szentségünk, és minden szen-
teknek tisztasága, csak a'
külső Isteni szentségének a-
vagy tisztaságának vékony
árnyékát-is nem hasonlít-
hattya, sőt gyakorta fertel-
messég ő előtte a' mi tisztá-
nak tetzhetnék nekünk, és
merő bűn a' mi valami tekin-
tetre való érdem láttatnék
lehetni-is bennünk. Min-
denkoron alázatosságból
való kétséget viselleyünk az-
ért fogyatozkodásunkhoz ké-
pest Istenünkben való jó bizo-
dalmunkal, s' kegyelméhez
való ragaszkodásunkat ma-
gunk felől, és az ő kegyelme
ellenjutalomra való idővőse-
get

get érdemlő dolgot magunk-
kából ne tulajdonítsunk sem-
miben is bár magunknak sőt
inkább ama' mondást: Nem
tudhatja ember, gyűlölsé-
gre, vagy szeretetre legyen-e
méltó, &c. Romlott állapo-
tunknak alázatossággal mér-
téklő őszönte gyanánt for-
gatván elménkbe, gyanakod-
gyunk igen, érdemünknek
épségébe éptelennek tartván
Isten tekintetel előtt, még affé-
le tselekedetünket is, a' ki mi-
rettzésünknek néminémű ép-
ségét, éstellységet nyúj-
thatna is magában, és hogy
metalám kedvetlenséget ér-
demlünk az Uzza Levita tse-
lekedeti példája szerént, még
afféle dologgal is sokszor, a'
mivel nagy kedvre láttat-
mánk ő szent Felsége előtt ju-
hatni: Mert merő tisztaság
lévén

lévén az ő tekinteti, edgy-
mák-szemmi szurkotskának-
is temérdek mentséket mu-
tathat szeméi fénye élénk-
rajtunk, kiknek utálatossá-
gát mi elménkben sem vehet-
tyük. Summája ez azért az
dolognak: Hogy Nobis dis-
plicendo possumus placere
DEO: S' talán nem ok-nélkül
is penig, Mert olly igen meg-
záposodot s' avasodot álla-
pottyában merültünk az bűn-
nek, hogy firos legeltető me-
zön való járásunknak vél-
lyük, vérkeinknek sikeres szá-
lában való fetrengésünket,
valamikor az Istennek vezér-
lő követésétől, magyával be-
hintett mezején való járá-
sunkban meg-főszertunk, és
az ő hadnagyságának, vagy
pásztorlásának őriző bot-
tyától el-távoztunk, S' ez

vábbá a' felette való meg-bó-
dulása is ez állapotunkban a'
mi meg-szédült fejünknek,
hogy a' magunk igazsága
bizodalmának kevélységgel
nemérdekedett kódében, és
meg-sűrült felhőjében való
járásunkban és hevetésünk-
ben, nem arányozhattuk
osztán Isten ellen való vétke-
zésünket is meg-gyakorta,
Szent Dávid Királynak ama'
bizonyító mondása szerint-
is: Delicta quis intelligit?
Ab occultis meis munda me
Domine. Ki érti (mond) ez
vétkedet? Az én titkos rejte-
kemből, tisztíts meg enge-
met Uram. Ez mind attól esik
penig inkább, hogy az ma-
gunk érdemének és szentsé-
günk bizodalmának tetteté-
séből, nem csak minnen ma-
gunknak, de egyebeknek is

adósá

adósá és kötélese részük
minden jutalom adásra Iste-
nünket, mint ha ugyan adós-
bértel tartozék munkánknak
még akkor is ő Felsége, mi-
kor elégtelen és haszontalan
szolgáltunkért, sőt ellene fok-
 ezer-képpen való vétkeink-
ért, tartozot hivatalunk-
nak hátra hagyásából, s' el-
henyéléséből büntetést ér-
demlőnk inkább tőle. Az az,
szolgálatunkat számláljuk,
nem a' szolgálatban va-
ló fogyatkozásunkat örö-
mösben, ki tűrhető volna
talám, ha valami épség és tö-
kéletesség lehetne valamel-
lyikében, de csak egy fints a'
ki vétkeinknek avaságát ma-
gára de ragasztana, s' rútt a-
plós peniszét hozzája ne
íziyná: Mert hig gyengesé-

E3

ge

ge miatt olly sikamló és of-
vadó állapot lévén bűnünk-
ben, hogy hiv gözi és meleg
párája, szívünkben való buz-
góságával, s' tekergő se-
rénségével meg halladgya és
meg tsallja érzékenség alatt
vifelhető vigyázásunkat is
s' éptelenné téfzi gyarlósá-
gunk miatt kis érdemre való
értéketskénket is nem tudom
mint kevélykedhetünk épsé-
günkkel? Hát az jó tseleke-
deteknek szép gyakorlásában
meg fogjam-e kezeimet, s'
meg-tartoztassam-e tőlök
ugy elmémet, hogy ne vár-
ják, seremenlyek néminémű
üdvösséges hasznat magának
belőlök, azt kérdehetné? Ne
fogd se kezedet, s' ne tartoz-
tassd elmédet is tőlök; Mert
ha Keresztyén vagy, s' dítse-
kedni mérsz hiteddel hival-
kodni

kedni nem hagyod hiteddet,
sőt munkálkodtatod a' sze-
retet által szüntelenül benned
jelte és próbáját adván egye-
bek előtt is mint válaíztá-
sodnak, s' mind zöldellő, s'
gyümölszöző hited nyert ál-
lapattyának vélek gondod
lévén, hogy lámpásod se fo-
gyatkozzék világosságtól,
s' világi táplálására való o-
lajtól is meg. De a' Christus
intézését és tanítását igen
kövesse ez állapotba, hogy
bal keze ne tudgya azt, a' mit
jobb kezed tselekeszik, s' egye-
dül magadnak való minden
tulajdonításod-nélkül itt az
ditsőiséget meg-gondolván
szent Agostomnak ama' mon-
dását, hogy: Nulla prae-
sumptio perniciosior, quam
de propria iustitia superbire.
Nem-is illik bizony semmi-

képpen magunknak azt tulajdonítanunk, az kit magájának akar velünk ismérten Isten bennünk: Mert, Cum non sit nostrum quod sumus, quomodo nostrum est, quod habemus? Stultitiæ genus est, ut cum alijs debeas vitæ beneficium, tibi adscribas ornamenta virtutum. Nem lévén miénk hogy vagyunk, mint lehet az miénk a' mink vagyon? bolondságnak nem-e egyebek jó téteményének tulajdonítod életedet, s' magadnak foglalnod, és tiédnek számlálnod az jószágos tselekedeteknek ékességet. Job azért minékünk s' illendőségesebb, Esaiás Prophétával az Ur Isten előtt magunk való vádlásából minden mi igazságunkat a' vér havi Afzifzony ember ruhájához hasonlítaniunk,

nunk, és ortzánk pirulásával ama' szép biztatáshoz folyamodnunk: Hogy ha az mi vétkeink olly veressek volnának, mint a' Skarlát szine-is, hó fejezségge tétettek s' általa, s' ha mint a' piros festék úgy piroslanának-is előtte gyapjuhoz hasonló fejezséget vesznek adle. De ezt az veres piros festékű bűnök fejeztő jó kegyelmet mint hogy tsak azoknak adgya s' Felsége, az kik méltó magok meg-alázásával, buzgó Könyörgések által tőredelmes szívből szorgalmaztattyák előtte, ki ki ne restellen s' szent Felségének így szóllani könyörgésében felőle:

Ad notam:

Valaki azt hiszi, hogy nyert.

OH Kegyelmes Isten!
nézz szépen reám nyava-
lyádra, Terjedd ki sznyedet,
s' kezedet, ne bízz és hidgy
mádra, Ne vedd is életemet,
kedvemet, meg-szomorodá-
ra, Gerjedd fel inkább szíve-
met áldozatul vigáldadra.

Bűnöm piros szennayét, s'
kék mérget vedd elszíned elől
Irgalmad szentsége hó színén
Visseld rajtam sellyőt, Tisz-
togság vizeddel, lelkeddel on-
gem, hívul belől. Hogy el ne
szakadgyak, vályyak, igaz
hív óltalmod mellől.

Édes hív Pásztorom, Chri-
stusom emeld fel botodat,
Legeltess vezérelly hól jó
hely, s' őrizz mint juhodat,
Hallyam édes szódat, ne vedd
reám rossz gondot, Szeren-
sémben, éltemben, Tsak te
szabj és rendelj, módot.

Jákab

Inkáblan kedvezhetz, mint
verhetisz, mert kegyes szívd
vagy, Könyörölni szeretz,
meg nem vetz senkit vagy
kis vagy nagy, Jól érzed fe-
bűnket, vétünkét, mert vagy
lelki hadnagy: S' ugy sem
vetz előled senkit, Irgalmad
mert olégnagy.

Tettem életemet, fejemet,
lábodnak sámolylul, Mint
ily bűnds féreg, míg élek,
tartalak hű gyámolul, Tu-
dom kárhozátnak pokolnak,
nem vetz martalékul, Mert
meg hit lelkem, igen tart is
hív pajsul, s' árnyékul.

M A S.

Bizonnyal el-hidgyük a'
Christusnak bizonyosságából,
hogy az Isten előtt való iga-
zulásunkra tökéletesebb fun-
da-

76

da-

damen:omunk amaz érdeme
fogyatkozásával meg aláz-
tatott, s' ajtó féllen állopo-
dott föld színére néző s' üres
mellyet nagy szívbeli fájda-
lommal ütögető köz Publicá-
nusba, hogy nem ama' tette-
tes fok tselekedetiből maga
tettzészere, érdemmel teli tölt
oltár előtt kövér hasát mu-
togató s' regéstrom szerint
bőjtű alaminnája számozó
kérdékény, kevély fő Pha-
riseusba, s' helyénvaló mon-
dás-is igen az: hogy DEUS
magis delectatur in Publi-
cano humiliter poenitente,
quam in Phariseo clarè mul-
tūm de se præsumente. Hidd-
meg hogy emberi érdemmel
tölt edent, nem teréz, s' nem
potol Christus az ő érdemé-
vel. Ama' Samaritanus szép
példájából hozott tökéle és

barátságát sem mutattya ő
Sz. Felsége egyébhez, tsak a'
tolvajoktól meg-folztathoz
és holt eleven szám állapot-
tyába hagyathoz, kit mind-
azon-által sebes, véres s' bád-
gyatt vóltában-is ugy an-
nyira nem útál, s' vét hátra,
hogy bort s' olajt töltvén se-
beibe, szamarotskájának há-
tan, jó gond-visező gazdának
nyugodalmas szállására vi-
vén, s' kész fizetésével gond-
viselésében ajánlván, meg-
gyogyittya sebeit. Így lé-
vén a' dolog, igen meg ojuk
magunkat hogy a' Christus
érdemének tökéletességes, és
tellyesépséget, az mi érde-
münk tökéletlenségének fo-
gyatkozott éptelenségével
őszve ne keverjők és zavar-
juk, és a' mi ő adott kegyel-
méből maga tekintetire mel-

tot belénk azt, mint ő tőle származtat, alázatosságból való szorgalmatossággal tartjuk takargassuk és őrizzük nálunk, hogy azt a' magáját többirhesse és gyarapithassa napról-napra ő Felsége ama' szép mondaná szerint, bennünk: Az kinek vagyon annak adatik, a' kinek nints peniglen, még ha mi láttatnék lenni-is el-vétezik tőle, &c. Így jára a' Phariseus-is, nem lévén Istene semmi keblébe, az-is el-veteték, és semmivé téteték a' mi jónak tettzett magájának lenni nála. Melly nyomorúlt állapotra hogy ne jusson maga erejébe, s' érdemébe való fel-fuvalkodásból minékünk-is dolgunk, az ő ingyen való kegyelme ajándékának belénk oltott méltóságát (méltatlan szol-

gáknak mondván mindenben magokat) igen meg-bőtsülyük, tsudáltató ditsőségekben-is hagyván elménk felett való nagy hasznunkal bánó bé-petszését, és anyai módon rajtunk való elfeledését és könyörölését, így szóllunk ő szent Felségének:

ÖRök életnek, szép idővőségnek kintses Fejedelme, Gondolat felett, bő-ditsőséged áll rajtunk sor-jedve.

Foghatatlan vagy, széli, hosszú nagy irgalmaságonak, Gyakor sértése, de mértéklése vagyon haragodnék.

Látván sebünket, undok vétünköt, kettőt tselekedél, Edgy kézzel süjtölz, másfát orvosolz s' hamar meg-bé-küllek.

Borod-

Borodhoz olajt edényed-
ből hajt sebünket job kezéd,
Mint Szent Lukátsnál szép
példával áll erről emleke-
zet.

Mi fájdalomunkba jajgatá-
sunkba vétünkét fődőzöd,
Tisztulásunkra gyógyulá-
sunkra gondunkat fel-vé-
szed.

Gyeneségünktől, rothad
sebünktől te meg nem irto-
zol, Szomjuságunknak, for-
roságunknak italt olaszt ho-
zol.

Ez a' jó Orvos utálatlan
mos rólunk minden szen-
nyét, ő gyermekinek, kő s'
veszfűző helyett ad firos ke-
nyeret.

Oh áldott bővség, buzgó
kegyesség, lelkünk édes étke!
Kiből ki nem szívt Idvezítő
ízt eddig senki vétke,

Tsak

Tsak Phariseus tölt kevély-
sége, részt ebben nem vehet,
De Publicánus üretünk keble
véle bővön telhet.

Nékem-is látnom, s' add
tapasztalnom ezt a' ditsősé-
get, Kiben mi vétünk és gya-
kor sebünk nem ér soha vé-
get, S' bő aradáfra, soha lá-
táfra nem mutat feneket.

M A S.

A' mi örvendetes lelki bol-
dagságunknak, mivel nem
kis és utolsó részei is foglal-
tatott bűnünk meg-botsána-
tyában, ennek e' boldogsá-
gunknak meg-szerzéséhez és
nyeréséhez ugyan erős va-
stág hitből huzalkodott ke-
zünkkel kell nyulnunk, és va-
lóba el-kell hinnünk, hogy
igaz és tökéletes az Ur Isten
az ő híveinek és választottai-
nak

nak fogadott hív ígéretiben:
 A' melly bizonyos Isteni hív-
 séget, és örög életnek ingyen
 nyérő kegyelemből nékik
 nyújtott ajándékát sem bűn,
 sem halál, és örög, pokol,
 mélység és magasság benne
 meg nem fogyatkoztattya,
 kiknek olly Páfztort-is ren-
 delt a Felsege, hogy nyájából
 bolygással ki-tévedett edgy
 juhát-is helyére hozattya
 véle, és petséti alá zárlatott
 juhainak számát meg nem
 hadgya fogyatkoznia. Melly
 juhait akklának hajléka alatt,
 kegyessen helyt, eladelt nyu-
 godálmát, irgalmasson or-
 voslást ad még a' fzedültek-
 nek-is, meg-gondolván hogy
 az Urok a'ztaláról le-hullot
 morfalékokkal e' kölykök-is
 tengettetnek. Világos bizo-
 dalma legyen bűne bötánat-
 tya

tya felől azért minden hű em-
 bernek az Istenben, és ebből
 való boldogságában gyö-
 nyörködven Isten által, igaz
 hitből ilyen-képpen-is, szöl-
 lyon magában Isten előtt:

Boldog kinek vét két az
 Ur meg-botsáttá. Es fok
 álnokságit bé-fődte, s' takar-
 ta, Erdemlett haragját hozzá
 nem mutata, Sőt fok áldásíval
 ezek felett látta.

Sokan voltak illyek, S' töb-
 bi közt im egy én, Minden-
 nap rühenkél, de az Ur irral
 kén, Gyakorta tévelygek bű-
 nökben hevervén, De nyájá-
 hoz térít az Ur fel keresvén.

Méltó édes izit ez Urnak ís-
 mérni, Ki illyen kegyessen so-
 kot bűnöst verni, Sőt hogy id-
 vességet tudnék érdemleni, ha-
 lálra kellették Sz. Fiának men-
 Hon-

Honnan vadnak ezek, s' másoda érdemből? Tsak az ingyen való merő kegyelemből, Gazdagot ő részen, mint nagy Ur, szegényből, A' kit el-választott magának kedvéből.

Mert miheleltél választ az azonnal hja, Szent ismértire igéjéből birja, Fia érdemből meg-is igazította, S' igazulás után élő könyvben írja.

Ez az időseggnek kútja és folyása, Sem mélység magasság ezt félre nem állja, A' ki egyebet vall, kérem jól meg-lássa, Tévelygő ölvényre lábát ne hágtassa.

Az hiveknek számát erős pertsét tartja, Sem bűn, halál, Ördög azt fel nem szakasztja, Szerelmétől őtet el nem is választja, Mert minden

den dolgokat Ur javokra adgya.

Aldott légy örökké én édes Istenem, Hogy édeségedet kóstoltatád velem, Es morfalekidban részt engedtel vennem, Ugy hogy érdemlének kölykeid közt lennem.

Mold, földöz, töröld-el fokálnokságimat, Szenved türelemmel is el-ugatásimat. Add szívűből bánhatnom téged bánatásimat, S' ne hadd erejekben az én vadlásimat.

Amen, bizony beszéd, minden szó ezen áll, A' ki bened hiszen nem ajtanak halál, Mindeneket biztat bőv kedvvel Sz. Pál, Hiszem hát hogy rám-is kész idősegged száll.

M. A. S.

Istennek ereje lévén minden hívőknek idősegekre az

az Evangelium kiből tanú-
hattyuk Publicánusokkal a-
hoz képest szeretettel köz-
lött kedvét Krisztusnak, hogy
helyt találhatott benne, ér-
demének, s' idvezíthető ked-
vének. Ugy viseljük ez ál-
lapotban magunkat, hogy a'
Krisztus érdemének bennünk
munkálkodó szükségére min-
denkoron helyt mutathas-
sunk magunkban, és valami
leg-kisebb indulat-is va-
gyon van bennünk, mel-
lyel idő-ségünk örökségén
gyarapíthatunk valamit, azt
teljesítségessén Krisztus által
való Isten ajándékának ismér-
jük, higgyük, és valljuk is
magunkban lenni. Mint hogy
állattyanak ismertetire-is, s' a'
magában való hitre-is, csak
egyedül ő ad igéjéből ismé-
retet, s' hitet belénk: S' mint
hogy

hogy a' Sacramentumoknak
treje és záloga által egyedül
épít maga tettzésére való
állapotot bennünk, övé lé-
gyen azért teljességgel a'
ditsőség, miénk pedig a' mi
méltó ortza pirulásunk, de
ugy hogy azokat az ő aján-
dékot, kegyelmében való di-
tsekedésünkkel alázatóság-
ból való hála-adásunkkal is-
mérjük virágoztatjuk, s' gyü-
möltsöztetésük-is a' girának
reánk bizott értékehez ké-
pest, fel-fuvalkodás nélkül
való jó kereskedéssel ben-
nünk, figyelmetesek lévén
amaz mondasra, hogy: Deus
superbis resistit, humilibus
autem dat gratiam suam:
S' így nem vesztik is oszrán-
az a' tselekedet Istennek igi-
ertiből ajánlott jutalmát
csak edgy ital viznek-is sze-
retek.

retetből Isten nevében való nyújtásban is el nálunk, ha munkánkban az ő munkálkodásának adnak bősületet, mert nem koronázhat is egyebet csak tulajdon ő magát és jutalomra valót a' mi tselekedetünkben ő Felsége. Így hát ingyen adgya az idővséget is, nem a' mi tselekedetünkben, Sz. Pál szava s' tanítása szerint, hogy senki ne dítsekedgyék erre való maga méltó érdemével se Isten, se ember előtt. Ezek pedig hogy elménkben felzúrt verheffenek, s' meg is emlékeztessenek velünk közlhető hasznos erejeiről edgyik másikunknak szorgalmatosságával, ez következendő edgynehány verseteskéket ne restellők ének szónak is mondanunk ekképpen:

Hívek

Hívek Keresztyének jer ne tévelyegjünk, Sz. Írásból nyújtot igaz úton menynyünk, Semmi hitetéssel arról el ne térjünk, Erőt az Istentől mi hitünknek kérjünk.

Istennek ereje az Evangéliom, Kínél idővségre nintsen bizonyosb nyom, Több sok szerzett vallás mind csak fél-félé vön, S' bujdosztat tétova: De ez megnyugtat hon.

Szelid és egyigyű ez az szép tudomány, Es szelid elmét is értelméhez kíván, Mert kiezt fundálta, az is szelid Bárány, De bizonynyal tudgyé hajunk szála is hány.

Publicánusokhoz vagyom ennek kedve, Bűnök fájdalmával kik vadnak terhelve, De kik érdemekkel járnak

F

fel-

fel-emelve, Mint Phariseusok
hátra vadnak vetve.

Nem érdemi ennek egyéb
senki kedvét, Tsak kire ru-
háztá ő maga érdemét, S' ár-
tatlanságával meg-szentelté
éltét, Es ez ékezettséggel adta
hozzá léptét.

Miként Sár arannyal tetéig
tölt-ládát. Benne valójáért ki-
ki kedvesben lát, Bizonnyal
hiheted, hogy idvőtség úgy
áld, Ha Christus érdemet szí-
mezhetéd jól rad,

Tsak ez edgy szint nézi mi
bennünk az Atya, S' ennek
vagy on nála tsak kedves il-
latya, Kinek lehet vallyon
örök kárhozattya, Kit men-
té tőtt az edgy Christus áldo-
zattya.

Tökélteteffékké ez által
lőttének, Mindazok nevével
a kik szenteltetnek, Biztató
lele-

lelkétől ők vezéreltetnek, S'
jó reménség ellen nem is ké-
telkednek.

Szép zálogunk vagy on
Úrnak Vatsorája, Tsak jó
kezülettel járullyunk hoz-
zája, Edes lakodalmat lelőtté
lelkünk szája, Mert fő Te-
stamentom vagy on benne
zárva.

Ajajlattatik ott Christus
teste, s' vére Lelkünknek hi-
tünknek leg főb eledele, Es
halála által keresett érdeme,
Hogy nálunk maradgyon az
emlekezete.

Emlekezzünk azért meg
ez szép érdemről, Es ne-is
reményünk életet egyeből,
Igy ki felelhetünk az fok té-
velygésből, S' talám nem-is
boltunk nagyot Kevélység-
ből.

Szép világosságnak mi fiall
le-

legyünk, Minden hivatalban
ártatlanul éljünk, De okkal
jutalmat mi ebből remén-
lyünk, Éptelenségünkön sőt
inkább törődgyünk.

Adgyunk az Istennek meg
a' dítsőséget, Ki bennünk töl-
dozza az éptelenséget, Miben
mutathatunk tökéletességet,
Ha ő nem nyújt nekünk meny-
ből segítséget.

Magáját magáért koro-
názza bennünk, Nincs mit ma-
gunkból eleibe vinnünk, Mint
haszontalanok bátor ne kér-
kedgyünk, Sőt alázatoson ő
kedvével éljünk.

Alázatosságban ha talál
bennünket, Szépen fel-emeli
le-hajtott fejünket, Etellel
bé-tölti a' mi éhségünket, Es
meg-gazdagítja mi remén-
tségünket.

MAS,

M A S.

Mint hogy az Isten paran-
tsolattyanak kemény erejé-
hez-képest, az emberi rom-
lott természetnek erőtlensé-
ge, a' törvénynek tökéle-
tességgel való meg-tartásához,
Isten kívánságának értelme
szerint, semmi-képpen nem
férkezik, s' igazúlta sem-lehet
törvényből senki Isten előtt,
az Isten törvényének egyedül
eleget tőrt JESUS Christus
igasságának magához való
kapcsolása nélkül, méltó Sz.
Pál Apostollal ezt az ő tör-
vény erejéből való erőtlensé-
gét minden embernek meg-í-
mérni, és ebből az ismeretből
az Christus igasságának ma-
gához való kapcsolására e-
rőlködni, hogy így a' Kristus
halála leg-főbb haszna se fosz-

tasselék attól a' tulajdonságá-
 tól meg, mellyel az ellenünk
 való adós levelünket el-szag-
 gatván, szent Atya haragja
 meg-kérlelésevel az hívek ké-
 pében eleget tört az törvény-
 nek árokkálévé érettek bű-
 nökét magára való fel-véte-
 lével, látván hogy nints né-
 kik módgyok a' törvénynek
 elég tételeiben, s' abból való
 igazulásokban. Ha ki a' tör-
 vényből keres igazulást fel-
 fuvalkodással vakmerőn ma-
 gának héjába holt annak meg
 a' Christus, azt tanította
 Sz. Pál: melly hű tanításnak
 hogy foganattya leheessen,
 maga meg-alázásával kinek-
 kinek elméjében, mind az
 Isten Törvényének erejéről
 mind a' maga ez erőhöz ki-
 vánandó erőtlenségéről, s' ez
 két ellenkező dolog között
 Isten-

Istentől nagy böltsen rendelt,
 idősségünknek Christus U-
 runknak tökéletes és hatha-
 tó áldozattya által való köz-
 ben vettetett, és szép esz-
 közről is józannon, ítélettel
 gyanakodván, így szóllyon
 beszélljen s' énekellyen lelke
 idősségére való haszonnal,
 Sz. Pállal magában:

OH URAM ISTEN, Melly
 távuly estem, Az igaz
 járt úttól! El tévelyedtem,
 Mély sárba léptem, s' mots-
 kosultam rútul.

Erőtelenné, Es léptelenné,
 Bolygás miatt lőttem, Neked
 fok vétet, S' rosz engedel-
 met, Törvényednek törttem.

Egy tsöpni szentség, Kivü-
 led kézség, Nints bennem az
 jóra, Istenes élet, Rám tsak ug-
 ríthat, Mint korom az hóra.

Nints bennem épség, Erő,
s' egészség, Teremtől talpig-
lan, Bűn mélységébe, Es-
tengerébe, merültem tor-
kiglan.

Mint egy tükörből, Szent
Törvényedből, Látom nya-
valyámat, Es abból való,
Meg-gyógyulható, Fogyat-
kozásimat.

Nagy meredek hegy, A' te
törvényed, Kór azt nem hág-
hattya, Terejét láttya, De
nem járhatta, Szent Pál azt
vallattya.

Látom, s' javalhom, De
nem tarthatom, Még az ja-
váltjókat, A' testi törvény,
Elmémbé örvény, Nemz aka-
dályokat.

Lélek a' testel, Mint ellen-
feggel, Hartzol tusakodik,
Lelkikhez rest, Földi agyag
test, Bűnhöz ragaszkodik.

Nagy

Nagy orvosságot, Irgal-
masságod, Lelenyavalyánk-
nak, Kiért mindnyájan, Val-
hatunk nyilván, Kegyelmes
Atyánknak.

Törvényed terhét, Mert
éppenvetéd, Testesült fiadra,
Eptelenségünk, É benne né-
künk, Tellyes igazságra.

Igy igazulást, Kivüle te-
hát, En sem kereshetek, Haj-
landó voltom, Itt minden
módon, S' mit érdemel-
hetek?

Christus érdeme, Kedvé-
nek helye, Kiben meg-nyú-
gódál, Ez edgy kö-szálon,
S' fundamentomon, Ki idvős-
ségünk áll.

Mert tsak 8 nyomta,
Es fajtollotta, Azt az erős
fajtót, Ki általmutat, Igye-
nes utat, S' idvösségre aj-
tót.

E5

Ezzel

Ezzel tenéked, Légyen
dútsíret, Illendő áldással, Kér-
lek kedvéért, Mind végiglen
légy, Hozzám áldomással.

M A S.

Mint hogy a' szomjuhoz-
taknak kedvekért lett élő kút
folyásává Christus Urunk,
s' maga is a' szomjuhozta-
kat hja tsorgó folyásának
italára; egyedül magában va-
ló könnyebülést és pihenést
ajánlván, s' igérvén a' bün-
terhe alatt meg faradtaknak
is, minden ember tanátsot
adgyon magának hogy mind
szomjusága, s' mind penig-
len fáradsága szükség ebben
könnyebbitő pihenéssel, s'
enyhítő illattal való orvof-
ságot, & szent Felségénél ke-
ressen lelkének, bűnös volta
sem

sem idegenítvén, s' hidegit-
vén senkit ahozképest ez a-
jánlásától, s' ajánlásához va-
ló folyamadásától, hogy az
& közben-járásának világ vé-
gezetiglen fen álló tisztí, s'
engesztelő áldozat tévő Pap-
sága nekünk hasznót hozó
tulajdonságában, s' erejében
maradgyon-meg. Melly ke-
resztvéni dologra, Istenben
való bizodalma által, hogy
jobb hittel való bátorságot
adhasson ki ki bádgyat elmé-
jének, s' ájulással fárado szí-
vének, így szóllyon magá-
ban az Istennek:

EGyedül te benned, Mel-
lém híván neved, Szent
Jehova reménlek, Hiv igire-
tedben, S' Fied érdemében.
Bizom, hol járok kelek, Te
benned nyugodván, Mint lel-
kem

kem oszlopán, Minden jók-
kal bé-telek.

Szégyen vallott ortalát,
Vallyon azon ki kilát, Ki fő-
lött ki-nyúlt karod? Vétkes
váltában-is, Nints köztünk
csak edgy is, Kinek vesztét
akarod, Csak hogy benned
hidgyen, Reá vigyáfsz igen,
S' hajta is száman tartod.

Nem tilt titkos volta, Tö-
led fenkit soha, Sőt azokat
szólítod, El-téveit váltokat,
Te magad is szánod, S' úto-
dra igazítod, Búsult hara-
godot, Azon, ki meg-bán-
tott, Tsuda mint lágyít-
hatod.

Végzetetlen örvény, Te-
kinthetetlen fény, Ható és bő
kegyelmed, Nagy könnyed
kedvet nyér, Fiadból ki-folyt
vér, Ránk ha haragod terjed,
Veszszódon téríti, Kezeder
eny-

enyhíti, Lelkünket hogy ne
verjed.

Fiad áldozattját, Mint lel-
kem zálogát, En-is tartván
hitemben, Sok bűm, s' bűnöm
között, Melly már meg-tört,
főszűtt, S' kinzott minden
ízemben, Magam reád ha-
gyom, Mert hitelem va-
gyon, Hogy velem lész i-
gyemben.

Hate velem lészesz, S' éle-
temnek kedvesz, Kivel mit
gondolhatok? Bűnemtől tá-
gulván, S' bűmtől szabadúl-
ván, Könnyű szerrel járhatok,
S' a' mikor parantsolsz, vagy
hivatssz magadhoz, Készen
elő-álhatok.

Hogy ezt tedd én velem,
Ne nézz abban engem, Vagy
bűnöm akadályát, Hancs
magad frigyét, S' Fiad szent
érdemét, Ki meg-kérlett Sz-

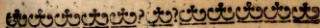

Atyát, Te vagy mi örökünk,
S' tarts meg végig köz-
tünk, Christusnak fel-költ
napját.

Tsak ő az élő kút, Hozzád
vezérő út, Mint szent Igéd-
ből értyük, Mi szomjusá-
gunkat, Es fáradságunkat,
Tsak nála enyhíthettyük, Te
nagy jó-véltodat, S' irgal-
magságodat, ő kedvével ve-
hettyük.

Ditsíret, ditsőfség, E-
gyenlő tisztesség, Neki lé-
gyen te veled, Mert ő érde-
mében, Es engedelmében,
Tölt néked minden kedved,
Melly bé-tölt kedvedből, Ké-
rünk s' kegyelmedből, Sok
vétkünket el-feleld.

Máso-

Második Rész.

Mellyben e Világi Ele-
tünknek állapottyáról
származó akadályoknak
orvosló eszközt szede-
gethettyük el-

münkbe.

KEt rendbéli állapotos
dolgok között forgunk
kiváltképpen ez, világi éle-
tünkben: Edgyik rendbéliék
azok, a' kik szívünket tagít-
tyák, vidámittyák: Másik
rendbéliék, a' kik szoríttyák
s' hervaszttyák. Azokat azért
a' dolgokat, a' mellyek szí-
vünk vidámitásával kedvün-
ket emelik, s' elménket gyö-
nyörködreik, jó szerentsé-
től, s' boldog állapottul szár-
maztattnak, a' mellyek pe-
sig

nag kedvünk szomorításával
szoktak gyakrabban reánk
rohanni, gonosz szerentsé-
ből folyamodtaknak szoktuk
szónk járásában nevezni.
Mind a' két rendbéli dolgok,
mézes s' mérges mi voltok-
kal, számtalan útközeteket
fok veszedelmeket szokta-
nak szegény lelkünknek ter-
helésére magokkal hozni, ha
jó móddal, s' mértékletessé-
gel nem tudjuk magunkat
közöttök viselni, és dühös-
ségeket fegyverünkkel meg-
előznünk. Mert ki nem vehet
el észében, vagy oly vakult
ki lehet, hogy ne lássa, sőt ne
tapasztalhatta-is, a' kedve-
mélő dolgok folyása, melly
nagy kevelységet, kényesé-
get, nagy akarást, egyebeket
mindeneket méltósággal fel-
tyúl halladni való kívánást,
bujál-

bujálkodást, zakálloást, &c.
a' kegyes és istenes életben
való hátra maradáással e' vi-
lághoz való ragaszkodást,
melly mesterseges kinyezte-
téssel, elménk szívünk édes-
getéssel tanátsunknak meg-
szegítésével, mint tudgyon
belénk óltani, úgy hogy e'
világnál, és az ő szeretatinél
semmi kedvesb, s' gyönyör-
rűsegesb kívánság ne férhes-
sen-is sohonnán hozzánk.
Igy ad a' dolgoknak első ré-
sze szép simogatással s' tsil-
kandással mézes madzagot
az szánkban. A' másik rész-
ből pedig a' fok számtalan
nyavalya nyomoruság, há-
boruság, testi lelki inség,
mennyi fájdalmodokat, bána-
tokat, szomoruságokat, ke-
feréseket, kétségben esése-
ket, sápolodásokat, isten el-
len

Hen való zugolodásokat, s'
 káromlásokat is mint fzi-
 várkoztasson, s' buzogtasson
 oránként fel-bennünk, nem
 kell sok mutatás hozzá ki ki
 érezheti s' tapasztalhattya
 magában is. Nagy mesterfeg-
 gép erősség, és kész vitézség-
 is kívántatik ézokáért az jó-
 ságos tselekedetekből vont
 szép fegyverekkel ez Circe
 és Sirena éneklése, Scilla és
 Charibdis hajjai veszélyt
 közzé szorítatott és zárla-
 tott életünkhöz, úgy mérté-
 kelvén ez életünk ellenkező
 két állapotjának való jó
 mértékben magunkat, hogy
 a' tekintető édes dolgokkal
 is felettéb ne emeltessünk s'
 a' keservefekkel is meg ne
 repedtessünk, ama' intésestke
 szerint:

Si

*Sifortuna sonat, caveo tolli.
 Eadem si tonat, caveo mergi.*

Summa szerint a' Szent Job
 Patriarcha bizonyításával,
 merő vitézség, s' hartz lévén
 ez életünk, ellene való har-
 tzolásunkat jó bajviaddal e'
 világnak szeretetitől való
 meg-vonásával s' a' Virtu-
 soknak, az az, jószágos tsele-
 kedeteknek hozzánk való
 foglalásával vihetjük töb-
 bire véghez, jelesül abban az
 vitézkedésben a' Christus ke-
 reszt viselése mellett, min-
 den akadályokban és bána-
 tunkban, vigasztalással véget
 vetendő el-jöveteleiglen az ő
 örvendetes igájához, és re-
 ánk köszönt pohára italához
 szoktattjuk és szabjuk ma-
 gunkat, így énekelvén ezek-
 ről való elmélkedéssel ma-
 gunkban,

Vitéz.

Vltézség embernek föld
felet élete, Sok nyavalyá-
iban Sz. Job ezt értette, Mikor
kísértette, Az Isten, s' probain
nyertesse is tette.

Nints itt semmi java em-
bernek ezt érts-meg, Tsak
hogy idvőssége útát itt leli-
meg, Hogy halsténének, En-
gedd és magában helyt ad
igéjének.

Ez e' világ rakva ámitó mé-
reggel, Sokakat gyulaszt-fel
maga szerelmével, Könnyen-
is hitet-el, De végre ördöggel
pokolba vitet-el.

Hidgyed hogy noha kell
asztalánál lenned, Nem kell ő
étkeben mindgyárt heven en-
ned, S' meg-kell mértéklened,
Hogy megnyit kell hozzád ő
borában vened.

Mert ha ez a' Circe edgy-
szer meg-részeget, Istenes
dol-

dolgokban elmédben meg-
szédit, Lelkedben meg-feb-
hit, Kárhozatra benned sok
útakat épít.

Ulysses szolgai tudhad mint
járának, E' Circe szavának a'
kik helyt adának, Barmokká
válnak, Uroknak fülei de bé-
dugának.

Mi is Ulyssesnek példáját
kövessük, E' Circe szavára
fölkunket bé-köfsük, Beszédét
meg-vefsük, Ö gyönyörűségét
utálljuk, és nevensük.

Idvősségre lelkét hidd-meg
az tarthattya, A' ki végig
Christust ép hittel valhattya,
Bálvány el-hagyhattya, S' e'
világnak mézét szivből utál-
hattya.

Eő szép mézes java tetsék
egyebeknek Christus pohárt
köszönt a' Keresztyéneknek,
Kit hittel nyellenek, S' kár-
hoza-

hozatra abból ne részeked-
gyenek.

Igát, kereszter is rendelt
pohar mellé. Hogy termé-
szetünket vélek mértéklené,
Es meg-enyhítene, Tsak ne
tegyük őket nálunk kellett-
lenné.

Kicsiny rongyos sereg u-
tált vagy, de ne fely Kemény
szenvedéssel fok keresztt alatt
ély, El-múlt már az éj-fel,
Idvősséges napot nem sokára
fel-kél.

El érkezik Christus ő di-
tsósságében, Vég elz e' vi-
lágnak gyönyörűségében, Hi-
vek infégeben, Be-száll az
igaz Hit várt reménységében.

ENCOMIA VIR- TUTUM.

Δ'jó

Δ' jóságos fő-tselekedetek
mellyek Dták nyelven Vir-
tusoknak hivattatnak, ugy-
mint: Hit, Reménség, Sze-
retet, Igaság, Okoság,
Jozanság, Nyajasság, Mér-
téklertesség, Erdőség, Törés és
Szenvedés, s' mindendolgok
felett fel-emelkedett elmével
az Adakozó kész kedv-is,
mellyekkel az emberi elme-
sek ruháztán magat, Isten és
emberek előtt kedvesekké té-
szik azokat, s' ékeztik íze-
mélyeket, a' kikben lakoznak
a' Verseken ugy irattatnak
meg mint haedgy Asztalnak
környékezetivel az ő hiva-
tallyoknak lakodalmában ál-
ván, másoknak is asztaloknak
asztalokhoz való járuláfra,
és magokkal való nyajasko-
dáfra okot láttatnának adni,
az kik az ő társaságokban és

ter-

természetekben kívánczoknak
részesedni. Ez Enekek vagy
Versetskének Authora pe-
nig, a' Verseknak közepiben
könyörög littenek, hogy az
jóságos tselekedeteknek ékes
liten Afzszony nyájajságá-
ban, és társaságában részle-
dést engedgyen nékie; Melly
könyörgésnek folyásában ef-
fectusit s' természetekben va-
ló hasznokat is a' Virtusok-
nak egy írja-meg, hogy ki-ki
eszében veheti minémű hasz-
not kell társaságokból min-
deneknek reménleni, s' mint
kell-is kintseket bötűllení.

VIRTUS Lelki jóság
kit sok bölts magasztal,
Mértán, mert az minden jók-
kal rakott Afzstal, Kinél ör-
vendőket bánat nem aggasz-
tal-

tal, minden ékességet, mert
ránk ez akaasztal.

Hittel mellesleg ül ancho-
rás Reménség, ő szomszédsá-
gában Szeretet-is ott ég, Kő-
ofzlopot fogott által az Erőf-
ség, Bort vízzel elegyít a' MÉR-
téklateség.

Okosság kígyóval tekerte ál-
tal karját, Markában fejestől
de fogta fulánkját, Mérték-
kel Igasság tartva ki-vont
kardgyát, Tárós-is szemiéli ő
csendes barányát.

Es afzszonyok körül forog
sok szolgáló, Mindenik szük-
seges, nagy haszonra való,
Magnanimitással kedvel ada-
kozó, S' a' szép Jóansággal
nyájajságot hozó.

Ki ne kívánczoznék ez afz-
tálnálenni, S' ez szép afzszon-
yoknak ő kedvekben lenni,
Kik Szeretetiben tsak részt-is

Jó venni, Nem hogy ő karjok-
kal meg-is öltetni.

Tsak edgyiknek-is kedves
nyájassága, Nem hogy töb-
binek-is bóldog tárlasága,
Rofzember, kinek nints ide
kévánsága, Erdemli hogy lé-
gyen ő süvege sárga.

Bé-fogadnak pedig ők min-
dent magokhoz, A' kik józan
elmét hoznak asztalokhoz,
Edgy szívek, lélekkel nyúlnak
ők dolgokhoz, Akadált köz-
zéjük semmi dolog nem hoz.

Ur Isten régy nálók engem
szerelmessé? Hogy általok
legyek előtted kedvessé? Lé-
gyen szépségektől elmém éli
frissé, Lelkem Angyalok közt
szép tekintetése.

Hit nevellye bennem te
fient féletmedet, Ne vegyem
kétséggel ígért kegyelmedet,
Kövesfen mindenben edgyet-
len-

len-edgyedet, Ki vérével vál-
tá nekem meg-kedvedet.

Minden próbáimbá *Remén-*
ség táplállyon, ő vas-matská-
jával tölem el ne állyon, Egő
hű Szeretet velem járjon hal-
lyon, Szódat el ne adgyam
ember találmányon.

Minden dolgom folyjon
Mértékletességgel, Eltem ked-
ves légyen, mint nyár kies
éggel, Vékony szerentsé-
adgy inkább egésséggel, Hogy
nem arany ágyam terheld
betegséggel.

Jó, s' gonofzt ismérő *Okos-*
sággal legits, Artalmas dol-
goknak útáról el-téríts, Hafz-
nosoktól pedig félen ne téve-
lyíts, Ki hajlott voltomban
hozzád egyenesíts.

Add az Igasságnak kezem-
ben mértéket, Tudhassam
meg-adni mindennek értékét,

egy-aránt gondolván mire
köz, s' fő rend kért, Gazdag-
ért meg-vetnem ne hadd a'
szelid vért.

Mord természetet fojts ben-
nem *Nyájassággal*, Fősvénysé-
get penig kész *Adakozással*, Ne
botsáffak fenkit szomorú or-
tázával, A' ki élni akar erszé-
nzem javával.

Tűrés nélkül penig ez az élet
sovány, Probára e' nélkül a-
zért engem ne hány, Ha ezzel
meg-áldasz, bár szolgálul ki-
vány, Tereh viselésűl nem
lésznek halovány.

Olts *Erősséget*-is könyörgéft
szivemben, Az legyen oszlo-
pom minden keservemben,
Ne tántorodgyam el sok ki-
firtetimbem, Kit test, világ, ör-
dög szót rám életemben.

Kövesse engemet az *Sze-
mérmételesség*, Ki minden dol-
gunk-

gunkban, ékefisd szépség, Fer-
telmelességünkben ez által le-
het vég, Ha ez vezet minket,
mint lovat zablás fék.

Meg-mondhatatlan szép az
Magnanimitas, Valhatatlan
társul azért ezzel meg-lás,
Ki után szállyon rám a' men-
nyei áldás, S' améllye vilá-
gát feslettségben bár más,

Virtus lelki jóság buzgó
szép forrás kúr, Kinek ita-
látul nem lát senki kint s'
bút, Terjedgyen előttem hoz-
zád vezérlő út, S' benned
mosakodván ne légyek bün-
nel rűt.

Virtus örvendetes ki nyilt
lelki Rósa, Légy szédült fe-
jemnek hivito orvosa, Jó
illatú vized lelkem szennyes
mossa, Minden rosz vét-
keknek légy bennem gyil-
kosa.

Sugár szárnyaiddon visely
egélséggel, Kövéselek té-
ged engedelmeséggel, Hadd
tellyék tőled meg szívem
tséndeséggel, Lelkem pe-
nig menyben örök idővőse-
gel.

M A S.

Ha az időnek igen visz-
szálkodó fel-háborodott ál-
lapottya miat kedvünk sze-
rint való életeret nem viselhe-
tünk-is, mind-az-által szí-
vünk keservével ne bádgyasz-
szuk az elménket, s' ne foj-
tsuk-is bánattal meg a' lel-
kűnket, arrataníttatunk, és
tanátsoktatunk ez énekben.

EZ Világ mint egy kert,
Kikkő-eső el-vert, Napról
napra veszten vész, vagy
mint szenyed linder, Kit ő
ház

háztól széllyel, Tétova hány
nagy szélvész, ő mint rom-
landó ház, El-veszendő szál-
lás, Jóktul űresült rekesz.

Mindenütt való hely, Rak-
va sok veszélylyel, Nyugtá
nints embereknek, Kit kit
bánat sebhít, Bűr őrdm nem
enyhit, Vége nints keservé-
nek Arad sok veszélyyek, Sér
mind szivek, fejek, S' halál
vége ezeknek.

Fel-bomlott békeség, Ki
miatt sok épség, Aldgyuk
sullyával romol, Nagy rop-
pant seregek, Egymással üt-
köznek, Hol sok ember, s' vér-
omol, vitézül nyert szépség,
S' kardal lelt nyereség, Vité-
zek közt el-eszol.

Táborban hideg szél, A'
Nap melegével, Hol hidegit,
s' hol hevít, Ehféggel szom-
juság, S' nagy nyughatatlan-
ság.

ság, Mindentől kedvetlenít,
Még-is a' Vitézség, A' hartz-
ra buzdúl, s' ég, ha kit a' tisz-
tesség szit.

Katona szerfzámban, Jó
lovaknak hátán, Vitéz iffiak
forgódnak, Az jó hírért ne-
vért, Es a' tisztességért, Jó
kedvel vagdolkoznak, Arra
a' minéhez, S' a' szép bősü-
let néz, Szívek izakadva
futnak.

Nem gondol halállal, Seb-
bel fájdalommal, Mikor viv
ellenséggel, Bátran vagdal-
kozik, Vitézül forgodik, Pi-
ros vérrel ugyan él, Ha mit
kardgyával nyer s' Haza há-
szonnal tér, Ifzik nagy fze-
retettel.

Asztalnál vitézek, Vig ö-
römmel esznek, s' Nagy fze-
retettel laknak, Köszönt po-
hár mellett, Sok jó szerentsé-
nek,

nek, ökegymásnak kívánnak,
Jó kedvet mutatván, S' ked-
vesen lakozván, Edgymást
ajándékozzák.

Vérrel fel-költ napra, Ha-
dakozó óra, Sokaknak vesz-
tère tér, Akar melly jó hó-
pénz, Kit a' hadban fel-vész,
Mind meg érdemletted bér,
Sőt a' halálos súld, Mint rosz-
ízúl szántot föld, Ha sok-is,
keveset ér.

El-osztot fokrendek, Min-
den-féle népek, Most más kar-
ban állanak, El-változott
idők, Háborgó esztendők,
Külömbiségeket hoznak, Ki-
nek bút, kárt, gondot, Kinek
viszont hasznót, Szerentsés
napot adnak.

Okoslan kell azért, E' rosz
időben ért, Allapatunkat él-
ni, Szívünknek keservét, Hít
nap ránk hiven vét, Hogy le

tudgyuk mérteni, Az a' jó kormányos, Ki, ha a' víz habos, Nem tudgya tengert félni.

Mint habzó tengerben, Mi-is ez életben, Evezőnket forgassuk, Kinnal mi lelkünk, Sok gondal fejűnket, Igen ne nyomorgassuk, Isten Iok jókat ad, Csak szelinknek zúgrát, Tsendefs szível halgassuk.

M A S.

E' világnak az ő természetéről és állapotjáról, kiknek legyen édes annyok, és kistsodáknak kedvezzen nekik való dajkálkodásával, s' nagy kintetésevel, kinek szeretettől, s' kedvétől viseltetvén, az emberek csak arra viselnek gondott, hogy pénzek lehessen minden jóknak keresetiben.

ben meg-restülnek, és inkább igyekeznek gazdag gonoszok, hogy nem mint jámbor szegénynek lenni, mint hogy e' világon a' latrul keresett gazdagságnak, s' kegyetlen-ségnek is nagyobb bűtsülettá vagyon, mint az igazság követésének keresetiből talált szegénységnek, s' istenes életnek az emberek között, vagy mondgyam igazban, e' világi népnek között.

Kerekded e' világ gömbölyű mint laptá, Ritkán vált ki őtet kezével jól kapta, S' véle keblét rakta, Es kedvelt javait vidám szível laktá.

Mint hogy álhatatlan, nem szűnik forgása, Fénlik, letétlig is napja változása, Nincs állapotása, Gyakran szél zú-

gásban tetszik-is morgása.

Íly maga érkölsű, s' természetű népek, Istentelenségben kik hevernek s' élnek, S' vétkekben nem félnek, Véle jól alkúznak, s' benne gyönyörködnek.

Léven édes annya minden látorságmak, Mostohán ad kedvet, s' helyt a' jámborságának, Örvend gonofságának, Szaporít okokat sok háboruságának.

Légy bár olyan jámbor mint Curius a' Cato, Tudományban olly nagy mint Homerus, s' Pláto, Kik vólt minden láto, Ha pénzed nints leherz chez tsak bőrgyártó.

Légy mint Diagorás olyan istentelen, Claudius, s' Nerohoz hasonló kegyetlen, Vakmerő szemtelen, Tsak légyen

gyen sok pénzed űlhetz a' fő helyen.

PéNZ tiszteltet, éltet, magasztal, ditsirted, Nem hagyhat egyedül sokakkal kifirtet, S' tsak nem szentnek hitet, Fejedelmi névet ő szerez s' kiszittet.

Pénzen jár e' világ, pénz ő talyigája, Fősvény emberek szerelmet igája, Mert sziveket rágja, Haerszények száját kezek gyakran vájja.

Az világ bé-merült a' pénz szeretetben, Kevesen örvendnek az igaz életben, Jó tseledettedben, S' az Isteni tseades lelki ismertetben.

Ez vólna peniglen az állandó szép kints, De rajta nem kapunk, mert bősületi nints, Akar hová tekints, Pénzhez úgy ragadunk, Mint az ebhez kilints.

Ki-ki inkább szeret pénzel
gazdagulni, Hogy nem éle-
tében naponként jobbulni,
S' elmében gyogyulni, Maga
ezzel szokott ember boldo-
gulni.

El-marad ez világ, s' min-
den pénz gyűjtemény, Hát
ne torkoskodgyunk mint
vízi hűvelvény, Leikem ne
légy kemény, Szólgáld Iste-
nedet, nem nyél-el mely ör-
vény.

M A S.

Az Udvari nyalakodást
hozó rosz életnek, és praedá-
valtól őt Kapitányságu tisz-
teknek méltó feddésével, s' u-
tálatossággal való utáltatá-
sával, ajánlya az emberi el-
me ékesítő költségeknek meg-
bőrsülhetetlen méltóságát, ki
által az ember vétkeink, s'
balgatagságának sűrű fok
gaz-

gazzából ki-irtván s' tisztít-
ván, a' jóságos tselekedet-
eknek világoskodóság pia-
tzára, mint edgy tömlőt
fetétségéből, ki-hozván-is
magát néminémű részént az
Isteni természetnek kövételé-
re szabadulást, s' ísméretet-is
véssen ez életbéli szent sza-
badságával magának.

Udvár, s' irégy tiszttek
tölem távozzatok, Ki-
hozzátok méltó azzal lakoz-
zatok, Mert hol hívek vad-
tok, s' hol dárrel borzattok,
Kedvet magatokhoz nékem
ne hozzátok.

Bőrsület, térd hajtás, és fő
helyen állás, Mást elől halla-
dás, fokaktul kifirtés, Oda
állyon, hol nincs lélekben ép-
pülés, Nékem de elmemben lé-
gyen ékesülés.

Isten

Isten félelmétől űres Fejedelmek, Kiknek álhatatlan mindenekben kedvek, Soldot nekembátor ne nyerjen szerelemek, Ismőrem mitsodás ő étekeknek levek.

Itt a' nyalakodás azokat illesse, Kiknek lelki jókban nintsen semmi része, Méltó-is tobzodás őket terhelhesse, Hízeltkedő békót lábok sörgethesse.

Bor-ivó Hadnagyság, s' kortsmás Kapitánság, Tisziben tébolygó éktelen czigánság, Kiben csak prädára vagyon nagy kívánság, Ha adná magát-is én vállamra nem hág.

Nével áll ezeken csak az fő emberség, Elméjekben penig nintsen semmi épség, Etelre, italra hasok és bélekég, Ebben sok vétkek közt nintsen nálok

nálok semmi vég.

Te lelkem Istentől sokkal több jót nyertél, Annál, mit ezekben nágnak lenni véltél, Azt az utat nyomd csak kire mostan tértél, Darabos vóltáról tudáalom hogy felték.

Kevés láb nyom járja ugyan-is az utat, Mellyen nyomozhatni Castalius kútat, Gond, veríték munkalásson hozza jutat, De fáradtságodban hidgyed meg-is nyugrat.

Elmért ennek vize hint gyönyörűséggel, Lelki háborút ólt, s' táplál tsendefiséggel, Tudományt egyűrt ad kedves böltséféggel, Közlet emberféféközel istenféféggel.

Itt nyersz társaságot az szelid Musaktúl, A' kik idegenek minden dühött hadról, Ne

Ne fély ő közöttök vagdalkozó kardtól, Egy igyűk tse-
desek, üressék haragtól.

Hasonló szövetség, hasonló elmérád, ő erköltsőkben-is rész ragad azért rád, Kedvével e' mellett Isten-is szépit, s' áld, Minden bölts ember-is nagy böltsülettel lát.

Kevés jók kedvével inkább elégedgyél, Hogy nem gaz kedvében sokaknak örvendgyél, S' ieiki gazdagsággal jobb kenyeret egyél, Hogy nem mint ennélkül péppel kövéredgyél.

A' fő emberségnek érdeme böltsültet, Erdem-nélkül penig hamis nével éltet, Edgy felől a' kiktől hízeltedtet, féltet, Szitokkal más felől vízfza pertsételtet.

Ne fúls szerentének híres

res vasárára, Szemedet se vessd ő gazdagságára, sok oszt pénzt, tisztet, nyaka szakattára, Irufnak Cræsus-is jút állapottyára.

Gazdagság sokakban nevel bolondságot, Fősvénység által nem festnek gonofságot, magától senkinek nem ád böltságot, A' tudományhoz tsak halhatatlanságot.

Széles szerentsére te se törekedgyél, Vékony hír, név alatt fél-félő helyben ély, Könyvek olvasásból vött jókban örvendgyél, Mi sorlot Istenád azzal elégedgyél.

Nagy szerentsejéből soknak kis jó sem jút, Kitsinyből tudomány sok jókat venni tud, Nem mind jó mit frissen sokszor szerentse nyit, Használt soknak a' ki java előtt elbújt.

Hű bátorságodat meg ne
wond azoktól, Kik nem ide-
genek a' szép lelki jóktól,
Vezéreltethet- is élet hozó
szóktól, Tarts félen tsak
gazdag te tők s' bot agyok-
tól.

Sok helyen fok szamár visel
bárfony nyerget, Senki nem
érdemeli pénzért bõtsületet,
Ha lelkén nem téfszen semmi
épületet, Testén-is lenyveszti
az a' szépeletet.

Jobb szûrrel fedezzed ben-
ned a' tudománt, Hogy nem
tudatlanon viselsz bárfony
dolmánt, Magadon el ne
végy senkitõl adománt, Sza-
badságod szerezs a' rabságot
el-hánd.

Ez a' fő bõltesség, Üres
légy vétkektõl, Félen is meny-
lakni fok gaz emberektõl,
Külömbfeges viselsz az õ er-
kõl-

kõltsekrõl, Alázd-meg ma-
gadat, s' fûgj az edgy lsten-
tõl.

Sok dolgot bárne tudgy fû-
stös, aranyas-é. Egy mint
Chymera-is szarvas, vagy
szárnyas-é: Ezt penig jó tud-
nod ha nem szép mondás-é,
Ki magájé lehet, az ne légyen
más-é.

Magadat magadnak add
még a' bõltesség, Lelki szép-
ségünkre, kibõl foly elégség.
Az õ kintse soha meg sem
rothad sem ég, S' légyen
szómban errõl itt immáron
jó vég.

M A S.

A' Szerentsének természe-
tirõl, és állapottyáról; Miért
írják a' Szerentsét a' Kép-irók
golyobison edgy lábbal ál-
lani, szárnyokat miért ir-
nak

nak vállai ba s' mit jegyezhet
 hogy homloka hájas, hátul
 pedig kopasz a' feje; Miért
 áll edgyik keze hátra másik
 elő; Mi okáért halovány a-
 brázatu; A' karja, miért
 gyengyek, tsűggök; A' sze-
 mei miért vakok, itt meg-
 tanulhatod.

Hitető Szerentse nem
 kell ajánláfod, Golyobi-
 fos a' lábod, nints helyben ál-
 láfod, Szárnyas vagy, nem
 tsuda ha múltó áldáfod.

Hajtalan kopaszság ben-
 ned, nagy tsalárdság, Kétsé-
 gest mutat sz mind, mert néze-
 fed vakság, Kezed ajándékja
 Hitető álnokság.

Rút hajos homlokot, merő
 vakmerőség, Nints soha ka-
 rodban vastagság, s' erősség,
 Szi-

Szined rút halovány, nagy
 rettenetesség.

Forgandó Szerentse így
 miért irattál? Gördölő go-
 lyobis lábod alatt miért áll?
 Nem azért-é? kedved hogy
 tsűsz, fogy, inog, száll.

Szárnyaid is tetznek vál-
 laidon lenni, Mert tanultál
 rajtok idestova menni, Nem
 szoktal vatsorát, hól ebéd
 ksz enni.

Egyik kezed elő, más há-
 tra tsűg néked, Mert mit elői
 nyújtasz, meg-viszsz teke-
 red, Zablá nélkül hagyod tar-
 tania féked.

Irják hogy homlokod ha-
 jas és borzadott, S' mint
 vak, javaidat, nem érdemre
 adod, Sőt a' nem méltókat
 öblödben fogadod.

Látzik kopaszság-is há-
 tul a' fejeden, Jegyzi hogy
 kit

Kit te fűlsz kényes Fejedelem,
Erteke kaptával lesz végre
álly helyen.

Hig fonnyad karjaid val-
lyon mit jegyeznek? Tsak
hogy kiket hordasz bátrak
nem lehetnek, Kitsiny botlász-
fal-is ottan el-eshetnek.

Szined mint hohérnak bal-
vány nem egyébért, Hanem
hogy szüntelen ontasz azok-
ból vért, A' kik te soldodból
várnak juralmúl bért.

Igy irt az okosság régen
meg tégedet, Melly meg-mér-
tékette mindenben képedet,
Hogy ki-ki félhesse forgó ke-
rekedet.

Bizvasban várhatni nyárat
hideg télben, avagy tiszta
időt zúgó felhős szélben,
Hogy nem állandó jót te ter-
mészetedben.

Adgya az Isten minden-
ismér-

Imérheffen, S' téged a' mint
állik tsak ugy szerethessen,
öröm után töled bút is re-
ménlheszen.

En-is ki fok jómban gya-
kra rettegtelek, Zászlód ár-
nyékában forogván féltelek,
Tsak ugy bősálhetlek mint
meg-ismértelek.

Te tökéletes jó menynek,
földnek Ura, Ki mindent ve-
zérlesz, kit ízeretz, jó útra,
Igazgatsz s' ne bortsás mérges
vizű kútra.

Légy te fényes napom,
erős kö-öszlopom, Oltal-
mom, paísom mind gyalog
és lovon, Erőíts, s' nevedet
mind örökké áldom.

M A S.

Laus mediocritatis.

S Enkit a' pénz, és kints
émg bódoggá nem tött,
Köny-

Könyves szemmel ételt sok
fő-Királyok is őt, Késerves
nyögéssel sok fájdalemekat
vőrt.

Nem mivelheti is pénz,
kints és méltóság, Hogy ne
bántson senkit semmi nyo-
morúság, Sőt az arany közt
jár sűrűbb szomorúság.

Szél öreg levegőt inkább
hat forgat, Magas tornyo-
kat is nagyobb veszély rok-
kant, Mint hegyeket meny-kő-
hol magasbak ott hát.

A kistsiny éltet jól, ha vé-
kony szerű is, Edes álom
nem bont félelem, s' nagy
gond is, Kivánság tanítvány
mit mint vég-el, vond is.

Az jó szép aranyas ditsirt
középséget, Valaki kaphat-
nya, az él tsendefséget, Jo-
zanon futván udvari irigy-
séget.

Rofz

Rofz szerentséjében ez job-
bat vár, s' remél, Jó szeren-
tséjében alázatoson él, Ala-
tsonna esvén, hamarban is
felkél.

Magasra ne hágjon ki nem
tud rópiálni, Mert mikor a'
tetőn akarna le-úlni, Kezd
ág romlásával halálban me-
rűlni.

Isten adgya a' télt, s' a' tél
után a' nyarat, Szükség után
sok kész bőségben is arat, Go-
noszlul hamost van, így végig
nem marad.

Ha vig elmével vagy, ne
nyúlý gondolathoz, Jóven-
dő nap, s' idő rád hogy mit
szánt es hoz, Vig nevetéfed-
del mérj mindent magad-
hoz.

Ezt igen meg-gondold, s'
hidgyed is bizonyul, Hogy
semmi nints minden felől jól

H2

s' bo-

s' boldogul, Sok kitsiny jól
álhat, Tiz, husz nagy go-
noszból.

Múddai igazgassd szélhez
vitorládót, S' a' mint az fú,
te-is erezd úgy magadot,
Meg-vond ha hatalma ládd,
hogy el-ragadott.

M A S.

Minden e' világi teremtettt
állatt között az Istennek ked-
vesb teremtettt állattya nin-
tsen az embernél, kinek biro-
dalma alá adta egyéb min-
den-féle fok teremtettt álla-
tit-is ő Felsége: de miként
a' mértékletlen beteg ember
szükségből téfzi keménnyé,
természet terhelő orvossá-
gok által magához orvofsát,
így fok féle mértékletlen
véteknek szaporított okai-
val kételeníti a' bűnös ember
Iste-

Istenét-is, hogy ostroma sujto-
lásnak külbomb-külbomb-féle
foknemeit bővebben érezze
és szenvedgye az egéb te-
remtettt állatinál, kibén mind-
az-által úgy mértékli irgal-
masságából magát ő felsége,
hogy keménségét minden-
kor fellyül halladgya ke-
gyessége, s' az utolsó óra-
kor-is magához fogadgya a'
hozzá folyamodokat ditsőf-
sages idvősségre.

Világon, Eg alatt, Nints
ollyféle állat, Kit Isten
nem legeltet, Máfzót, úfzót,
tsúfzót, Kit vagy a' föld él-
tet, Vagy szél égen levegtet,
Alló és folyó viz, Földi fok
részü iz, Hajlékkal a' kit
éltet.

Ezek közt az ember, Mint
Vizek közt Tenger, Tetzőbb

hatalommal bir, Ertelem,
bölcsesség, Kiben minden
szépség, Ragyok jó nével,
szép hír, s' kinek szükségeért,
Terem, s' életejért, Mind földi,
s' mennyei sir.

Leg-főbb oltalmával, Kedvesb
irgalmával, Isten ezt igazgattya,
Gyakran jó kedvével, S' néha suly kezével
Taníttya, s' riasztattya, Ur
és Atya lévén, Szolgát, fiát
téven, Magát magasztaltattya.

Sok féle állapot, Ki naponként
apad, Erettünk rendeltetett,
Bu, Kin, és Nyavalya, Mint bűnünknek
soldgya, Mindenikben tétetett,
öröm vigasztalás, Ezek közt
kedvadás, Tőlünk el nem
vétetett.

Szabad hát mindennek,
Kegyelmet Istennek, Fejére
remén-

reménleni, Ki a' meg-dőlt nádat,
Fűstől földlen szálát, Porrá
nem hagyva lenni, Természeti
szelid, Képz, kit keze sebhít,
Orvossággal értetni.

Nyugfzik a' Nap, s' fel kél.
Nyarat követ dér, s' Tél, Idegen
természettel, Kőddel béborúlt ég,
Vízben befagyott jég, Ofzol változó
széllel, Néha nagy boldogság, Bú és
szomorúság, Erdekli edgymást
éllel.

Nints semmi állandó, Mindenben
hajlandó, Eletünk alapottya,
Félelem, reménség, Közbul
magát kétség, Várakunkban
állattya, Hól jóval, ostorral,
Hólesővel, hóval, Magát velünk
áldattya.

Mennyei örögség, Igaz
kegyelmesség, Kinek bátram
hihetni, Fetrengő éltünknek,
Vajuyo lelkünknek, Hogy
kél

kész vagy segíteni, Ne hadgy
olly próbáknak, Kiből bűt
várhatnak, Felettéb sebhí-
teni.

Lám sok ígérettel, Minket
igaz hittel, Ugy magadhoz
foglaltál, Hogy segítség ké-
rést, S' minden jó reménlést,
Kivűled sohul hadtál, Senkit
kihihetett, S' tőled jót kér-
heter, Kértében meg nem
tsáltál.

Bátran hát székedhez,
Frigy szerző kezedhez, Im
én-is most békéllem, Eltem
virágzását, S' bűm vigasztal-
ását, Te áldásfodból kérem,
Meg ne gyűlöly, utály, Se-
gély, mellettem ály, S' te ne-
vedet éneklek.

M A S.

Hogy az egekből minde-
pekrevigyázzván, és gondot
visel-

viselvén, kívánnya s' paran-
tsollya-is Isten, hogy min-
den szükségünkben néki ese-
dezzünk, és tsak magához
folyamodgyunk.

AZ UR az Egbe, mint
Király székre, Bőts ta-
nátsából mindent rendel,
Mindennek szívét, s' a' mel-
lett szükségét, Jól láttya,
s' kinek-kinek mi kell, Azért
ő hozzá kiáltunk mi fel,
Hogy áldását nyerhesük-
el.

Sulyos ostroma a' mint lát-
tyuk noha, Késerves sebeket
rajtunk nyit, De azzal ger-
jeszt, bűneinkből ébreszt, S'
mint kegyes Atya térésre int,
Ne foddgyon azért bennünk
meg az hit, s' Kezével nekünk
áldást nyit.

Hozzá hiesünk, kegyelmé-
hez

hez esünk, s' fussunk fejenként irgalmához, Ahitaton, nagy alázaton, Borollyunk attzal szent lábához, Ragaszkodgyunk is fogadásához, Szorítsón miaket ő magához.

Soha az Egen a' Nap olyan szépen, s' Gyorsasággal is el nem nyúgszik, A' melly hirtelen, nagy Atyaiképpen, Mivelünk az Ur megalkuszik, Ránk vigyázatban nem is aluszik, S' gondgyában meg nem vajuszik.

M A S.

Hogy nyavalyájáról és fájdmáról senkinek bizvásfában és hasznosban nem panaszkodhatik, mint magának az Istennek, mert őtöle kérhet ember orvóságot életének.

Kinek

Kinek tégyek panaszt
Ur Isten nem tudom, Sokféle kisértet mindenfelől mint nyom, Bú bánat más felől minden rángat, s' von, Tsen-deségben nyugtom nintsen sem kin, sem hon.

Embert segítségre hozzám nem hihatok, Mert ezen igában kit-kit lenniliátok, Rakva mindeneknek bűn nyalábbal hatok, Kik közzül sokakat meg is öl, s' fojthatok.

Te kivüled nints itt senki vigasztaló, Irgalmad bizonyos segítséged való, Természeted pedig kegyeliségre hajló, Nem vísz s' tusakodol azzal az kígyarló.

Engem is ömlött port, és kezednek hamvát, Sok kísértetemben segély s' gyámolygashat, Hogy hitivel minden bizhassa magát rád, A' ki-

H 6

ki engem töled segéltnék lenni lát.

Read támaszkodom tel-
lyes reménységgel, Tseleked-
gyélvelem nagy kegyelmef-
séggel, Sújtollyad elmémet
bár keferűséggel, Tsak eb-
ből lelkemet áld-meg idvős-
séggel.

M A S.

Lelki vigasztalás.

LEgyen jó idő tsak fets-
ke száll házamra, Nints
öldhatatlan nyűg vetvén
nyavalyámra, Ha gondgya
Istennek tsak edgy szál ha-
jomra, Inkább gondot visel
lelkemre, s' magamra

Hát miért ostromoz, s' pro-
bákkal miért sebhít? Mert
fenkit magához kereszt nél-
kül nem hit, Fia-is e' földön
fok kiörtettel vit, S' ugy szer-
zette

zett lelkünknek jó öröm mon-
dó hirt.

Es ő száraz földnek mit árt,
ha meg-hinti? Soványságát
hó-is mert tsak kövéríti, Így
Isten veszfzeje lelkünket eny-
híti, Mint aranyat a' tűz láng-
jával szépíti.

S' mint sötét mutattya tűz-
nek szép világát, Tereh alatt
viszi palma-fa fel-ágát, Így
lelkünk sujtással töldgya o-
kofságát, S' kereszt-is viseli
lelkünk bődogságát.

No hát én lelkem tűrj,
S' tanuly reménleni, Hogy
tudhatsz uradtul fok jót ér-
demleni, Mert mint kőd után
szép szokott a' Nap lenni,
Rajta-is bűd után jód ugy
fog félneni.

Kegyes Isten kinek nagy
hatalma fel-nőt, S' irgalma
oslopa töből még ki nem dől,

Vigasztald lelkemet, ki bű-
ban forrot s' főtt, Küld-el-is
fetskédet hadd lassak jó időt.

M A S.

Gyakor nyomoruságunk-
ban olly szív fuladással való
súlyos terek szokott elménk-
re rakodni, hogy lelkünk-
nek minden vidámsága meg-
szomorodván vele, és elménk
éli-is meg-tompulván tőle,
kőnyörgésünknek buzgosá-
gát úgy el-enyészti, és fogat-
ya sokszor bennünk, hogy
csak szánkát sem tudhattuk
Istenünkkel való beszélgeté-
sünkre, és neki való kőnyör-
gésünkre fel-tátnunk, sőt
még hitünknek-is alig szorul,
és nehezen marad mustár-
magví-részetskéje gyakorla-
tossággal a' szívünkben, ki
mellette mind-azon-által az
Isten-

Istennek munkálkodó lelke,
úgy annyira emelgeti; s'
gyámolgattya fogvatko-
zott, s' bádgyadott állapo-
tunkat, hogy az edgy mustár
magni hibból származot egy
fohaszkodásunk-is tellyes
esdekéssint gyanánt való hasz-
not hoz Istennek kegyelmé-
től, és áldo násától reánk.
Mindazáltal minden sok há-
borúk, minden nagy fájdal-
mak, s' minden mély kétsé-
gek ellen-is erőssítő, s' vasta-
gító bátorságra kelly minden
tehetőségünkkel azért Isten se-
gítsége mellénk hívásából
nekünk erőlködnünk s' bizo-
nyos formájú esdekléssel, és
kőnyörgéssel is így kell az
Isten fűleit nagy bizodal-
munkból meg-halgatásunkra
hajtogatnunk.

Ked-

Kedvező szemeddel néz
nagy Isten reám, Kinek ir-
galmának száma nintsen heán
Segély-meg igyemben, Kit te
tudhatz nyilván.

Az én bűm gyötrelme mert
nem engedheti, Hogy eny-
hült lelkemmel tudgyalak
meg-lelni, Tartoztat szóm-
ban-is, ugy mér öldökleni.

Te tudhatod inkább meg-is
mértéklenni, Mint kinek mi
ügye tudhat érdemleni, ű-
ressé nem hagyod senki ker-
tét lenni.

Arra int-is Fiad igaz es-
küvése, Hogy senki szemé-
lyét szemed meg ne vesse, A'
bűnöft-is nálad érdeme kel-
lése.

Jót várhatok én-is hát illy
fok bűm közt-is, Ha fogyat-
kozással hitem lehet, még-is,
Fel-

Fel-hát szikrája-is, ha langal
nem ég-is.

Mint habzó tengeren melly
veszett gallya úfz, Kit nem
igazgathat sem kormány. Ka-
lauz, Tsak szél hajtogattya,
s' edgy hal-is félre hűz.

Akképpen életem bűmnak
veszen haboz, Keserűségében
lelkem fogy, bádgyádoz,
Habjaival borul, s' veszéllyel
akadoz.

Rabjává tött mint ha nagy
szomerúságom, Kitsinyben
sem lehet kedvem vigaságom,
Ezez bőszfűszággal fűl edgy
nyájafságom.

Jegyűl sem tarthatom már
edgy olly napomat, Kin nem
érezhetném dupla bánatomat
Nints is jelenteném kinek pa-
naszomat.

A' méreg hatalma sem ér
keseryemmel, Mert ez titkon
fo-

fogyat lelkemmel, testem-
mel, s' nem engedde szóllanom
veled Istenemmel.

Még-is mind-az-által tá-
plála a' reménség, Hogy száll
rá'm még menyből olly
bóldog kegyefség, Kivel
mind ezekben léiz öröm-
mel vég.

A' természet-is lá mert
mindent változtat, A' mit
edgy ideig edgy kézzel tar-
toztat, Tél a' mit foszt, s'
afzal, Nyár meg-virágoz-
tat.

Gyakran a' tenger-is hab
Után tsendesül, Homályból
a' Nap-is szép tisztára derül.
Tűzétől hevült Eg harmat-
tya által hűl.

De az természetnek ez tsak
szabott rendi, Nagyob te
hatalmad a' ki meg-tekinti,
Ter-

Természet ellen-is erejts se-
lenti.

Ollyában-is hatalma, mert
annak ki-tettzik, Kiben a'
természet igen ellenkezik,
Mészze haladta-is hirtelen
érkezik.

Légyen hát nekem-is ebben
kedvedből rész, Minek előtte
még én hitem el nem vész,
ebredgyen fel lelkem, s' lé-
gyen szolgálni kész.

Nints mert életemnek bi-
zottab kormányja, A' te
szent kezednél, kinek tsi-
nalmánya, Mind lelkem,
s' mind testem, noha sok hab
hánnya.

Azok példájára tégy ve-
lem kegyessen, Kik fegedel-
medet vehetik kedvessen,
Hervadt örömet add láthat-
nam nyersen.

Az inségnek és nyomorúságának enyhítésére.

ENyhítsd meg UR ISTEN bús szívem keservét, Ki régtől viseli már súly kezéd terhét, S' nyeli kinnya mérget, Buvának nem lelvén keservében végét.

Ha nem ébresztenenéha ez gondolat, Hogy a' kiket szeretz kezéd azokra hát, Sújtolva fanyargat, Epedvén meg-fülnek, s' el-nyelnek árhozat.

Igy ha kételkedném hogy nints reám gondod, Sújtolván Atyai oktató ostorod, Gyujtanám bocszszúdat, Mert így-is enyim vagy nagy hitteddel mondot.

Fiad szent igája kit nekünk ajánlott, S' jegyben any-

nyájas terhül vállunkra felrakott, S' azzal nekéd valott, Ne hozzon unásért rám ismét szidalmot.

Legyek én-is inkább azok seregében, A' kik részt nyertek Christus érdemében, Mosodván véreben, Mindent el-viselhet hatalma nevében.

Hivek Sz. Istene könyörülő Atyám, Könyörülj mint Atya épédett magzattyán, Viselvén úgy száján, Hogy el ne tévedgyen vétke rágtűzében.

Engedd hogy a' mint már szívből meg-hittelek, Es lelkem őrzővé hitemmel töltelek, Végig úgy lellyelek, A' mint hivedhez jónak ismértelek.

Akaratod szerént vezérelj kedveddel, Vigasztaly, báto-

bátorits, ne fodgyak búm-
ban el, Hogy a' mit kezéd-
del, Rám vetz, vifeihessem
nagy tseendes szível el.

M A S.

*A' kérségnek mérges ki-
sírteri ellen.*

Hogy feletkeztél-el,
Rólam tellyességgel,
Mennyeibóldogságom? Lát-
ván mind naponként, Szen-
vedgyek mennyei ként, Nő-
vén nyomoruságom, Ki
meg-epefzt engem, Ha meg
nem hajt nekem, Eldekő
imádságom.

Meddig tartoztatod, Szent-
séges ortzádor, Vigan rám
fordítani? Véghetetlen bú,
s' gond, Ki szüntelen tsak
ront, Fogé fokká tartani,
Rajtam nyomorálton? Ki
élek

élek vajutton, S' mint kezdek
maradhatni?

Az ördög is tsúfol, Mond-
ván Istened hól? Ki meg-sza-
badithasson, S' várhaddé,
mond tovább, Hogy szemét
vesse rád, S' Atyai kedvel-
lőssön? Tsak kár, mert el-
vetett, S' Rád olly tör-
vényt-is tett, Hogy el-is
kárhoztasson.

Ez illy nagy kisírter, Nem
kicsinyé sérthet, Mert a' lel-
kemet marja, Hogy illy
szemtelenül, A' te szent Szi-
nedről, El-esetemet várja;
S' hogy hirem ne légyen, Ki
kegyelmet végyen, Lesni
Vigan akarja.

Te azért iszent Király, asd-
röddel mellém ály, S' bizt E-
petthitemet, Kevély ellen-
ségem, Hamis szava ellen,
Vedd-el fogyott igyemet,
S' ma-

S' mutasd meg-is néki, Hogy
nem vetetted-ki, Kegyelmed-
ből életemet.

Adgy fényt szemeimnek,
Vigyzást szívemnek, Ne alu-
gyam halálba, Ellenfejem
olly hirt, Ne hintsen hogy
meg-birt, S' adattam hatal-
mába, Lássa inkább hogy készit
Reménlettem szép részt, Irgal-
madnak hasznába.

Igy meg-örvendeztetz,
Búmból le-vetkeztetz, Szi-
vem meg vigasztalod, Bád-
gyat reménségét, S' kétes id-
vösségét, Soknak lábra álla-
tod, Kiért szent Nevedet, Ki
ránk ki-terjedett, Aldania-is
hagyod.

M A S.

Hatalmáskodók ellen.

HA az Isten nekem, Se-
tetségben fényem, S' ör-
zi-is

ti-is életemet, Mi erő retteg-
tet, S' tsalárdság feltetett,
Hogy ronthatja fejemet? Bár
álnokoskodgyák, Titkon
olálkodgyék, Nem szegi-
meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Álnok
ellenfejem, Készitvén tellyes
hadát, Hogy engem nyava-
lyást, Fogatván mindgyarást,
Vigasztaltassa magát, De a'
melly álnok tött, En nyava-
lyámra tött, Magára fordult
s' akadt.

Bár tellyes Táborá, Nyilát
már rám szórja, Ártalmas
dárdáival, Fenyegedő törét,
S' vérben forgó szemét, Rám
veste pártosíval, Bátran az s'
hartzát, Nézem, s' nagy tábo-
rát, Semmi háborúimal.

Edgyet kértem, s' kérlek,
Mind a' miglen élek, Szívem
szertart szüntelen, Minden
I rosa

rosz gondoktul, Meg men-
vén azoktul, Hogy láthassam
szent helyen, Az Úrnak házá-
ba, Elvén fellér módra, Nevét
áldván szentellyem.

Sátor árnyékat, Ott kezé-
vel mindigárt, Rám térít,
s' el-titkol, Minden háború-
tul, S' tsalárd hatalomtul,
Távol y téfzen, ki rám foly,
Mint sima kő-szálom, Eppit-
retett váron, Lé-tévén, be-
palánkok.

Sőt még most is engem,
Gyarló életemben, Nem hagy
meg-nyomorodnom, Tud-
ván hogy senkihez, Nálánál
egyébhez, Nints mind feje-
met fognom, Meg hallva
kértemet; Halván szűksé-
gemet, Ha így kezdénde-
közölöm.

Halgass-meg engemet, Ki
hiyom nevedet, Menybeli Ur
Jeho-

Jehova, Nyavalyával tellyes,
Bűnnel lévén terhes, Nem me-
hetek / sohová, Tégedet rízf-
tellek, Tégedet követlek, Ve-
zerlesz valahová.

A' te szent színedet, Ki fe-
lertem senlett, Minden hábo-
rúmban, Ne fordíts-eltőlem,
Sőt állásd felőlem, Most is
nyavalyáimban, Szízd életem-
met, Kit tartok tenéked, Min-
den háborúmban.

Az én Atyám, Anyám,
Kikhez ingyen bizván, Kőte-
leztem életemet, Barátim
egyemben, Kik minden
ígyemben, Vóttek jómat, s'
kedvemet, Feleltvén el-had-
tak, Magoknak maradtak,
Látván ellenségemet.

Te pedig magadhoz, Ki
nyomorúltakhoz, Kegyes
vagy, bé-fogadtal, Reménye-
me lőnél, Nagy bátorrá tő-
tél,

tél, őriztél, s' oltalmaztál,
Sok hartz, fegyver között,
Szemed hiven őrzött, S' helyemre éppen hoztál.

Most is szememnek fényt,
S' lábomnak adgy ősvényt,
Hogy én azt bátran járjam,
Az igaz járt útról, Tőled élő
kútról, Hogy el ne tébolod-
gyam, Ellenfelegem keze. Ked-
vemet ne szegje, A' jót hogy
el ne hadgyam.

Ne hadgy hamisságtól, Al-
nok bizonyosságtól, Engem
kőrül vétetni, Mert sok ha-
zug szája, Eletemet akarja,
Foglyos törben ejteni. Za-
bolázd meg őket, Költőzd-
meg nyelveket, S' ne hadgy
keseríteni.

Mint vívó fegyverét, Ki-kí
hazug nyelvét, Ellenem élé-
si, Magát hazugsággal, Rám
való szollással, Uránnál kedve-
sti,

Áti. Sőt ugyan jutalmát, Mint
nyelve fő földgyát, Ellen-
felegemtől lesi.

Meg győzetet volna, El-
mém már régulta, Ennyi
bocszúvallástul, Ha jó re-
ménfelegem, Nem kis segítfe-
gem, Vólna biztatásodtúl,
Hogy búfulas után, Mostan
viselt munkám, Hasznot
nyér aldásodtúl.

Illy nagy háborúban, Te
én lelkem úszván. Ne keser-
gesled magad, Tűrj mindent
békével, Tsendes szenvedé-
sel, Mig listen ki ment s' ra-
gad, Ki meg-is erőffit, Szent
kedvével bé hint, S' kegyel-
me rajtad marad.

Buchananus versel, Deákul
illy rendel, Ezt a' Soltárból
irá, Most penig magyarra,
Vigasztalására, Elmém meg-
tölmátsolá, a' Magyar igék-
nek,

nek, Folyásához, s' ennek,
Ertelmét helyén hagyá.

M A S.

*Az Anya szent edgy ház
tagjainak háborgatói
ellen.*

TArts meg U R A M en-
gem, mert el-fogyotta'
szent, Az igazság el-költ, s'a'
hit fél felé ment, Mindent
nagy álnokság el-borított s'
bé-kent, Szív hamissággal
forr, jámborság el-rekkent.

Álnok ajakokat az Ur el-
ofzlasson, Merte az hivekre
hogy ki ne hathasson, Kiki
mind azon jár másnak mint
árthasson, Es hasnot kára-
ból magának adhasson.

Sokan az hivekre forral-
nak tanatsot, Nyakokra né-
mellyek élesztnek kardot,
Romlásokra többi kenik aja-
kokat,

lokat, Alig találhatták (ze-
gények nyugtokat.

Nézi ezt mind Isten, és igen
jól láttya, De bizonyos okért
magát tartoztattya, Hirtelen
a' konkolyt ő ki nem gyom-
lállya, De nagy háfultában ez
szókat mondállya.

Ez el tőrhetetlen folyos
nyavalyáért, Melly minden
hivőnek szívére héven éri,
S' lélekben sok szegényt mér-
gével bádgyaszt s' fert, En
ISTEN fel-kelek, rontom az
álnok vért.

Sok nyomorultaknak ke-
ferves sirása, Szememet fer-
kenti, hogy igyeket lássa, Fe-
lelek meg szűnik nevem ka-
romlása, Nem is térjed to-
vább hiveim romlása.

Idvősséges helyre télszem
hiveimet, Kik hozám biz-
tokban viseltek szíveket,

S' meg-rontom a' rajtok járó
kevélyeket, Méltó karhozat-
tal kik lakták kebleket.

Az Urnak ő szava tűzben
meg főtt ezűst, Hétfzer tisz-
tittatott, kin rosda ki nem
űt, Probálásban penig meg
nem fogta a' fűst, Tiszta szép
és fejer, nem illiete réz űst.

A' tesződnak azért tarisd-
meg igaságát, Híveidnek
úram enyhítsd is rabságát,
Add-meg mi lelkűnknek hiti
szabadságát, Es a' kevélyek-
nek rontsd-meg tárfaságát.

Eő Birodalmoktól hogy
meg-menekedvén, Tégedet
áldhassunk nevedet ditsir-
vén, Kivált-képpen penig
többi közt igen én, Ament
mondgyon erre mind gyer-
mek, ifjú, s' vén.

MAS

M A S.

E' világi életűnknek sok
rendbéli ránk rohanó vesze-
delmes ostromlásit, melye-
ket gonosz akaróinknak i-
rigysége, gyűlölsége és rá-
galmazása szór, leg kívált-
képpen reánk tőrűsűnkkel és
szenvedésűnkkel fordíthat-
tyuk inkább nagyobb részént
el-magunkról, hogy nem vé-
lek való ellenkedésűnkkel, vag'
ellenek való tusakodásunkal.
A' tőrűsűnk szenvedésűnek o-
láját peniglen az alázatos-
ságnak és szelidségnek hig-
kútyából meríthetjük lágy
elménknek tág száju vödre-
vel hozzánk, ha jól mesterke-
dűnk e' dologban: Mester-
kednűnk-is kell peniglen,
mert tsak ez az olajtávoz-
sathattya-el azt a' szívűnk-
höz

höz ragadott hofzszú forrásnak rosdájátólunk, a melly miatt fonnyad, olyad fogy, kopik, és emésződik mind szívünk életünk, s' a melly miatt nem minden ígéretnek rajtunk való beteljesedését is vehettyük el sokszor Istenünknek. Jól int azért az Apostolama' szavával bennünket: Tűrésre vagyunk szűkegek, hogy az ígéretet elvehessék. És Christus Urunk ő maga: Tanuljatok tötem, mert én szelid s' alázatos szívű vagyok, és nyugodalmat találhatok lelkeiteknek. S' bizony dolog is az, hogy mind lelkét mind elméjét, s' életét is megnyugottya a' tűréssel, s' a' bofzszú tételnek elviseletével, s' keresztyénségnek nem kietsiny jelet is adgya kézfűz-
lédg-

lédgével ember, Istenre bízván a' bofzszú tételnek, és méltatlan szenvedésnek megtorlását, s' jutalma adását, mellyet magának kíván maga is engedni tőlünk az ÚR ISTEN. Ki ki azért a' szelidség mellett megnyugodván tsendes lelki ílméletin, s' elhívén magában hogy igaz jutalom térítődje a' bofzszú tételnek azok igyében az Isten, a' kik a' bofzszú tételnek ő Szent Felségére bízzák állapottyát. Így énekellyen azért affle állapotyakor kiki magában.

AZ jó hitű ember szelid e' világon, Senkire nem támad bár sok bofzszút vallyon, Megelégszik azzal hogy égbekiáltson, s' inségében fejét az Istennek hajtson.

Mondván : Oltalmaddal
Uram hajolly hozzám, Mert
ha meg tekinted nagy az én
nyavalyám, En szegény feje-
met annyira alázám, Hogy
ellenfejemnek földig magam
hajtám.

A, szelidségellen mostan is
nem vétek, Tűrésem mel in-
káb mind holtomig élek, Tud-
ván habjaimban hogy el nem
merűlek, Mert segítségedből
kész meg-mentést érek.

Azért te szolgádnak fies
oltalmára, Hogy gonofság
miatt ne jussak halálra, Tsak
tégedet várlak lelkem váltsá-
gára, El-tiprott igyemnek
boszszú állására.

Vidámits-meg immár hi-
tem szerint edgyfzer, Hogy
el-vegye földgyát a' versen-
gő ember, Híveid romlását
ne örüllje többször, Ki miatt
eped-

epedtem én-is sok ezerfzer.

Vigasztaly-meg engem
szolgádat Ura Isten, Mert lel-
kem te hozzád emelem szűn-
telen, Tudván hogy ép és
bőv kegyelem kézedben,
Mindenekhez a' kik élnek
igaz hitben.

Véghetetlen a' te jó-völ-
tod mi hozzánk, Menyből-is
e' földre néz hiv két ízemed
ránk, Segítségül azért fies
tőni hozzánk, Hogy meg ne
emészfzen számtalan nyava-
lyánk.

Sok Istenek közzül kiket e'
világ néz, Nints senki hasonló
hozzád, ki tsudát téfz, köl-
tsenerőt mástól, és hatalmat
nem kérsz, Mert minden szűk-
ségre karod ereje kész.

Oktals útaidra engemet
Ur Isten, Hogy hiven élhessek
te ismérétedben, Erőssíts en-
gemet

gemet a' te felelmedben,
Hogy én szívem áldgyon té-
ged igaz hitben.

Ditsirlek is téged örökké
szívemből, Mert jó voltod
hozzám érzettem minden-
ből, Hála lévén néked én
tőlem vég nélkül, Hogy
meg-mentél engem halálos
infegtől.

Sok irigy barátim imé el-
omlanak, Kik gyűlölségekből
reám támadtanak, Kikből ki-
állani hogy nem is tudanak,
Mind fejenként tőled ki-
gyomláltatának.

Mert te Uram jó vagy,
s' kész a' kegyelemre, Kik te
hozzád térnek, s' néznek In-
téfedre, De sok tűrés után
ha térsz büntetésre, Gono-
szok hajtatnak veszedelmes
része.

Te nagy jó voltodért állj
foga-

fogadásiiba, Es könyörűly
rajtam sok nyavalyáimba,
Szolgádat részeltetéd szent ál-
domasidba Es szolgálod fiat
ne had habjaiba,

Hogy a' kik gyűlölnék s'
életemet bányák, Legyenek
előtted azok gyaláztattak,
Sok jelekből rajtam szemek-
kel is látsák, Hogy szerez-
s' vermemet, ōk heaban álsák

M A S.

Az kilentzedik Pſalmus-
ból, a' régi időbre bődögál-
lapotnyát veti, e' mostani idő
állapotnyának bődögaltan-
ságával és soványságával
ölvözve, rörekedvén könyörgé-
se által isten előtt, hogy ő Sz.
Fellege haragjának meg eny-
hítéséből pihenést adgyon
sok nyavalyaokban, s' meg-
örvendeztesse banatinkban.
Ke-

KEgyes JEHOVA tekints
reánk menyből, Kik reád
kiáltunk keseredett szivből,
Ments-meg éltünket a' sok
undokbűnből, Nagy kegyel-
medből.

Légy azon kedvel hoz-
záink romlottakhoz; A' mel-
lyel vóltál régi Atyáinkhoz,
Kik folyamodtak úgy te ir-
galmadhoz, Mint értz osz-
lophoz.

Ertek sok időt, szép ékes
vénséggel, Tagjok erős vólt,
gyomrok egészéggel, & szom-
szédgyokkal laktal békeség-
gel, Nagy tsendességgel.

Szeretet köztök zöldelt
nyájassággal, Törvént ítél-
tek tiszta igazsággal, Téged
szolgáltak szorgalmatossá-
gal, Hála-adással.

Allott nagy rendben sok
és leányok, élőkben tartván
édes

édes unokájok, Bort buzár
bővön teremte & munkájok,
Termett gyümölcs fájok.

Sok száz esztendőnk mikor
így el múltak, Kedves ha-
lálban mint ha el-aluttak,
Koporsójokban, mint újult
hunnyokban, Vigan járul-
tanak.

De a' frigyedet mivelünk
meg szegéd, Mert sok bű-
nünket szemünk közé vetéd,
Minden jó-téted rólunk elle-
szedéd, S' ládádban rekesz-
téd.

Mi jónkat mondgyunk te
reád támadván, Velőzdünk,
bolygunk, vagyunk nagy
bádogyaván, Meztelenek szé-
gyenben bújdosván, Sok bűt
kapdosván.

Szőrnyá gyálólság köz-
tünk nevekedik, Vár & véré-
vel, pöröl s' ellenkodik, Elő-
mene-

menetimbűfűl, s'irigykedik,
Kegyetlenkedik.

Mi esztendeink folynak
gyorfasággal, Mertharago-
dat érzik buzugósággal, Ed-
gyek álminkal hasonlatossá-
gal, Altal múlással.

Ha ki közzűnk nyóltz-
van esztendőreél, Nagy böl-
dagságot annak fok nép-
ítél. De melly fok búval
adafsék ez kis tsél, Láttya
a' ki él.

Rakodtak vagyunk min-
den nyavalyával, Erőtlen
testünk szívünk fajdalmával,
Ellenséggünk ront néha szí-
dalommal, S' néha kard-
gyával.

Számlálhatatlan kinunk-
nak nagy volta, Te haragod-
nak méltó rajtunk volta, Fén-
lik te nálad titkos bennünk
volta, Mint nap fény volta.

Ah

Ah Uram, Uram, térj-meg
kegyelmedre! Régenten szo-
kott kegyes Törvényedre,
Adgy edgy kis időt meg-
pihenésünkre, Tsendelésé-
günkre.

Ne tedd nagyobbá bűnünk,
Irgalmadnál, Gonofságun-
kat a' te jó-vóltodnál, Melly-
nek szikrája tisztábbé világ-
nál, S' undokságánál.

A' melly kis időnk idő elő
vayon, illy romlásunkra
kérünk ne maradjon, Atyai
vóltod bennünk fel támad-
gyon, S' reánk áradgyon.

Fődegyük azokban el nya-
valyainkat, Te vig vóltod-
ból szomorúságinkat, Kik ez
ideig nyomdoztak nyakun-
kat, Estaglainkat.

Mi érdemünkért, igaz,
semmi jóval, Nem vagy adóf-
sunk, de sőt hev pokollal,

Arra

Arra ne siesz, hogy a' szerint
fizess, Nagy kemény soldal.

De a' Christustért, kit mi ér-
tünk adál, Es bűneinkért meg-
halni nem szánál, Emeld fel
fejűnk, és irgalmazz nekünk,
Mi jó Istenünk.

Ditsiretedet hogy vigan
számálván, Kevés napinkat
elmeinkben tartván, Te rád
mind éjjel és nappal kiált-
ván, Hálákat adván.

M A S.

*Oltalomért, és a' leírté-
teknek el távoztatásáért*

való esedezés.

NIntsen segítségem ki-
vűled Istenem, Vagy én
hiv vezérem, jó teted hilde-
tem, őrizd élted, neveld hi-
tem, Félnem ne hádgy, s' bú-
val élnem.

Vagy

Vagy űlök, fennjárok, fek-
szem, vagy ballagok, Lo-
von, avagy gyalog, honn-
vagy kinn sétálok, Rád kiál-
tok, tiéd vagyok, Es oltal-
mat tőled várok.

Tégy velem kegyessen, ki
kérek kedvesen, Ne hadgy
szerelmesem, bűnben feké-
lyesem, őrdögöl. jó kegyel-
mesen, Tört rám fojtván ne
véthessen.

Kesérs de nem sebhíts lel-
kembe ne rémits, Vétkekkel
ne buríts, de szentséggel
újíts, Aldgy vidámits, elne-
taszíts, Építs és kedved sze-
rint taníts.

Te Fiaid érdeme, nekem ezt
meg-nyerje, Kinek ő szent
Vére, lelkűnknek ép bére,
Mindent meg-nyér, a' minket
kér, Nem vér, de vigan hoz-
zánk tér.

MAI.

Ez következendő éneket
Bathori Sigmund Fejedelm-
nek tsinálta volt, és Katai
Györgytől küldötte ki kevés
napokkal az előtt neki, hogy
Havassal földéből Szinán Ve-
zer Balsát 1595. Esztendő-
ben ki kergette, diadalmat
vévén hadan a' Duna mellett
Gyirgyonál.

Jőj mellém Szent ISTEN,
Mert kívüled nintsen, Re-
ményem segedelmem, Láska
ellenfejem, Teljes hadam,
nepem, Hogy vagy nű Feje-
delmem, Kinek nagy nevébe,
Es vezérlésébe, Köt szablyát
fel seregem.

Emell te is zászlót, Ne lé-
gyen remélt, holt. Szivem-
ben lengő hitem, Hogy azt
követhesse, Szüntelen nézhets-
se,

te, Szememmel tekintettem,
Elmémet vezérle, Mihelyt
valamire, Szándekomat té-
ritem.

Ha ezt meg-nyerhetem,
Ottan nem félhetem, Ellensé-
gem segyverét, Nem kell-is
kívánni, Hogy siesse adni,
Szomszédom segítségét, Sem-
mi, s' köz erővel, Tárhe-
tem veled el, Ellenfejem-
nek fejér.

Nem éles kard-éli, Tudom
győzi, s' veri, Ellenfejem se-
regét, Hanem a' te karod, Az
holott akarod, Hogy ki-
nyújtsa erejét, Mihelyt meg-
támasztod, Szörnyen el terjesz-
ted, S' futván hánnya segy-
verér.

Szoktats arra azért, hogy
tudgvak mindenert, A' te
erődhöz esni, Kétszázhatatla-
nui, Hozzánk menyből járul,
Nem

Nem szokot is meg kézni,
 Annak ki hitivel, S' kész ké-
 születivel, Tudgya járt után
 lesni.

Te légy hitem tzejllyá, Lel-
 kemnek pántzejllyá, Szab-
 lyám éli atzejllyá, S' így bá-
 tor lehetek, Semmit nem fél-
 hetek, S' dolgomnak nem
 lész héja, Terjed mérésze-
 gem, Répül ellenfegem, Ro-
 molván kardgya, s' ija.

Népe fokságában, Szekere
 számában, Ambár ő ditse-
 kedgyék, Neved erejében,
 Akarom mindenben, Hogy
 én lelkem örvendgyék, Nagy
 bátran élhetek, Nyertes is
 lehetek, Tsak kedved nékem
 fenylyék.

Christus fő hadnagyom,
 Ki nevében vagyon, Szándé-
 kom eredeti, Te birj és vezé-
 rely, Tanátsomban nevelj,
 Foly-

Follyon jól dolgom rendi,
 Tarts meg feregedet, Szentel-
 lyed népedet, S' legyen elő-
 meneti.

M A S.

Az jó emlékezetű vitéz feg-
 ben és istenes életben gyö-
 nyörködő, Tekintetes és
 Nagyságos Homonnai Ist-
 ván Uram kértére tsinálta e'
 következő két Eneket.

Ad notam:

Siralmas nekem idegen föld, &c.
 [Gaz által út, Jókka for-
 ró kút, Tsak te vagy Ur
 I s r e n, A' ki veled jár, S' ál-
 dást tőled vár, Abba hűlt szív
 nintsen.]

Eleget forok, S' tsak nem
 tántorog, Szorgos gondo-
 latunk, De mi halznuakra,
 Kivűled jónkra, Módot, s
 helyt nem látunk.

Eg, Tűz, Tenger, Föld, s'
Ezekben mikölt, Mind hatal.
madban áll, kiből mint: akaró,
Terem, s' terjed az, Kedved
hátra nem száll.

Méltó egyedül, Hogy té-
ged szívből, Hát minden sze-
ressen, Kedves táplálást, Min-
denben áldást, Tsak tőled ve-
heffen.

Engem-is Uram, Táplálj
untalan, Lelki kenyereddel,
Ald éltem folytát, Nehad-
gyad fogytát, Bőséges ked-
veddel.

Hittel erőssits, Tarts, ó-
rizz, s' építs, Mellőlem el ne
állj, Fegyveres harizon,
Kétes piátzon, Hitemtől el
ne állj.

Az hitnek éli, Bátran me-
téli Ellenféggek tagját, Veszti
rompittya, Töri, és rontya,
Kopiját, kardgyát.

Jeph-

Jephthe, Gedeon, Dáviddal,
Sámson, Ez által ékenek, Sok
ellenféggel, Keveset kézzel,
Vinni nem féltének.

Ha reám is néz, Ebből mi
kis rész, Szent szent áldomá-
sodból, Tőlem el ne vedd,
Sőt nagyobbá tedd, S' neved
áldásodból,

M A S.

Ad notam:

Aldott szép Pünkösztnek, &c.

KAtónák Hadnadgya,
Istennek job karja, Ki ő
segít, annak, vagyon éles
kardgya, Segíti, s' éppíti,
véle jár nem hadgya.

Ezt dob trombita szó min-
denkor vidittya, Az ellenség
ellen örömmel indittya, Ko-
pia rontásra karját vastagít-
tya.

K2

Kop

Roppanást, sikoltást, lövést
 semminek vél, Meg-bátoro-
 dot már Istenében, s' nem fél,
 Fesztet pogány vérrel, szag-
 jával ugyan él.

Sem halál, Kin rabság őt
 nem tartoztattya, Hartzon
 ellenfőget nem is távoztát-
 tya, Vig szívből, mert meny-
 ből Istene biztattya.

Ekes diadalman szive bu-
 zog, s' örül, Forgódnak ba-
 ráti, mellerte és körül, Segíti
 Istene, rajta mert könyörül.

Kedves életnek ezt valaki
 nem vallya, Dicsőfféges nevű
 hírét az utállya, S' hazája ol-
 talmát semmi jónak tartya.

Kérjük az Ur Istent mellet-
 tünk maradjon, Vig Ta-
 vaszt, tsendes Nyárt nekünk
 érnünk adgyon, Bő őszszel,
 Jó Télel bennünket meg-áld-
 gyon.

MAS.

M A S.

Mikor Füleket, Szétsént, és
 ezekkel a' több vég várakat
 reménség kívül Isten a' Po-
 gány kezéből meg-szabadi-
 totta, akkor csinálta ezt az
 Eneket.

Minden dolgok között
 láthatz vizfáltatást, E-
 gen, Földön, Vizen viadalt, s'
 hartz tártást, Hadat és pár-
 tolást, Rogadományt, halált,
 veszélyt és kar vallást.

Halal életet ront, bús szív
 vig kedvet bont, Zapor nagy
 hegyeket, szél nagy tőkéket
 ont, Vadak és madarak, Víz-
 ben lakó halak változtatnak
 helyt s' hont.

Tündöklő hír nevét gya-
 kor gyalázatét, Mint fenyves
 atzélhoz sokszor rút rosda

K 3

fér,

2.4 RIMAI

fér, Munkát foszt méltó bér,
Szegénytől is gazdag pénzt
sokszor költsön kér.

Nap sényt homály burít,
tűz víztől oltatik, Tsendes
idő szélről, nyár téltől bon-
tatik, Vassalkő rontatik, Vig
ortza bánattá leped, s' fon-
nyasztatik.

Nints de szörnyebb baja
semminémű seinek, Mint a'
testtel vivó értelmes léleknek,
S' kétséggel az hitnek, Kit
Isten beszédi nem tartnak se-
gitnek.

Tsak az hiteti el gyenge
gyarloságunk, Kit tapasz-
talással érhet okosságunk,
Mindgyárt borzad hajunk,
Ha mit erőnk selett ránk ro-
hanni látunk.

Igy tethetik de még Isten-
nek ereje, Láthatlanul mellénk
tbatlott szent serege, Aján-
lott

ENEKI 215

lott jó kedve, Fogyatozár-
sunkban terjed győzedelme.

Ki mert volna vallyon
közünk annakhinni, Hogy
mellünk Isten így tud-
gyon meg-vinni, Mint mi-
nap akár ki, A' pogányt
bocszontván mondhatta va-
karj ki,

Ez fel-tettzett jelünk, hogy
Isten vezérünk, Utanna sief-
sünk, ne legyen félelmünk,
Meg marad mellünk, Jó-
jón meg vitézi régi Magyar
kedvünk.

Az egek Királya kegyel-
mét ajánlya, Szívünk bátor-
ságát, s' hitünket meg-áld-
gya, Fiát mellénk adgya
Jericho falait elöttünk le-
rontya.

Nagy a' neved Isten mert
nagy nevekkal birsz, Mindent
kedved szerint rendelsz, igaz-

gatz, irsz, Segítséget nem
hisz, Tenéked könyörgünk,
hiszük hogy meg-segélsz.

Ellenfegeünk szívét, mint
kezdéd epezd meg, Lakó
helyeinket nekünk térítsed-
meg, Hogy meg-telepedvén,
szent áldozatodat áldhassuk
vigan meg.

M A S.

*Christiana pietatis & al-
ma fidei succincta commen-
datio,*

NEm lehet szebb dolog
a' Keresztyénfegnél, Az
Isten igéjén fundált igaz hit-
nél, S' az a' mondás igaz lehet
mindeneknél, Hogy az igaz
ember igaz hitből él.

Az hit indit bennünk Istent
szerelmet, szeretetből való
szelid engedelmet, Igijéhez
való

való fűi félelmet, S' jó tsele-
kedetre való kész figyelmet.

Hittel követhettyük Isten
akarattját, Vévén igijével
ajánlott szent Fiát, Kinélkül
senkinek idvősséget nem ad,
Ahoz való eszközt mert csak
ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' menyből
száll ez szép kints, Hő ez
gyökeret vér ott semmi két-
ség nints, Bár csak Abra-
hámnak példájára tekints,
S' hasznos magot onnan lei-
ked kertében hiúts.

Nem rest az igaz hit, és
nem hivaikodik, A' szeretet
által épít, s' dolgozódik, Az
Ur szavátul ért, s' azon for-
golódik, Távoztassa mivel
igije kotrodik.

Sok szép igiretit vizsgál-
lya, s' szemléli, Hiv fogadá-
siban bizodalmit veti, Kik-

ben kétségekkel lelkét nem terheli, De sőt remenségét ellenek neveli.

Hízi bizonyosan bűne bótánattját, Kit ingyen hiveknek Attya Fiáért ad, Tudgya hogy azoknak örök, s' pokol nem art. Kiket Christus Vére fürödőjében márt.

Ez szép fürödőben tisztul, s' mosakodik, Vértseinknek szennye mikor sokasodik, Egyéb érdemmel is csak ebből rakodik, Kivel ditsőféggben lelke boldogodik.

Bőrsületben legyen nálunk az igaz hit, Kedvre lőn előtt mert mindent csak ez vitt, S' ennélkül felfégenem szerezett senkit, Bizonyságul erre habé-velszük szentit.

Sidókhoz írt levél bővön meg-mutatja, Melly gyűmöl-

móltós legyen az hit állapottya, A' ki nyereségul ezt menyből kaphattya, Magát ditsőféggben vele avarhattya.

Méltó hát e' kintsért szív-ből törekednünk, Es egyebet érte mindent hátra vetnünk, Kiben naponként is ugy kell nevednünk, Hogy gyűmöltsözhefsék idvőféggel lelkünk.

Ezt az idvőféget Christus-ban lelhettyük, Ha bizodal-munkat érdemében vettyük, Lelki jutalmunkat töle merithettyük, S' élő kenyerünknek tsak magát hihettyük.

Atyával, s' lelkével övé a' ditsőfé, Kegyelmefféggben nints s' nem-is léfzen vég, Ha vádol edgy felől minket rút szégyenfég, Biztason más felől benne ép remenség.

Igy az igaz hittel jól kereskedhetünk, S' Istennek kedvével meg-ékesedhetünk, Aldást azok helyett lelkünknek vehetünk, S' a' veszedelmektől meg-menekedhesünk.

M A S.

Cantici Beatæ Mariæ Virginis paraphrastica explanatio.

SZÜZ MARIA lakozván Názarethbe, Eletét véleli szép szelidségbe, Ecsék ingyen az Istennek kedvébe, Küldvén Angyalat hozzákövettségbe.

Almélkodó nagy hírt mondata néki, Hogy lélek-től kezdene terhenedni, S' fogna tőle Isten Fia születni, Ki Dávid székiben kezdene ülni.

Idvöz légy mond Mária,
és

és légy áldott, Mert az Úrnak kedve reád áradott, Te méhedben áldott gyümölcst adod, S' bé-töltötte így mit régen fogadott.

Szüztől akarta legyen születése, A' ki az Izraelt idvözithesse, En szóm azért szivedet ne rémitse, Sőt örömmre te elmédet ébритse.

Ejté gondban Máriát e' követtség, De szívében nem esék, semmi kétség, Nem lőn áldása is ő benne reftség, Így szólitá őtet a' szép szelidség.

Az én lelkem az Uramat magasztallya, hűveihez irgalmaznak is vallya, Követseget engedelemmel hallya, Es tettzését mindenben javallya.

Meg tekinté alázatosságot, Kit kedvéből énrköltőmben adott, Mellyen-

gem boldognak is mondatott, Kegyelmeiből fel-is magasztaltatott.

Első-vővé így ő a' szegényeket, Le-vetvén székekből a' kevélyeket, Javgival bé-tölté az éheket, űresítvén gazdagoknak kebleket.

Irgalmától magát emlékezteté, Az Izraelt azért kedvében vévé, Mint faját gyermekét tartá nevelé, Es Királyi díszösségére emelé.

A' mint meg esküött vala Abrahámnak, Es utánna az ő maradékinak, Nem lón hja igaz fogadásának, Mert bővöltát ki-nyújtya áldásának.

Ez áldásért azért ő tiszteltesék, Kiben minden hívő is téfzeltesék, Szívünkben ő-röm gyökereztesék, s' lel-künk idvősséggel ékeztettesék.

MAS.

Az Evangelium recitálása után, minek-előtte az igének magyarázattyához kezdene a' Tanító, ezt az három versetskét és énekersket az ő nyelveke a' éneklük a' Tsehek, mellyeket azon Ige folyásával és azon Notára, így magyaráztott-meg.

Az első Vers az Atya Istennek személyét, A' második a' Fiá Istennek, A' harmadik a' Szent Lélek Istennek személyét illeti.

MI Urunk s' édes Atánk, Add nekünk Szent Lelkedet, Szent Fiadért kö-zöld-is, Ugy velünk bő kedvedet, Hogy ismérhesük éppen, Te igaz Törvényedet, Es hamis tudománytól, Ojuk is szent Igédet.

Chri-

Christus ki híveidnek, Kül-
döttél menyből Szent Lelket,
Kiket Atyád öröktől, Valasz-
tott és el-jedzett, Nékünk is
azon Lelket, Mostan közink-
ben küldgyed, Ki által szent
Igédben, Ismérjünk éppen
téged,

Oh Szent és édes Lélek!
Légy mi kedves vendégünk,
Ki sok kintselel gazdag vagy,
Lakozzával edgyütt velünk,
Készíts nyelvet szóllásra,
Adgy kedvet tanulásra,
Hajts fület a' hallásra, Gyűjts
szívet meg tartásra.

M A S.

Post Concionem dicenda.

ADgyunk hálát Istenünk-
nek, Velünk jóltótt Te-
remtőnknek, Ifiak, menyek,
kis gyermekek, Halgatói igé-
jének, Ki most minket legel-
tetett,

tetett, Szent Igéjével éltett.

Mi is örög népek, s' vének
Szolgályunk ő Felsegének,
s' Könyörögjünk szent Nevé-
nek, Kedvezzen éltünk vétké-
nek, Mondván: Uram vagy
hatalmas, Légy azért nekünk
írgalmas.

Vigasztal meg keservünk-
ben, Segély minket szűksé-
günkben, Emlgefs is ese-
tünkben, Erőssits kiserterünk-
ben, Tölts bé nekünk fogadá-
sod, s' Tartsad rajtunk aldo-
másod.

M A S.

*Omnia post obitum fingit majora
vetustas,*

*Majus an exequiis nomen in
ora venit.*

AZ idő ósága nevel ma-
gas fákat, Mint tél után
Nyarhoz kórókra virágot,
Igy

Igy koporfo terjeszt hitnek,
névnek magot, Halált sötét-
tyéből hozván rá világot.

Ne várd hát éltedben, Bár
nagy érdemű légy, Hogy itt
holtod előtt nagy bősületet
végy, Híredet nevedet ta-
podgya fok irégy, Mind-az-
által jó légy. s' Mással-is fok
jót tégy.

Bízd az jövődökre érde-
med jutalmát. Ha szolgáltad
időd vékony alafát ad, Te a'
télra vigyázz, S' a' centru-
mot talál, Ne várd balan-
dóktul, S' az Ur Isten meg-
áld.

M A S.

A' Tekintetes és Nagysá-
gos Vitéz Urnak Gyarmati
Balási Bálintnak Esztergom
alá való közfűletti, s' Imád-
sága; Mit példázott legyen
az ő verselyes Kamukából
tsinál-

tsináltatott Zafzlója, Kin
Hárfával Dávid Király va-
gyon térden le-telepedve,
öszve fogott, s' fel-emelt kéz-
zel írva.

Vers fejek.

Balassios Fratres Rimai
decorat.

Botsáfd Szent Leikedet
égből Ur Isten mellém, Ki
vezérlyen s' gonofzt ne had-
gyon jöni felém, Félelmem
ne legyen, Oltalmában vé-
gyen, s' Hozzon szent Szí-
vet belém.

A' te jó-vóltodért távoz-
tasd-el vétkemet, Ojam ma-
gam tőle, s' gyűlölyem mint
mérget, Ne vess el előled,
El se űz mellőled, Hald ke-
gyessen kértemet.

Látván szép hazámnak
hogy ki-ki oltalmára, Fegy-
vert

vert kőszét s' mégyen szép
szabadulására, szívem repes,
vidul, S' csak nem lábra in-
dúl, Olly vig minden javára.

A' te Szent Fiadért láts en-
gem-is olly jokkal, Szolgál-
hassak néki értékek is ha-
szonnal, Lássam szabadsá-
gat, Bár érje halálát, Vigan
éltem azonnal.

Semmi vér hullásom drága
ne legyen érte, Mert nekem
mind javát, S' mind szavát
elegy mérte, Az az, hol vidi-
tott, S' hol meg szomorított,
Kedvemet búval érte.

Szokat de anyának ron-
gával édesgetni, Fiát, hogy
erkölcsre tudhassa ékesgetni,
Hogy lehetnek szelid, En-
gem-is búval ért, S' így akart
kefergetni.

Illy szűkségen napján tőle
mészze nem válom, Ha
egyéb-

egyébbel nem-is jó példám-
mal szolgálom, Fogyátko-
zott érték, S' értéketlen
mérték, Nem borsát sokra,
s' bánom.

Olvad mert érteke nemze-
temnek, fogy, s' apad, Bűtsü-
let, Szerentse rá csak gyengén
sam akad, A' mihez kapna is,
Közi nagy volna is, Előle más
el-ragad.

Sok bú éri, s' gyötri véget-
len reménységét, Titkos ohaj-
tással kefergi szegénységét,
S' az inkább kinozza, Hogy
ölben hordozza, Halálos el-
lenességét.

Fejet kell hajtunk nyo-
morodott igyünkkel, Tőled
kell oltalmat, s' erőt kérni hi-
tünkkel, Erőnk mert hol fo-
gyott, Te segélisz, s' hartzolsz
ott, Vagy on régen hitünkkel.

Rakva lévén hitem irgal-
mad

mad erejével, Epit edgy
Zászlótskat emém ő kezeivel,
Kit kövessen bátran, Lelkem,
s' fáradsáttan, Ha vi ellen-
ségével.

A' Zászló kamuka, fejeér,
szépen Vésfelves, Rajta David
irva, Hárfával nagy zengés,
Keze fel-emelvén, Szive ki-
terjedvén, S' abban buzgó
könyörgés.

Téj fejeér szín jegyez lágy
szívet, s' engedelmet, A' ver-
selye jedzi az én sok veszé-
lyemet, Kiben mennyi szeg-
let, Bennem annyi döglet,
Sebheti én szívemet.

Regi Vitéz Király Dávid
méltan hadnagyom, Mert ő
életében részen sok képpen
vagyom, Számkivetetiséggel,
Számptalan inféggel, Elcsem
hozzá vagyom.

Eő véle emelvén Eg-selé fel
keze-

kezemet, Soltárát éneklem,
hogy bótsáld-meg vétkeimet,
Adgy-is jó vóltodból, Végy
kifok gondokból, S' rémitsd
ellenféggemet.

Sok keserves búmat haj-
tsa el, Hárfá hangja, Tsende-
sedgyék azzal szívem seb-
heti lángja, Mint Saul korsá-
ga, Szívem borsfúsága, Múl-
lyék pengését halva.

Reménféggem lévén szál-
lyon-lelkem sérelme, Lám
meg-lágyult szívem, mint
kamukának selyme, Valamint
akarod, Ugy hajtogathatod,
Telégy-is fegedelme.

Igazgásd, s' vezérelsd én
igyekezemet, Meg-ne utáld
szómat, s' fel-emelt két keze-
met, Kikkel lelkem magát,
Adgya néked, s' néz rád, Vi-
gasztalván szívemet.

Meg-nyugodván szívem
had-

hadnagyomnak példáján fok
keserve után ki vigadott bő
javán, Gyakorta volt utált,
Szenvedett sok bűt, s' kárt,
Elt könyves étke faván.

Az én életem is szenved
foktul utálást, Ki ki ő magá-
tól el taszít, s' ád-meg valást,
Sok szememben jól szól, Má-
sutt tsapkodartzul, S' fásaszt
búval nyavalyást.

Irigységnek helye már
hogy rajtam nem lehet, Ki a'
jó szerentse, s' nagy kints ma-
gán viselhet, Gyűlölség ten-
hel, s' űz, Kit szegénység rám
fűz, S' alatta alig mehet.

De legyen kedvednek raj-
tam jó szant tanátsa, Tsak
lelkemet átok és kárhozat ne
bántsa, Lelkemet hitemmel,
Es időflegemmel, Haragod
el ne rontsa.

Emnek penig mint hogy
Chri-

Christus fundamentoma, Es te
igaz hited, ki nem lehet meg-
bontva, a' Christust tisztel-
vén, Es hitednek hívén, Nem
lehet rám nem ontva.

Csókka, s' áldásokkal szent
kezedhez békélvén. Már útra
indúlok, Duna mellet le men-
vén, Vég Elsztergom alá, Ki-
nek most kő-fala, Reng, ál-
gyukkal töretvén.

Ott vár Nemzetemnek szép
Sátoros Tábora, S' egyéb fok
rendeknek sűrű nagy Zászlós
hada, Ki Sántizot ás, épít, Ki
kárt s' szívet készít, Igyekez-
vén ostromra.

Régül várta szívem ezek-
nek történetit, Hogy érhesse
ezzel hazámnak épületit,
Nézvén szabádságát, Rab-
ságból váltságát, S' újuló
épületit.

Azért bizván-megyek, és
nagy

nagy buzgó örömmel, Nem
gondolván semmit kedves
veszedelemmel, Am váltsa
bár magát, S' nyerje szabad-
ságát, Holtom hozó sebec-
mel.

Tartsa jelül magán érte kí-
solyt véremet, S' azzal egybe
vegye híremet és nevemet,
Hogy mivel tartoztam, Vi-
gan rá osztottam, Hivén Sz.
istenemet.

M A S.

Az ostromra menvén pe-
nig Balás Bálint, Minerva
futámodik Palláshoz segítség-
gel, s' esedezik azon; hogy
az Urat az ostromkor sebec-
sitse haláloson, mellyel jó
hírt, nevet hozvan reá, e'
földnek szinéről életét az ég-
be emelje, és rendekben
helyheztetvén, halhatatlan-
na is tegye.

Miner-

M I N E R V A.

HAd vezérő Pallás, Te.
kints, s' tisztedhez láts,
Jelents itt meg magadat, Erre
tisztod is int, Kér-is hived
Bálint, Hogy ne hadd mint
szolgádat, Ki zászlód alatt
élt, Bőtűlőtt, tisztelt s' felt,
Sokak felett magadat.

Elete Bújának, S' nagy há-
borújának, Ezennel legyen
vége, Hogy ő házájának,
Mind édes anyjának, Szól-
gálhasson ő vére, Mellyel az
ég alatt, Mig tart békeség,
s' hadd, Follyon jó híre,
neve,

En valamit tudtam, Soha
meg nem untam, Azt elméjé-
ben rakni: Ezt-is penigigen,
én ékes nyelvemen, Szólni,
mint rajta látni, Kivel egy-
ket-is Földi népeket is,

L 2

Kösz.

Könnyen meg enyhíthetni,
Hasson elődben is, Mutat-
ván ebben is, Hozzám, s'
hozzá kedvedet, Könnyörgése
haszna, S' én elmémnek sza-
va, Hajtsa-meg személyedet,
Hogy közöttünk lévén, S' ör-
ömmünkkel élvén, Szemlél-
hesse szívemet.

Háládatlan rossz föld, Itéld
kapjaé őt, S' bősülye-é elmé-
jét, Kit én ékesgettem, S' at-
tam veled ketten, Vitéz karja
erejét, Ne ki sokban ártván,
s' Gyalázatban ártván Benne
mind ketőnk nyertét.

Ragadgyuk hozzánk fel,
Most jött ideje-el, s' Helyhez-
esésük rendünkben, Im hol jó
nagy sebbel, Lódd halalos
sebbel, S' akadgyon mi köz-
zünkben, Ha ostrom sebheti,
Jó hír is követi, Rést-is nyer
memzetünkben.

PAL-

PALLAS.

HAlván e' szót Pallás,
Monda: E' kiáltás, En
előttem kedvet lőlt, Nagy
szánakozásom, Ki vőlt ez
szolgámom, Búval már tsak
meg nem őlt, Hogy a' rossz
hitván föld, Ki rá tsak mér-
get tőlt, Véle semmi jót
nem tőtt.

Továb már sok jőmat, s'
kegyes szándékomat, Nem
mélró hallasztanom, Sem ő
szegény fejét, Ki ennyi sok
kint ért, Több búval aggasz-
tálnom, Sokat túrt éretem,
Mellyet meg-értettem, S' kell
már fel-magasztálnom.

Lachest hívatom, néki
majd meg-hagyom, Hogy
élete fonalat, Tovább ne
ereszsze, De gyengén el mész-
se, Látván el-jött oráját, Mert

L3

Atro-

Atropos-is már, A' ki nagy
búval jár, El unta ő hordá-
sát.

Sőt tettik még ez is, Hogy
vitéz őt is, Ne hadgyuk-
ki közzölünk, Kit más vénsé-
gében, ő ez életében, Vé-
gyen-el kedven tölünk, Őllye
mí székünket, Bővitse ren-
dünket, Lakják ott hol mi
velünk.

M A S.

Meg sebesedvén a' Vitéz
Úr, s' halálához közöllévén,
hazájátul, barátitúl s' az őt-
tétül butsúzik, Istennek ol-
talma, s' gond-vifelése alá
ajánlván őket.

IM hól édes házam, Ez a'
jele hogy szán, Elete
igen téged, Hogy vérem hul-
lását, A' kik két szemed lát,
Nem

Nem kémélletem tőled, Job
immár meg-halnom, hogy
sem búdat látnom, Vagy el-
szöknöm mellőled.

Keserves kinaid, Olly ne-
héznek bár hidd, S' olly nagy
méregnek télnék, Hogy e'
sebeimmel, Kiben még lelkem
él, Sokkal élesben metznék,
Azok ölnek-is meg, Mond-
ván jer fojtsuk meg; S' ha-
lálomra kéredznek.

Ő vezértül fosztott, S' rosz
tanátsra osztott, Arva, s'
puszta hajlékom, Reménység-
vel tsalt, Bolondságtúl tilt
fált, Test nyugotó árnyé-
kom, Ha tér-megnyavalyád,
Hol gondodhoz az lát, Ki
nőt-fel tsak játékon.

Im én már meg halok, S'
nehéz hogy nem látok, Sza-
badságodban módot, Mert
a' kit vitézül, Annyá világra
szül,

szül, Hogy igazgassa jódot,
Nem szólhat dolgodhoz, S'
ha szól haragot hoz, Félben
vész a' mit mondott.

Adgya az Isten bár, Hogy
meg-szabaduly már, De ne-
héz azt el hinnem, Noha ko-
porsémban, Kivánt lelki
jómban, Kell már testemet
vinnem, Mert maga haszná-
val, Præda kapásával, Szívét
hizlallya minden.

Jó-vitéz barátim, Meg-
szükült Magyarim, Isten lé-
gyen hozzátok, Kelketek ja-
vaért, Sok jótok áldásáért,
Vétkem meg-botsáffatok,
Hazátok oltalmát, Mint Isten
erőt ad, Nehadgyátok, lál-
sátok.

Minden atyámfia, Kinek
már fok héja, S' te is jó vitéz
ötsém, Nemzerem szépsége,
s' Hóltom ékessége, Minden
ked-

kedvem, Szerentsém, Kitől
való váltom, Mind nehezebb
átkom, Ugy tetszik terhem
sintsen.

Az Ur Isten áldgyon, S' ve-
letek maradjon, Szívetek-
ben biztasson, Jó hírt halá-
lomban, Tőletek váltomban,
Ti fületek halhasson, Ertem
szátok áldást, Örök magafata-
lást, Az Istennek adhasson.

Mondván: Idvözitsed,
Jobban részesítsed, Ur Isten
az ő lelkét, Mert te benned bi-
zott, S' te igéddel hizott, Té-
ged magasztált, félt, s' kért,
Noha vétkes fiád, Még is
hozzád híjad, Mert lám bü-
néből meg-tért.

Mit mondhatok? éltem,
Hólbátran, hólfeltem, Ked-
vel, búval, panaszfizal, Hóll
méltó vádlásban, Több rá-
galmazásban, Mert egész föld

foly azzal, Vétkemben réstegtem, Jón b n örvendeztem, S' vigadtam az igazzal.

S' mind e' föbb életemben, Hogy itt is fektemben, Istent megkövethettem, Minden utalt gonoszt, Ki Istentől meg foszt, Szívemből ki vehettem, Dávidnak könyvéből, Merítvén, szívemből, Im ezt énskelhettem.

M A S.

Halála előtt való betegségében a' meg-nevezett vitéz Ur, ezt a' Psalmust fordította a' Béza verseiből, mellyben Istent így követi meg.

VEgerlen irgalmu, Oh te nagy hatalmu, Istenlégy már kegyelmes, On is ki min denestől, Jódat rám kebledből, Laddé melly veszedelm

mes,

mes, Bűnöm miatt testem, Kit tisonk rág engem, Mert nagy sebbel serelmes.

Mosd-el rólam immár, Kit lelkem alig vár, Mosd-el vétkem rúttságát, Edgyütt a' rút hirrel, Mint rút bűzt, enyhítsd el, Fertelmem bűdös szagát, ísmérem bűnömet, Kiért nay engemet, Rettent, mutatván magát.

Tsak néked vétkeztem, Bűnt ellened töttem, Oh kegyelmes Ur Isten, Kit semmi ravaszság. Nem tsalhat álnokság, Rejtve előtted nintsen, Mert a' nagy kék Egből, Mint Királyi székből, Látod, mit mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám csesztessz kint, Vessék, ja! hová legyek? Ha tellyes életemben, Bűnt töttem mindenben, Bizony pokolra megyek,

L6

gyek, Mert még létem előtt,
Testem meg-fertőzött, Oh
Istenem már meggyek!

Engem mért vétkevel, A-
nyám éltetett-el, Méhében
hogy hordozott, Véiket pe-
nig te bánsz, Igazt szeretz,
s' kívánsz, Ki tiszta szívet
hozott, Hogy életre adál,
Azonnal oktatal, Mint érte-
nem titkodot.

En rút háládatlan, Azért
foghatatlan, Isten hozzád ki-
áltok, Tisztis Isopoddal, Ir-
galmaságoddal, Mert lá ki
nagy kint vallok, Hogy ün-
dok vétkemből, Meg-tisztul-
ván, belől, Legyek szebb
hogy sem vagyok.

Legyek sejtérb hónál, Öröm
mondásoddal, Tölts bé az én
szívemet; Vigasztald lelke-
met, Küldvén örömödet, né
szárazd-ki veledmet, Tson-

tóm,

tomból bánattal, S' ne nézz
rám haraggal, Mosd-el inkább
vétkemet.

Teremts ismét bennem,
Teremtő Istenem, Tiszta szí-
vet kegyessen, Fűd belém is-
mégint, Hogy nagy szíve
szerint, Lelkem igazt szeres-
sen, Engem romlott szegint,
Rosz érdemem szerint, Hara-
god né veszeffen.

Ne foszsz-meg lelkedtől,
Sőt idősségemtől, Mondgy
örömet már nekem, Szentelő
lelkeddel, Hadd éppüljen-
meg fel, Mint az előtt bús lel-
kem, Hogy sok tévelyedtek,
Te hozzád térjenek, Követ-
ve bizvást engem.

A kövér áldozat, Jó ked-
ved nem hozhat. Jól tudom,
Uram, néked, Mert ha a' kel-
lene, Örömet tisztele, Bús
sejem azzal téged, Töredé-

L7

meg

mes szível, Buzgó könyör-
géllel, Beszéllem azért néked.

Imé ki öldoztam, S' te előd-
ben hoztam, Fene őtte sebec-
met, Kit csak te gyógyíthatz,
Eltre fordíthatz, Szánd ke-
szves fejemet, Bűneim kin-
nyával, Testem fájdalomával,
Negyőtdörd életemet.

Ha elebb nem hadtad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát mo-
ltan te hadd el, Jó-voltodból
szegényt, Jó szokásod sze-
rint: Sion falát támaszd-fel,
Hogy mint áldozatot, Ad-
gyak úgy hálakor, Ki né-
ked leg-inkább kell.

Hæc ex Psalmo dictus Do-
minus *Valentinus Balassa* pœ-
nitens scripsit, (ut videre
est supra pag. 60.) Reliqua
per inventionem poëticam
Johannes Rimai addidit.

Mint

Mint Agyu golyobis,
Temérdek kö-falt-is,
Szokott meg-hatítani, Ez
könyörgésnek-is, Elei, s' vé-
ge-is, Kezde mennyégbe-hat-
ni, Tsendesség-lón-menyben,
S' az Isten ekképpen, Kezde
szájával szólni.

Mitsoda nagy erő, Hittel
rakva, s' merő, Hará-meg fű-
leimet? Mit-eppen tűrhessem,
Hogy földre ne vessem, Most
az én szemleimet, Es meg ne
tekintsem, Vagy illykor ne
mentsem, Meg az én hivel-
met.

Nints kedvesb áldozat,
Többet semmit nem hat,
Nints e' keseredett szív, Ki
hivén hitemnek, Sok esküvé-
semnek, Szükségében hittel
hiv, Minden kegyével, Po-
kollal, s' vétkével, Igyem
fegyverével vív.

Me

Meg esküdött az én szám,
Melly orában hozzám, Fel-
kiáltand a' bűnös, Nem lehet
olly vétke, Olly undok, s'
fertelmes, Es meg senyvedett
bűnös, Hogy kedvel ne láf-
sam, s' Róla azt mondhattam,
Hogy jómra nem érdemes.

Meny-el te Raphael, Lelkét
még a' ki él, Vedd tsendessen
el tőle. Immár hozzá készült,
Ennekem meg-felzúit, Előt-
tem ki terüle, Vigy néki ke-
gyelmet, Es ne hadgy felei-
met, Sohul lenni körül.

Az Eg meg-vidula, Rajta
fog tűz gyúla, s' Raphael el-
érkezék, Mint testi ruhából,
Minden tagziból, A' lélek le-
vetkezék, Méne fel menyég-
ben, Abrám kebelében, Kim
meny meg örvendezék.

Sok szép Sereg Angyal,
Nagy hálá-adással, Isten szé-
két

it meg-gyüle, Az Urnak jó
étét, Bűnösnek meg tértét,
Vigassággal ő tüle, Föld meg-
szomoródek, Hóltát a' vitéz-
nek, Siratá, s' keserülé.

M A S.

A' Tatórok bé-jövése, és a'
Nagyságos vitéz Urnak Ba-
láli Ferentznek, halála iratik-
meg.

Pallás nem nyúghatik,
ő követét inté, Iríst szél
lábai, Tauriában küldé, Pon-
tus Tenger szélit mind bé-
kerülteté.

Nagy hadat támaszta, népe
Nefzter közdött, Tatór nemzet
közzül, Török-is a' közdött,
Sok nyíllal, púzdrával, kar-
dal fegyver közdött.

Jó szertelenséggel olyan
reménységgel, Hogy Magyar
Orszá-

Országot dúllyá szörnyűség-
gel, Fűzvén prádájából ma-
gát nyerefféggel.

Meg-zendüle a' föld, s' ki-
ki oltalmaért, Fegyvert ké-
szit, vinni akar házáért, Fe-
rentz-is meg-halni, Mint He-
ktor Trojáért.

Az óra el-jöve, igye hartz-
ra kele, Hartzra közt fok
pogány érkezék ellene, Tsak
egyedül szakadt, nintsen se-
gedelme.

Sok pogány sért keze,
nem szánnya halálát, Végre
edgy nyil hatá kereszt tson-
tya tágát, Belivel foglalván
őszve ő ágyékát

Több lebével őszve lön
ez is halálos, örök életére
ditsőfféges hasznos, Mert
lön földön poklon, testen-
diadalmos.

Ir Cronikám többet, másút
hat

had módgyról, Abban em-
lekezem bővebb haláláról, Es
fokakkal edgyütt érdemlett,
dolgáról.

Ditsiret erköltsel és emle-
kezeti, Terjed-is hírében
bőtsült nevezeti, Höl-meg
Istenének, Menyben fel-ve-
zeti.

M A S.

Diána a' vadászásnak Isten
Aszfzony Balási Ferentznek
halálát halván, Delos szige-
téből ki jő az Nyírségre. Er-
rettenrtes átokkal illetvén a'
földet, kefergi az Urfinak ha-
lálát, kihez Mírs s' hadako-
zásnak Istene is alá-érkez
az égből, Diánának keferűsé-
gét enyhíti szavával, fok o-
kokból mutatván-meg, hogy
ditsőfféges halálának bőtsü-
leti érdemével fellyül multa
az Ur-

az Ur-n az emberek kesergését, kit Phœbus-n, vagy Apollo bizonyítván, az Ur-fiak felől való Isten végezését hozza közben, hogy jószágos tselekedeteknek érdeméért, régi mennyei végezéséből rendeltettek az halálra, melly által az Istennek gyűlkezetli társaságában foglaltatnak-bé, mivel hogy az emberi render, és az földi lakást érdemekkel fellyúl múltak volna.

Delos Szigetéből e' minap Diana, Jóve Nyíröldére rongyoson, s' faradvá, Keserves panaszát így kezdé el írva.

Keserűségemre termett vad föld határ, Kinn hadát folytatá széllyel dühött Tatar, Ne szálljon rád soha ékes szavú madár.

Eg-

Eg-béli Holdom-is vonnya-meg világát. Ne ontsa edgy sű is rád soha virágát, Hogy így vöd-el éltem ragyagó villámát.

Hazámban fel-nevelt fő vadász mesterem, Ki vadászim között volt főbb hivem, s' képem? El-vesztéd elő lem rontván tsnda képpen.

Tudom károdát úgy soha nem kereste, Hogy ezt érdemlette volna tőled teste, Mint im történt szörnyűsebekben el-este.

Véghetetlen átok száll rád sok nemzettől, Kik laknak nap nyűgrik, kezdven napkellettől, Gyümölsöd rontatik kö-esős fellegtől.

MARS ezeket halván fegyverben öltözik, Dárdája kezében égből le-érkezik, A'nap is azonban homályban öltözik.

S' mon-

S' monda : Banatodat Diá-
na enyhitad-meg, Látodezen
a' Nap mint háborodék-meg,
En szívem is mint jég ugy
hűle búmban meg.

A' kit siratz nem tsak téged
szolgált, s' tisztelt, Dé én hi-
ven-is volt, Zászlom alatt is
élt, Szabljája élnek én kö-
szörültem élt.

Ennek vitéz karja vala-
melly felé tért, Ellene sok
ember vagy meg holt, vagy
meg-tért, Meg ölte haragja
ha kihez közel fért.

Ennek ő bátyja-is udva-
romban lakott, Vitézseghoz
mi kell mindent tudott, s' lá-
tott, Jelt arról életében gya-
kran-is mutatott.

Nem érdemlett a' föld il-
lyen fő két személyt, Mert
mindenikében magunk sze-
mélye élt, Meg halladták
volt

volt már ök az emberi tzélt.

Közinkben valók ök, Meny-
légyen ő házok, Terjen mun-
kájoknak így immár meg-
hasznok, S' ne bánnyuk hogy
el-jött földi szép halálok.

Hogy pedig ennyi nagy
sok seb esik rajtok, Ktt az ifi-
abbikon szemeimmel látok,
Azt se véld hogy volna, ártal-
om, vagy átok.

Tudod földi vérből kell
annak könnyülni, A' ki meny-
országot kezdi hágni, s' ülni,
Kellet ő nekik is ugy ahoz
készülni.

Könnyebben hághattják
már menyország úttját, Így
nyitván testeken nehéz erek
kúttját, Borsátván testekből
ki véreknék rúttyát.

Phœbus-is érkezék, s' kez-
dél bezzédét, Sirásoknak
(ugy-mond) hagyatok ti
békét,

békét, Mert én elvéstemnek-is
ezek birták felét.

Minden köztünk való tu-
dományon kapták, Azokkal
gráditsot ide felénk raktak,
Az emberek között mert már
untig laktak.

Vitézség, böltsesség kibem-
öröködött, Meny-országhoz
vonfzon, s' arra igyekezik,
Mi nyájasságunkban lelkek
ditsekedik.

Hogy éltek változott Ju-
piter kedvéből, Lött az mind
nyájnnak edgy végzéséből,
Közzénk jönnek majdan
föld kerektségéből.

Megyek hugaimmal ő ko-
porsójokhoz, El-készítem
nékik mi kell ő útokhoz, Ti-is
menyetek már vígan háza-
tokhoz.

MAS.

M A S.

A' melly Musák, (tudni-
illik a' tudománynak kilentz
lsten A(zs)zonyi) Clio, Calli-
ope, Urania, Polyhymnia,
Terpsichore, Thalia, Euterpe,
Melpomene, Erato, s' Apol-
lo, a' Balásfiak koporsóját ör-
zik, azoknak a' koporsó lá-
togató emberekhez való sza-
vok, Clio felelt penig min-
dennek a' ki oda mégyen a'
többi képeben.

K Erdhedd e' koporsót,
miért illy szoros bört ?
S' e' két benne lévő sebes test
hogy ki volt ? Sebesen. s' vé-
resen mint kettő így miért
hólt ?

Az elsőre hald-meg im ez
a' felelet, Edgy test, vér sze-
retett, gyűlölt bű, s' tág he,

M

lyeto

lyet, őszve-foly, s' imitt-ís
foglalt egy kis vermet.

Kik legyenek penig nehéz
meg mondanom, Mert én
nem csak földi némáknak val-
hatom, Fellyől halladtak azt
bizvást ajánlhatom.

Pallásnak elméje, Ulysses-
nek nyelve, Mit gondolt,
vagy szólott, volt azokban
része, Mind kettőben tettet
Antenornak esze.

Aeneas példája, Achille-
nek katja, Cupidonak ija,
Herculesnek bajja, Volt ben-
nek örömmel bának-is nagy
jajja.

Sebbel, vér hullással ők u-
gyan tarozztak, Mert bűnök-
ből sebbel s' vérrrel ki-változ-
tak, Christusnak seb, s' vérért,
seb, s' vérrrel aldoztak.

Meny el azért immár, s'
ezt a' kis koporsót, Szitkod-
tól,

181, S' átkodtól igen meg-
ójad ott. Sőt szép alá-fóddal.
s' bősülettel töld föld.

Miért hogy kértünknek
váltak tisztelbje, Bősőség
viragink szaga viselbje, A-
polloval vagyunk testeknek
örzöje.

Edgy út készítették, melly
vezérel menyben, Ki véghez
vitervén vészszük mi közink-
ben, Helyhez tetvén őket él-
tető örömben,

Terjed bősületi e' nemcs
kéttestnek, s' piros vérekek
eget, s' földet festnek, Kiben
részt nem lehet tudatlannak,
s' restnek,

M A S.

*Deploratio Fratrum Ba-
lassorum.*

M 2

Tsu-

TSudálható nagy dolog,
Szerentsénk mint forog,
Bűnünk ebben csak az ok,
Hogy bennünk fok, Isten
hozzánk nem fog.

Sok oster szokta vern), Ki
nem tud meg térni, Istenét,
Sziből felni, Kedvén élni, Után
mennni, s' kelni,

Láthattuk már szemünkel,
Mit nyertünk vértünkkel,
Földünk mint pusztula el,
Fok rendeknek, nagy veszedelmekkel.

Tsak két Ur síhalála, Gondold
nagy kárára, Esék nyavalyájára,
Országunknak, Kik éleek javára.

Nemzettel Balásfiak, Idejekkel
iffiak, Rendeikkel voltak
irak, fok jót tudtak, S' naponként
tanultak.

Okos vitéz mind kettő,
Katona neveltő, Minden rendet

det bősüllő, Közte élő, S' mi-
ben nem dűsűrő?

Tsak hogy a' gonosz szerentse,
Nem fizet érdemre,
Ostjót embertelenre, Mint
hirére, Több részt mért mint
mehre,

Időnk-is háládatlan, Mérge
halhatatlan, nem örül senki
javán, De sör karán, Vesz-
tén, s' nyavalyáján.

Emberben csak vétet mér,
Jót ingyen sem ismer, Nagy
érdemet földhöz vér, Edgy
pénzt sem ér, Vagy miétt
fedni mér.

Meg-tetzhetett őn ketten,
Ez Ur fiak éltén, Kiknek fok
szép jó tétén, Nem örvendett,
Nékiek búttévén.

Javát szűkőn osztotta, Ertektől fosztotta, Búval öket
kénőzta, Reménységben, Tsalárdul hordozta.

Maga ők nem magoknak,
Hanem országoknak, Eltek,
sem Tár házoknak, Vagy
hásoknak, Ki szokás má-
foknak.

Ők abban örvendeztek, Ha
kivel jól tettek, Szegény le-
gényt fél-vettek, Segítették,
Mint arra termettek.

Siralmas azért lehet, Hogy
éltek nem lehet, Földünk fok-
ká kik helyett, Mást nem lel-
het, Es nem-is nevelhet.

Bár több ostor ne volna,
Ránk Istentől hozza, Tsak
ez-is súlyos pózna, Hogy
ők lőttek, Tőlünk el-tá-
vozva.

Jollehet Országoknak,
Mint édes annyoknak, ők
a' mivel tartoztak, Meg-ál-
doztak, Vért vérért ha
hoztak.

Ditsőfféges halálok, Jó hír
örök

örök árrok, Idvőfféges jutál-
mok, Isten Attyok, Így törté-
meg ő károk.

Mint fogontakedgy méh-
ben, Nyugosznak edgy fir-
ben, Hasonló történetben,
Véres sebben, Örök remén-
ségben.

Isten ki adtz sok jókat,
Ald-meg halálokat, Szen-
teld koporsójokat, ő hun-
nyokat, Hól várjá bát-
tyokat.

Bátt yok Christus fő-baj-
nok, Ki vélt bizodalmok,
Mindenben oktatójok, Ka-
lauzzok, Kiből áldás bu-
zog.

Ne hadgy segély minket-is,
örizd földünket-is, Botsáld-
meg vétkünket-is, Erefz-
hefsűk, Hogy hatalmad nem
kís.

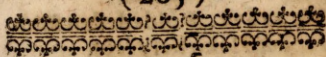
In Lividum.

REttenetes rút gyáízt,
Mint edgy íjefzrd vázt,
En elmémben víselvén, Ez két
vitéz Urat, Kiket lelkem o-
hajt, Verseimmel kesergém,
Minerva Anyámmal, őket
Laureával, Mint tudám ékes-
getém.

Momus, Aristarchus, Mint
ép ragon vad hús, A' ki akar sz
itt lenni, Zoilussal káromláíí,
Nem Plátovaf áldáíí, Szeret-
inkáb hinteni, Conus táblájá-
val, Ne fellyeb kaptánál,
Túd réged meg-
inteni.

*Ezek a meg-nevezett fő-sze-
méíínek RIMAI JANOSNAK
Eneki: Innár követhesnek
más egynebány szép Enekek.*

ELSŐ

FELSŐ.

*A' Szerentsének álhatat-
lan váltáról, e' Sententiának
bótlúból álván,*

FERENDUM ET SPE-
RANDUM.

Incerto Authore.

FORog a' Szerentse, Mie
bizunk é benne, Semmiben
nem állandó, Tsak ideíg ked-
vez, Tündöklő üveghez. Min-
denekben hasonló, ki mint
hogy el törík, Így é-is vál-
tozik, Allapottya rom-
landó.

E' világi fok kints, Melly-
ben semmi jó nints. Múlhatik
szerentséről, Tündöklő ura-
ság, Tiszt-béli méltóság, Füg-
ennek erejétől, Ha meg-szü-

MS

nek

nik kedve, Küld ide den föld-
re, Régi lakó helyéről.

Rólám vehet ebből, Mint
edgy szép tükörből, Magá-
nak minden példát, Mert a
mint rám osztá, Tőlem úgy
el-fosztá, Szerentse adomá-
nyát, Ki kedvemre éltem, Kell
immár szenvednem, Szám-
kiverésnek könnyát.

E' rossz tsalárd világ, Ki
mért hamiság, Engemet jai
mint veszte, Mint halatho-
togra, Ugy tsala sok bura,
Hizelkedő beszéde, Etkével
taplálá, Melyben rejtvé vala,
Iszonyú tsalárd mérge.

Nem is kerülöm el, Szent-
séges erköltsel, Hizelkedő
poharát. Nem jtván eszem-
ben, Hogy Isten mindenben,
Jelentéigalságát, A' mint sok
jóm után, Erzem immár nyil-
ván, Istenemnek ostorát.

De

De miért tsudálom? Isten
dolga tudom, Hogy gonosz
jóra fordúl, Vétünkét el-tü-
ri, De reánk is küldi, bünteté-
sét ostorúl, Segítségétőlünk,
Rantya, ha nem térünk, Régi
gonoszságinkból.

Ugy én bűneimért, Istenem
engem sért, El hagyott és
meg-utált, Hatalmas embe-
rek, Mindenütt üldöznek, El-
kenségim rám kiált, Lesben
meg állanak, Fejemnek akar-
nak, Szerzeni szörnyű ha-
lált.

Mindentől meg-váltam, E-
gyedül maradtam, Barátim
el hadtanak, Iszonyú köszik-
lak, Erdők széles puszták, Fe-
jemet tappangattyák, Idegen
emberek, Engem el-kerülnek,
Magok hozzám sem adgyák.

Elyeké nem tudom? Mert
kék halálom, S' kinaim ne-

M6

vc-

vekednek, Kétségben esem-é?
S' halált szerezzek-é, Nyomorodot fejemnek? Azt nem mivelhetem, Mert elveszti lelkem, Haragja Istenemnek.

Túrnóm hát job' léfzen, Mert még elől véfzen, Istenem Szent Fiaért, Bűnöm el felejtí, Pokolra sem veti, Lelkem, ki hozzá meg tért, Noha kereszt által, Keresvesen próbál, Ferselmes életemért.

Szenvedem békével, Magamat is ezzel, Biztatom mindenekben, Többet én megváltom, Szenvedet jól tudom, Idvőffegemért testben, Nem egyedül vagyok, Földön kinyomorgok, Szenvedik ezt is többen.

Példáját sokaknak, Igye fogyottaknak, Látom árva fejemem, Mert szerentséjekben,

ben, Szám-kivetéseken, Részes vagyok sok-képpen, Kedves lakó helyem, Távoly lévén tőlem, Jút eszemben keresves.

Ektelen kösziklák, Mint félszkek úgy álnak, Hazája Ulyfesznek, Hofsízu életével, Jó szerentséjével, Tettzik még-is kedvesnek, Midő azt ohajtya, Hogy tsak fűstít láf-fa, Régi lakó helyének.

Repülő madarak, Őszel ha távoznak, Meg-ísnak ismér Nyárban, Ugy félelmes vadak, Mészfe hogy ha fufnak, Térnek szokott barlangban, Csak egyedül nékem, Nem szalad meg térnem, Örömem hajlekában.

A' Tél mikor málík, Vig Tavasf érkezik, Föld mindenestül újul, Levelekket erdő, Örvend a' fűk-mező, S, virágok.

gokkal bé-borúl, Tsak én
szegény lélek, Sírok és ke-
sergek, Mert örömben nem
újul.

Nyűghatatlan sok gond,
Imé annyira ront, Hogy nem
fokká meg-emészt, Ha nem
szánja Ielkem, Teremtő
Istenem, Sok bű, siralom el-
veszt, Sőt én ellenfelegem, Tsu-
dallya hogy engem, A' föld is
el nem süllyeszt.

De meg Izen Istenem, S' en-
nyi fok siralmim, Tudom
jómra fordulnak, Málnak
ohajtásim, Noha most köny-
veim szemeimből tserdül-
nak, Mindnap eső után, így
búnátim után, örömmim meg-
ujulnak.

Véget ér el hittem, Az idő
mindenben, Bánatnak vége
szakad, Nagy erőskösziklák,
Idő-

Idővel romolnak, Idővel ten-
ger apad, Így sok inségem-
nek, Számkivetésemnek, Idő-
vel vége szakad.

Mikor a' madarak, Fákön
fészket raknak, Tavaszszal
zöld erdőben, Bé-járván sok
földöt, Büjdosó fejemet,
Meg-nyűgottam egy völgy-
ben, Ezeket így szerzem,
Igemet kefergém: Az ezer
hat száz négyben.

M A S.

Bűn bocsánatért.

OH szép drága Zálog,
Igaz fényes tsillag, Chri-
stus idvőtség feje, Ditsőült
sok jóknak, Mennyei karok-
nak, Tiszta színűtűkőre, Min-
den bűnösöknek, Fertezett
szíveknek, Egyedül vagy
reménye, Te elődben borúl,

Mert vétkezett rútul, ifiúsá-
gomideje.

En még akkor veszek, A-
dám hogy el esék, Az aran-
nyas időben, Anyám-is se-
relmét, Sűrű bűdös szenyét,
Borítá rám méhében, E' vi-
lágra hozá, Itt-is motsok rút-
tya, Kerekedek szívemben,
Mar csak ohajtozom, Na-
pom fényét várom, Mint Rab
letét tömlőtben.

Tudom kegyes vóltod,
Haragod meg-óltod, Bűn-
sők siralmára, Szemeid az
égből, Szánakozás nélkül,
Nem nézhetnek a' kirra, Ha
ki olly erőtlén, Hogy áll
csak helyében, Fel-vészéd
vállaidra, Magad újaidal,
Bőitis oktatásoddal, Vezér-
led útáidra,

Vétkeztem ellened, Azért
csak tenéked tartozom meg-
val-

vallani. Tudom minden vét-
kem, Rút illatú szennyem,
Felféged-el-törli, Szomorú
szívemet, Ki győtri lelke-
met örömmel fel-övedzi, Oh
melly igen hasznos, A' ki
fút az Urhoz ! S' bűneit el
nem fedi.

Ifiúságom vére, Gonosz-
ságom réje, En bennem sok
bűnt nemzett, Fel-fuvalko-
dással, Irigység s' haraggal,
Veszetről kevélykedtet, Go-
nosz bosz szű-állást, Sem ke-
vés kár vallást, En elmém ki
nem verhet, Jóra való retség,
S' szomorú fősvénység, Ne-
hezíti kedvemet.

Ezek mély örvényből,
Mint vizek tengerből, Arad-
nak ki mindenre, Friss étel
és ital, Kiért ember kárt vall,
Izgat éktelenségre, A' bűn-
nek szárjai, Mint fának ágai,
Im

Im mint tsűgnek lelkemre,
Könnyebítsd Christuſom, S'
támadz gyarlóságom, Hogy
ne jussak veszélyre.

Vajha az el-vesztett, Drága
őltözetet, Még egyszer fel-
vehetnem, Az én Iſténemet,
Ki lelkével éltet, Véték nélkül
tisztelném, Nem esném en-
nyiszor, Vólnék igaz ember,
Mint Angyal tündökléném,
De jaj minként veszék, Hogy
almában évék, Eva leg-első
szülém.

Nints már egyéb ruha, Tsak
ártatlansága, A' Christuſnak
én rajtam, Azt is sok vétkek-
kel, Mint szép bársony szén-
nyel, Gyakran meg-rútított-
tam, Gyönyörűségekre, Vi-
lági életre, Mikor magamat
adtam, Azért ennél nekem,
Szivemből jól érzem, Nintsen
nagyob nyavalyám.

Haj-

Hajlando a' nád szát, Tsak
ilyen gyengén áll, Az ifjú-
ság virága, Adomány és
szép szó, Mint madarat Sip-
szó, Hízeltedvén meg-tsal-
lya, Világnak szépségét,
Tettőz ékeſségét, Néki ked-
vén ajánlya, Az mérget két
kézzel, Gyarló természet-
tel, Sokszor nagy kárral
fogja.

Rútságtól melegszik, Bü-
nőktől hívtözik, Iſtűség for-
ró heve, Ezek ékek alak, Mint
vizekben halak, Uſznak gyö-
nyörűsége, Kedve múlan-
dókra, Szemei játékra, Vad-
nak néki függesztve, Gyenge
lág ruhára, Fertelmes a-
gyakra, Nagy gyakran von-
ſza ſzive.

Vadiúl vévén példat, Ok-
talanúl magát, Bujasággal
hervasztja, Kit vesztő se-
reg-

reghez, Gyanós vendégek-
hez, Tisztaságát bortsáttya,
Tudgya a' Scorpio, igen
mérges kigyó, Még-is útait
nyomja, Későn veszélyére,
nem idővségére, Sebeit or-
vosollja.

Elméje meg veszett, Nyúg-
hatatlanná lőtt, Keresné-is
gyógyítót, Nyavalyákkal
tellyes, Fekéllyekkel tűzes,
Azért nem lél orvoslót, Ma-
gát búval köti, Kivel inkább
veszti, Mint eső ferges diót,
Meg-szárad gyümölsfa, Tsak
le-dőlét várja, Mert nem le-
het harmatot.

Oh meg-törődt edény! Lám
még-is vagy kemény, Hogy
Istenedről nem félsz, Sőt in-
kább naponként, Főzöd ben-
ned a' vért, Sok hitetlenséget
tész, Büntől szabadulást, Bá-
nattul tágulást, Jó orvosol

te

te nem kérsz, Minden taga-
iddal, Erős és nyers nyak-
kal, Ollyan vagy mint re-
pedt értz.

Syriában fajzott, Kigyók-
nak kölykei, Mérgeket meg-
emészti, Abban lakozókat,
Meg-rágván fogokat, Fú-
lákkal meg nem sértik, De te
bujaságod. Szédítő maszla-
god, Tested véreddel hízik,
Végy erről már példát, Ne
kövesd az héját, Kimás vére-
vel hízik.

Ennek Nyomán indúlt, Jó
útból ki fordúlt, Az én ifjú-
ságom-is, Egyebekkel ed-
gyűtt, Hinárosban merült,
Gondolattyában hamis, Nem
használó jó hoz, Sem Rosa
bimbohoz, Mert mérges
mint edgy Aspis, Tselekede-
tiben, Præda kérésésben Ar-
meniai Tigris.

Szék-

Szelidíts meg hozzád, Vagy
 ahoz páltzád, Uram a'
 szörnű medvét, Hogy más-
 nak ne ártson, Nyaka függőn
 lántzon, Törd ki fogai élet,
 Fússon martaléknál, Igéző lá-
 tástul, Vedd-el szem-fény
 vesztését, sőtét mély bar-
 langból, Bűnnek homályából,
 Hozd jó útra életét.

Lám a' Királyoknak, Ud-
 variban laknak, Szelidült O-
 roszlányok, FenePardútzok-
 kal, Mint kedves társokkal,
 Játznak gyenge virágok, Te-
 is, oh nagy felfég, Kínél min-
 den szépség, Ki-feszítéd agya-
 rok, A' kiának rád szívek,
 Szellidekké lesznek, Noha hi-
 tekben gyarlók.

Vagyon edgy kis szikra,
 Mint mustárnak magva, Jóra
 bennem világot, A' bűnnek
 sekélyét, Savanyu kökényét,
 Tud-

Tudgya hogy izzel poklos,
 Azért mindenkoron, Mint
 régi rút korom, Előtte utála-
 tos, Elezd azért bennem,
 Hogy ne legyen lelkem, A'
 vérkektől homályos.

Mutasd meg valóban, Ne
 tarts már homályban, Idvös-
 ségem pohárát, Támasz rám
 oly szelét, Vehestem, lelke-
 det, Hadd érezzem-meg sza-
 vát, Szélélzessd el bennem, Si-
 ros kövér vétkem, Mint szerű
 béli polyvát, S' szép új kristál
 színnel, Lelkemet ruházd fel,
 Hadd lássam tisztaságát.

Hajts alá füledet, S' az én
 kérésemet, Tölts be fiad ked-
 véjért, Istiúságom útát, Bir-
 jad minden nyomát, Ne
 szomjuzzon gonosz vért,
 Magát szabjajókhöz, S' esék
 lábaidhoz, Szerervén igaz
 törvényt, A' te útaidra, Bol-
 dog

dog menyországra, Tanúl-
lyon igaz ősvényt.

M A S.

Bűn-botsánattért, Sz. Tr. M.

Ifjúságom vétke gyakran
jút eszemben, Ki bánatot
indít s' siralmat szivemben,
Hogy tőlem álnokul meg-
bántatott Isten, Várom bűn-
cétését fejemre véletlen.

Nintsen bátorsága nyo-
morúlt fejemnek, Rettegése
penig nagy vagyon szivem-
nek, Mint a' tenger habja elle-
ne tévésznek, Ugy én vétke-
im is keserves lelkemnek.

Naprol-napra árad s' ne-
velkedik kinom, Bűnnek ter-
he allatt nints semmi ofzlo-
pom, Lelkem ismérleti újjít-
tyafájdalmom, Halálra mélt-
ónak ítél gondolatom.

Nem hiszem tengerben,
hogy számofabb légyen, Fe-
neké-

nekére szállott fősvény bő-
vebb légyen, Avagy több ma-
darat a' kék Eg viselleyen,
Mint én bűneimnek foksága
éltemben.

Mind ezekben engem táplál
csak reménség, Noha felelmet
szór lelkemre a' kétség, Jól
tudom Atyámnál vagyon ke-
gyelmesség, ki engem meg-
öriz ne ártson a' vétség.

Azért szómat hozzád fel-
emelem menyben, Oh irgal-
masságnak kút-feje jó ISTEN?
Halgasd meg kérésem, ne bo-
tsáld üressen, Fohászkodó
szolgád útadra had térjen.

Botsánatot kérlek tőled
mindenektől, Kiket meg szer-
tettem neved hiteletlenül, Em-
lekezzél Uram régi kegyel-
medtől, Melly általki vitted
szentid szerelmektől.

Mert ha Uram velem mint
N szó-1

Ezer fölött hat száz tizen-
hatod idő, Minden részeiben
szépen kedveskedő, Ezeket,
hogy iram fel-tettzet eszten-
dő, Vólt nékem örömmel bá-
matot-is szerző.

M A S.

Az idővességek ki-műlésért.

EGekben lakozó szent-
séges Háromság, Kinek
nintsen semmi dolgában ha-
mítség, Kegyelmeffégedből
áll földi uraság, Tsak tenéked
szolgál mennyei fokaság.

A' fényes Nap és Hóld té-
ged tart Urának, Tündöklő
Planéták ísmérnek Hadnagy-
nak, Sebes tenger habja szol-
gal mi vóltodnak, Engednek
a' szelek parantsolatidnak.

Királyok, Tsáfszárok, Böl-
tsek, Hatalmasok, kitsinyek,
öregesek, szegények, s' gazda-
gok, Nap keletre, délre, Nap-
nyu-

nyúgotra labók, Tsak téged
imádnak e' földön bűjdosók.

Aldást a' kemény föld ed-
gyedül tőled vár, Felséged-
ben bizik míg szálláskor vég-
vár, Reád veti szemét fílemile
madár, Nálad nélkül mindent
követ süralmas kár.

Bizodalmam vagyon né-
kem-is tsak benned, Reménfé-
gem nintsen sohul te kívüled,
Idegen helyekben mert te ve-
zérletted, Szarándok szolgál-
dat s' Javaiddal értetted.

Gonosz ellenségek szívet
rettegéssel, Szemeit bé-fogád
sűrű sórétséggel, Földre ta-
fzítottad fenyegetésseddel,
Hogy nékem nem ártson
fegyverre élivel.

Rajtam érdem nélkül ki-
mutarád színed, Fiadhoz je-
lentvén hogy nagy te szerel-
med, Nem vészéd szegényről

lekét fenyves szemed, Ha tel-
lyes lélekből követ téged,

Jöhet e' testben vagy on-
fok szákségem, Mellynek bé-
tölése csak nálad Istenem, De
e' könyörgésben kívánt-kép-
pen lelkem, Edgy dolgot kér
tőled halgasd meg kérésem.

Jól tudom határát földi é-
letemnek, El-végezted Uram
mint több embereknek, Mu-
landó órái napjai fejemnek,
Nálad nyilván vadnak tsele-
kedetimnek.

Jarásokban idő, soha meg
nem álnak, Mint a' sebes ví-
zek szintén ugyan folynak,
Röpülő madárhoz ők hason-
lítatnak, Kik nagy gyors-
sággal ég alatt futósnak.

Hirtelen esztendők mint
a' füst és pára, Mint mezőben
szépen tündöklő viola, Avag'
újult fának veszendő árnyé-
ka,

ka, Melly kevés időig tart
minden jól láttya.

Virágnak szépsége, melly
hamar el-múlik, Gyenge fű-
nek színe rút földé változik,
Igy rövid életem ki mostan
tündöklök, Rövid idő múlva
itt nemtaláltatik.

A' kegyes természet nem
adta vég házúl, E' testet én-
nekem hanem csak szállásul,
Rövid ideiglen való kis sáto-
rúl, Melly tábornak helyén
hirtelen meg-avul.

Mint a' vizen járó ha ki
száll hajóról, El-jött útát nézi
nem isméri partól, Ezenkép-
pen lélek ki-menvén testem-
ből, Nem emlekezik-meg
többé ez életről.

Kérlek azért Uram ha el-jő
az óra, Mellyben e' világból
szolgáltnak útára, Kelletik
indulni, nézz boldogságára,

Vifelly lelkemnek is gondot
oltalmára.

Engedgyed itillyem az ha-
lált ajtónak, Ki által kell men-
nem nekem nyomorútnak,
Pœnitentiára adgy időt bu-
sultnak, Vessm le rút szen-
vét én álnokságimnak.

Mondgyam Szent Fiaddal
Kezedben ajánlom, Lelkemet
oh Atyám! Vedd hozzád
kívánom, Házája szolgád-
nak legyen Paraditsom, Ki-
ben mind örökké legyen ma-
radásom.

Ezt küldém Uramhoz szí-
vemből mennyekben, Kétsé-
gem nints benne vetre fűlei-
ben, E' földön látogatjókka
életemben, Hóltom után vízi
lelkem seregében.

Magasztalás, áldás, adassék
ditsősség, Tiéd nagy UR Isten
legyen a' tisztesség, Mert
egye-

egyedül te vagy halhatatlan
felfégg. Mindenkör kezedben
áll földi kerektség.

M A S.

SZegény fejem Uramhoz
ohajt, Töredelmes szívet
néki hajt, Oh Istenem mely sok
vétkem? Mutass nekem, olly
olajt, Hogy pokolban ne kí-
áltsak végzetetlen jajt.

Köny hullásban szemeim
estek, Egét földöt vétkemmel
festek, Ellenfeğim fogyásom-
ra s' romlásomra mit lestek,
Oh halandók, s' földből va-
lók ti is el-estek.

Bús szívemet futtya sok
vétek, Mint méreggel fel-for-
rot étek, Vétkeimtől felten-
félek, csak rettegek s' keser-
gek, Ugy tettzik hogy rám
ízakadnak a' magas égek.

Anyám mikor hoz a vilá-
ra, Ez bűnnel tölt árnyék ha-

zámra, Kis koromba az órá-
ba hogy nem tört-bé a' árba,
Bűnök halma nem jött volna
apró tsontomra.

A' szép Nap is homálban
jő fel, Gyarló testem hogy
rakva bűnnel, Szerelmeddel
rólam vedd el, kegyelmed-
del töröld el, Bűneimből
hadd kellyek-fel hogy ne
veszszék-el.

En keserves meg törődött
szű, olyan vagyok mint meg
hervadt fű, lütemről élesztő
szél hozzám vallyon mikor
jő, Reménységem segitségem
mert bizony tsak ő,

Emlekezzél a' te Fiadra,
Vétkeimnek szép váltságára,
Melly nagy kiáll, fíralom-
mal, ment jaj szóval halálra,
Bűneinkért öntözött vért a'
kereszt-fára,

Mely febekkel teste virág-
zott,

zott, Két szép szeme sírástól
ázott, Mérget ivott hogy
bajt vívott, értünk mikor
szomjuzott, Vétkeinkért lép
alut vért sebéből rázott.

Lám nem küldéd az igazak-
ért, A' szép mezőnjáro juho-
kért, De a' pufztán kik el-
vesztek s' el-tévedtek azok-
ért, Váltságunk volt, lám
meg-is holt szabadságunkért,

Emlekezzél ez Fiad felől,
Ne rekesz-ki kegyelmed mel-
lől, En Üramat Szent Fiadat
hived közt vidd elől, Hogy
bé-mennyek én-is ennek job
keze felől.

M A S,

A' Gonosz Természet
meg romlásáról, Taga-
inknak minden gyarlósá-
gáról, Sokan irnak meg fo-
gyatkozásáról, Szóllunk
nyelvnek ő rágalmazásáról.

Szent Írásban három gyilkosság vagyon, Szívben rejtett gyilkosság edgyik vagyon, Nyelvel való öldöklés másik vagyon, Az harmadik a' fegyver miatt vagyon.

Nincs ártalmasb az három öldöklésben, Mint ki nyelvel meg-öletik élteben, Gyaláztatik minden tisztességében, Minden-napon holt-eleven szívében.

Böls Salamon írja az ö könyvében, Nyelvek hogy vadnak Istenek kezében, Halál az élet tselekédetiben, A' ki nyelvel meg-öletik élteben.

Jollehet ez kitsiny rag miféleképen, De nagy dolgot tselekedik mindenben, Senki ötet nem tarthatya kötélen, Csak ki feliríttent híven szívében.

A' nyelv által származik a'

go-

gonofság, Árútatás, hizekedés tsalárdság, Hír név vesztő fillyesztő sok alnokság, Atyafiak közdött sok háborúság.

Vagyunk immar most olly gonofz időben, Maradásunk nincsen tisztességünkben, Gonofz nyelvek miatt vagyunk inségben, Meg-öletnek jámborok ö'hírekben.

E' világból ki kell már annak múlni, Ki tisztességében akar maradni, Ha nem akar itt mindenn-nap kinkódni, Nyelvek miatt nagy gyalorta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak? Királyoknak, Bő-rőlterre ferege, hazugodnak, Bőrsületi nagy vagyó fondoroknak, Elő-menetelek nincs jámboroknak.

Édes nyelvek minn-méz hizekedőknek, Alhataságok nincs belzédeknek, vagy on

ny

nagy

nagy mérge és kettős nyelveknek, Azért meg-lásd a' vízre ne vigyenek.

Vadnak ollyak kik ajánlyák magokat, Hízeltedő szókkal barátságokat, De ha ki vehetik tőled titkodat, Meg-ölnék híredben, hát ód magadat.

Tisztetség adásák az olly személynék, Ki zabolát talál az ő nyelvénék, Nem akar engedni a' természetnek, Inkább akar engedni Istennek.

Es nem örül más szomorú esetén, Sem tudakozik más ember életén, Inkább örül másnak és tisztességén, Hírén nevén, minden jó szerentséjén.

Még ha másról néki gonofzt mondánnak, El nem hiszi, sőt ellene mondánnak, Mert nem örül más nyomorúságának, Ez ám természetek a' jámboroknak.

De

De te tséltsap mire hogy nem nyughatol, Másnak mint ártahatsz azon gondolkodol, Nem gondolod hogy nem jót szomjuhoz, Mert érte végre bizony pironkodol.

Lássad azért meg ne verjen az Isten, Tökéltetlenlegedért ugyan itten, Mert nem hadgya az igazakat Isten; Téged pedig el-vest hamis híredben.

Lám hallottad régi példa beszédben, A' ki másnak vermet és életében, Nem sok kerülheti el életében, Maga nyaka szakad belé véletlen.

Láddé hitván ember melly nyomorúlt vagy, Nyelved miatt melly nagy változásban vagy, Jámborok közt melly utálatos te vagy, Mert a' szádban nyelved néked igen nagy.

Könnnyű a' szót szádból kibotsá.

botsátnod, De azt nehéz az után hátra hínod, Mind szél olyan a' gonosz hír jól tudod, Illenek azért magad meg tartanod.

Ragalmazó Ismérd meg te magadban, melly nagy vétkek vadnak minden dolgodban, Ne ítélj meg más ember dolgaiban, Csak magadat viselhesd jó módon.

Meg-botsáls nyelved ha elened vagy, Mert te szódra nekem feddésed vagy, Ha haragszol holondságodtól vagy, Ha jól meg-gondolod hasznodra vagy.

De kegyelmes Bíró vagy te magadnak, Rettenetes ítéletet téz másnak, Nem gondolod gonofságát magadnak, Hogy hohéra vagy felebarátodnak.

Oh átkozott nyelvnek fajtalan.

talansága! Miért vagy jámboroknak nyomorgatója, Minden tisztességnek pusztítója, Magadnak-is miért vagy árulója?

A' kigyóknál, vadaknál kegyetlenb vagy, Ki ember rágásban telhetetlen vagy, Ki csak másnak bűne büntetője vagy, Az Istennél jaj melly utálatos vagy.

Ha Teremtő Istenedről te nem félsz, Kárt és szégyent te magadra nagyot vélsz, Szidalmazást ortázást mert te fel-vélsz, Kissebbséget nyelveddel magadon télsz.

Mert egyebek-is téged megítélnék, S' emberek mardosójának beszélnék, Utálatos nevezettel illetnek, Ez félsen jutalma ítéltednek.

Azért kérünk téged hatalmas ISTEN, Zabolázd meg nyel-

nyelvünkert itt e' földön, Hog'
 ítéleted ne légyen fejünkön,
 Kiért téged minden ember di-
 tsirjen.

M A S.

TEged Uram valamikor
 lelkem kezd kiáltani, Ki-
 áltásid s' ohajtásid ne nehez-
 teld hallani, Sz. Igédde mint
 jó irrel sebeit bé-kötözni.

Szent Jehova, hivek Atya,
 tudom nem vagy mostoha,
 El-eseteknek s' tévedteknek hi-
 szem vagy kegyes Atya, En-
 gemet is tántorodtat végy-
 fel jobbik válladra.

Életemnek mert el fogytak
 miként a' fűst napjai, Tson-
 taim-is meg-áztnak mint
 aszszú fa ágai, Bánatimnak
 nézd hól álnak nagy sok szá-
 mu seregi.

Pusztában mint magán la-
 kó Pellikány olyan vagyok,
 Bána-

Bánatimnak örvényében vi-
 gasztallást nem hallok, Sőt ez
 után örvendetes napot én
 nem várhatok.

Haragodnak kemény vól-
 tát már el nem viselhetem,
 Hogy ha tettzik s' jómra esik
 vedd kezedben én lelkem,
 Mert immáron mint száraz
 föld szintén olyanná löttem.

Avagy olyan mint a' kert-
 nek földből fel nőtt virági,
 Kik csak addig nap világnak
 míg fel-jönek erei, Nem ál-
 hatnak sőt el-hulnak mert
 verik ég rágyái.

Nem különben életemnek
 kevés idejen járék, Mert időm-
 nek a' mint látom javára sem
 juhaték, Az Istennek haragjá-
 tolt tekints-meg mire juték.

Veled való sokat szóló ba-
 rátidnak te ne hidgy, Mert
 csak addig pénz tart meddig
 léfzem

lészzen köztetek a' frigy, Ha
az el-kél, torkában kél mé-
reggel tellyes mirigy.

Sok barátim s' ismerőim
engem addig kedveltek, Mig
dolgaim szerentséssen min-
denben nevednek, De hogy
veszék végső Válet minde-
nek énekelnek.

Mostan azért életemet
mind vétkeinek kitaltyák,
Hogy ha látnak ő szemeket
csak reám sem fordittyák, Sőt
életem vas rostával kiméltet-
ten rostallyák.

A' buzának el kell dőlni kit
minden felől szél ér, A' dió-fa
kit gyakorra meny-űtő kö-
verten vér, Noha szépen fel-
ágazik de sok időket nem ér.

Romlani kell életemnek is
kit frigyek szele vér, Itten
lelkem meg maradni, Esau
földén nem mér, Akkor lé-
szzen

szen nyugodalma ha Canán
földére ér.

Uraságod pedig néked so-
ha meg nem változik, Nagy
hatalmad erős karod meg
nem erőtlenedik, Sion fala hi-
vek akla általád ujítatik.

Sies hamar mert idéje nézz
kegyessen Sionra, Mert hi-
veid könnyes szemmel néz-
nek romlott fallára, Bár meg-
szánnypad s' tekints immár
ennek bomlottságára.

M A S.

A' musák szállási, Nyim-
phák kút forrása, Poéták
Laureája, De a' mennyei kút,
kire számos nép fút, nem Pe-
gafus ásványa, Melly az én
lelkemet, mint harmat zöld
fűvet gyakorta meg-újítja.

Nagy örömem ezen, hogy
Itten szép mezőn legelteti lel-
kem,

kemet, maga lőtt vezérem,
 ki álhat ellenem, s' adgya nap
 fényemet, Vagyok szárnya
 alatt, fűz fegyver nem árthat
 úgy élteti lelkemet.

Gyönyörű forráfra zuhogó
 tsorgásra mint pásztor nyá-
 ját viszi, Elmém szomjuságot
 bűnöm számos voltát, szép
 hives vizre küldi, Fejem két
 vödrével, hangos füleimmel
 ágját meríteni.

Noha bánat gyötör; igen
 nehezen tör; de meg vidít-
 tya lelkem, Jó úton visz s'
 hordoz, nem árthat a' go-
 nosz bátorságos életem, Tit-
 kor mordály lövést, mint jó
 földből tövist, szépen ki-irt
 előttem.

Erre csak a' viszi hogy ter-
 jedgyen izi szentseges javai-
 nak, Látom vezéremet, s' biz-
 tatom szivemet vigadván ez
 nagy

nagy jónak, Utánna kell men-
 nem mindenütt követnem
 nyomdokát az nagy Urnak.

Sárga halál révén? életem-
 nek végén mikorköltözöm ál-
 tal? Ha betegséggel fűjt méte-
 lyével meg-fűjt, még is hasz-
 nos ez ital, Nem félek a' bűn-
 től ördögi szerzettől, mellet-
 tem a' Szent Angyal.

Markodban vótt veszfűzöd
 kívül a' bűnt űzöd, engem rád
 mosolyogtat, Mert mint ke-
 gyes Atya, ki fiát meg-fűj-
 tya, tudom hogy jóra oktat,
 Ha ládd engedelmem meg-
 számod szerelmem, le-térszed
 östörödat.

Irigyem meg-alélt, mert
 csak testemmel élt, nintsen
 vidúlt ortzával, De én meg-
 szépültem bő-asztalnál ül-
 tem, meg-kentél Balsamom-
 mal, Most is tsűröm rakva
 mint

mint raj-méhek háza, vigadok barátimmal.

Oltalmom sisakja, békeség zászlója csak te kezdedben vagy, Az te szent újaid, kiket ditsir Dávid, engem az alá irjon, az örök életben, holott végség nintsen, Szent Fiad földet adgyon.

En is vitézkedem, de te légy segítőm, hogy házat meg-
tarthassam, Mulandó szépsé-
gért, aranyért ezüstért soha
el ne áruljam, Ez buzgó kö-
nyörgést, idvőseges intést
szent Dávidnál találtam.

M A S.

Jó szerencsés léte.

J Arulok az Urhoz, men-
nyei Atyámhoz, Mostani
szűkségemben, Mert tudom
meghalgat, ha szóm is fel-
hathat eleiben mennyekben,
Előtte meg állok, bátorság-
gal

gal szólok, az én könyörgé-
semben.

Oltalmam mindenkor meg-
szorulásomkor csak te vóltál
énnékem, En édes Istenem, ke-
gyelmes vezérem, most is te
légy énnékem, Mert csak te
reád néz, mikor indul szélvész
minden igyem énnékem,

Abrahám I S T E N E, életnek
kút feje, áld meg az én úta-
mat, Mert valahol járok,
vagy ülök vagy állok, reád
bízom magamat, Hogy ha
te velem lész, Kegyes szem-
mel rám néz véghez víszem
dolgomat.

Ne botsádsz Ur Isten lábomat
véletlen, veszedelmes helyek-
re, Mert én gyarló vagyok, s'
igazgatást várok mind he-
gyekre völgyekre, Mikor re-
ménylégem, Meg fogy segit-
ségem, csak nézek az egetre.

O

Nagy

Nagy kietlen földön, kö-
sziklákon erdőn, te hordoz-
tál engemet, Hogy még ma-
dár sem volt, én szívem he-
lyén volt, mert biztatál en-
gemet, Most is én Istenem,
melly úton kell mennem, ve-
zérelj el engemet.

Eliseust régen, Jordán vi-
zén éppen, edgy páltzával el-
vivéd, Egy tűzes szekérben,
mikor Ilyéft Egben, tsuda-
képpen fel vivéd, Most egé-
ségben. Mádnán földében csak
egyedül vezérléd.

Sőt a' nagy Abrahám, szól-
gáját indítván, Mesopotámi-
ában, Angyalodat adád vezé-
rül botsátád, ő melléje útá-
ban, Raphael Angyallal, a'
kis Tobiaással edgyütt méne
Ragesben.

Fekete főlhőkben, sörétes
ködökben, a' Nap ha el-rejte-
zik,

zik, Hideg nedveséggel, szo-
morú esőekkel az ég ha veri-
tezik, Bús szívem enyhítsed,
lelkemet ébresztéssz, ha el-
mém felelkezik.

Az én ellenfélgem, ha meg-
kerül engem, ne ártasson
énnekem, Lábát állasd meg,
szívét is enyhítsd meg, hogy
ne rohannyon nekem, El-ve-
gezett dolgát, fordítsd el
szándékát, hadd örüljön
én lelkem.

Reámtörő népek, mint az
írott képek, nem ártathatok té-
semmi, Irigym mérgétül,
éles fegyveretül nem rette-
gek én semmi, Igymet Iste-
nem fel-vőtte énnekem, bé-
kő té szívem seber.

Kegyetlen ördögnek, mint
tsalárd mesternek, távoztasd-
el hálóját, Botsádd én Istenem
Angyalodat velem, ki meg-
győz-

győzze hatalmát, Sátánnak
 sulánkját, minden tudomá-
 nyát meg-törje tsalárdságát.

A' Napnak fel-jöte, és mint
 alá mente, legyen egéséggem-
 re, járásom, kelésem, jövé-
 sem, menésem, effék tisztessé-
 gemre, Te Sz. Nevednek is,
 Szent edgy házadnak-is lé-
 gyen ditsősségére.

Sok járásim után, fáradsá-
 gim után, nyúgodalmat adgy
 nekem, irgalmaságodnak,
 s' olthatmazásodnak, adgyad
 gyümölsét nekem, Munkám-
 nak jutalmán, járásomnak
 hasznám nyúgodgyék-meg
 én lelkem.

Légyen nagy ditsősség a'
 mennyei Urnak az Atya és
 Istennek, Légyen hála-adás a'
 Jesus Christusnak, és Sz. Lélek
 Istennek, Mondgyunk ditsire-
 tet a' Sz. Háromságnak edgy
 bizony istenségnék.

MEg adgya még ISTEN
 örömet szivemnek, El-
 vészi sulyoságát vállamtól
 terhének, Ki nyújtta vilá-
 gát sötétült szivemnek, hogy
 lássam szép vóltát csillagom
 fényének.

Mi nem azért sujtól hogy
 ugyan el-veffen, Es attyai-
 képpen soha ne szerezzen, De
 hogy fzelidítvén kezéhez té-
 rítsen, Az el-tévedésből jó-
 útra vehessen.

Nem azért vagdallya ker-
 tész gyümöls-ágát, Sem azért
 metéli mives földő fáját, Hog'
 maga kárával veszesse mun-
 káját, De szépen mivelvén
 várhassa több hasznát.

Ha mindenkor volna földő
 nélkül Nap fény, A' föld háta
 lenne mint erős értz kemény,
 Nem termene semmi gabona

vetemény, El-fogyna szí-
vünkből idvösséges remény.

Sötétlég mutatta isiila-
goknak fényét, Fényes Hóld-
nak éjjel nézhed ándóklását,
Nappal emberek től titkollya
felmélyét természetnek itt-is
láthatdz böltsésségét.

Az jó vitézségnek ellenség
próbája, Gályas Mesterek-
nek szélvész Oskolája, Ny-
valyában forog Orvos tudo-
mánya, A' lelki jóságnak
kedves ő Igája.

Ki hinné az halált hogy éle-
tet adgyon, Mint a' Phoenix
madár sebes tűzben szállyon,
Testét meg-égetvén új szülést
talállyon, Veszedeleme után
meg-újulást várjon.

A' ki Izraelnek égből adott
Mannát, Főthússal tartotta
meg-éhült táborát, Kia' kö-
sziklából támaszta bő for-
rást,

rást, Isteni erőből a' vízből
libort formált.

Bizony el fordította rólunk
nagy haragját, El vész ny-
kunkról az felelmes szablyát,
Bé-rőlti javával teremtet ál-
lattyát, Meg-vigasztal min-
ket, adván szent malasztyát.

Tanulságunk legyen az
Hattyú példája, Gonosz időn
örvend melyből az jót várja,
Mikoron közelget utolsó o-
rája, Szép ének szózatall ő
halálát várja.

Mikor ver az Isten akkor
szeret minket, Hogy ha jó
szerentsét ad előbbben néked,
Erőtlen ségedet az esztől fel-
tsed, Az Ur talentomát hogy
jó helyre költsed.

Azért mikor rajtad Isten-
nek ostroma, Hittel, reménység-
gel légy mint edgy köszikla,
Avagy ollyatén légy mint
pá-

Palma-fa ága, Ki fellyebb állá-
pik terhének alatta.

Adgy halát Istennek Job Pá-
triárkával, Vedd eszedben
magad Dávid Prophétával,
Könyörögj Istennek Manasses
Királlyal, Meg-halga az Isten
ő Szent Fia által.

Ditűség, tisztesség, ada-
sék az Urnak, Kit a' Sz. Angya-
lok tisztelnek imádnak, Hogy
végét érkefsük sok nyavalyá-
inknak, Gyakorlatossággal
esedezőnk annak.

M A S.

Fragmentum cujusdam

Cantionis.

Nota: *Uram benne, &c.*

Vígágom mint fordula-
banatra, Allyn elő a' ki
ezt gondolhattya, Hogy illy
méltatlanság most fejem lá-
sa, No ám legyen az Urnak
akarattya.

Szo.

Szomorúságos dolgokat
élttemben, Nem szenvedtem
e' világra lőttemben, En tár-
somon való kesergésemben,
Nem tudok mit tenni nagy
ínségemben.

Fájdalmát szívemnek Uram
enyhítsed, Előbbi örömem
viszsa térítsed, Vigasztaló
lelked hozzám eresszed, Bu-
sultomban esett bűnöm felej-
tsed.

M A S.

Gazdag bő kegyelmű,
kegyes természetű Szent
Jehova Istenem, Kinek jó
vőitából és nagy irgalmából
nyúgszik meg reménységem,
Vedd hozzád kérésem, és
esedezelem, Kit most néked
nyújt hitem.

Pœnitentiára s' idvőség
útára igyekező lelkemet, Az
jó reménységhez szent és igaz
hit-

05

hit-

hithöz támaszkodó szívemet,
Uram Jésus segéld. Bű bánat-
nál kéméld, világi életemet.

El ne rászíts töled, sőt hajts
hozzám füled buzgó könyör-
gésemben, Tekints-le az ég-
ből, Királyi székedből hal-
gass meg kérésemben, Téríts
rám kedvedet, gyűjtsd ke-
gyelmedet, Segélly illy szük-
ségemben.

Testemet rútitó, Lélkem
undokító vérkeimnek rútsá-
gát, Méregnél halálosb, fe-
kélynél fájdalmasb, bűneim
poklofságát, Rólam el tiszti-
tsad, tengerben rászítsad a-
zoknak undokságát.

Sz. Fiadnak vére, lélkemnek
bű béré azokat el-nyélsz sze,
Vétkemért veszfazódot, hára-
gos kezederén seam ne eresz-
sze, Sőt bűnről tiszttirván, s'
attól szabadnyán, lelked lel-
kem élészsze.

En-

Engemet erőddel, a' te Sz.
Lelkeddel irgalmasságod tar-
tson, Hogy a' gonosz Sátán,
ki les hivek után, bűn sarjá-
ban ne rántsion, De illy bűnös
fiadinkáb hozzád híjad, sem-
mi gonosz ne bántson.

Lám Régen Dávidot hoz-
zád folyamodot kegyelmed-
ben fogadád, Péter Apostol-
nak, keresztfanlátornak vét-
keket, meg-botsátád, Több
fok bűnösöknek, hozzád
meg-térőknek, irgalmassá-
god nyújtád.

Igy mostan-is azért téged
kegyelmedért tsak valaki ke-
ressen, Akarod meg-tértét,
és örök életét, tsak tégedet
szeressen, Igireted szerint
hozzám-is tekintvén, tudom
nem hatz el-vesznem.

Imé még-is kérlek, ha meg-
nem terhellek Istenem kére-

semmel, Adgyad hogy fel-
lyek, s' téged tisztellyelek
tisztá tellyes éltimmel, Gyű-
lölhessém vétkem mint halá-
los mérgem minden tehetsé-
gemmel.

Múlándó világban itt a'
nyavalyában meg-tartod é-
letemet, Magadnak hizlát-
lyad tőled ki jött lelkemet,
Felletéb se kifiztő, inkább
meg-erősítsd, Uram gyenge
hitemet.

Reménlett országod, örök
boldogságod, hogy így én
meg-nyerhessém, Sok Sz. An-
gyaliddal, boldog fiakkal
hol színedet nézhessém örök-
ké ő vélek engedgyed Sz. Lé-
lek nevedet dicsirhessém.

En szerető Atyám, szent-
sége Jehovam, ezek fő-ki-
vánságim, Kiket engedyné-
kem, Sz. Fiadért kérem, látod

én

én ohajtásim, Mert léfznek é-
temben, ezekért hitemben
gyakor fohászkodásim.

Ezer hat száz nyoltzadik-
ban jutván esztendő forgás
szerént, Boldog Aszóny hó-
ban Pápa városában Istenhez
szíve szerént, Edgy ifjú imá-
dást, ilyen fohászkodást,
nyújta rhythmusok szerént.

M A S.

Nota: Légy: n jó idő tsak, &c.

EL-jó még az idő tsilla-
gom fel-tamad, Kinek rej-
tezését szívem igen bánod,
Napomnak-is fényt lelkem
még meg-látod; Kinek szép
világát ohajtással váród.

Mi nem azért sujtol Isten
hogy el-veessen, Es mostoha
kézzel soha ne szerezessen, De
hogy mint Dávidot jó útra
viheessen, Es mint Ezechiást
kezéhez vehessém.

O Z

Ezt

Ezt ne tudáld tehát hogy
 így bánik veled, Hogy ő
 szent országát el fordította
 téled, Kemény ostorával
 hogy sanyargat téged, Mert
 úgy érdemlette te sok gon-
 dosz véted.

Künnének izetlen s' keferű
 vizével, Orvosol ez ital Sál-
 lyá levelével, Tisztul az a-
 rany-is, tűznek erejével, Így
 Lelkem is jobbúl Isten vesz-
 széjével,

Joab Hertzeg tüzrel jobb
 észre fordula, ő fejedelméhez
 sietve járula, Engem-is Isten-
 hez fordít a' nyavalya. Hogy
 hamar meg-érjek téfzi ke-
 reszt langja.

Czet-hal nagy Bálé-a Sós
 tengerben lakik, A' kék Del-
 phin hel is ugyan ottan hi-
 zik, Es az édes vízben edgyik
 sem lakhatik, Így a' mi lel-
 künk-

künk is kereszttel tartatik.

Vidul a' szép tavasz az erős
 Tél után, Újulnak a' mezők ke-
 mény der el-múlván, Napunk-
 is fényesebb főlhők el-távo-
 zván, Így élünk is jobbúl nya-
 valyáink után.

Sokféle tsapások Dávidot
 jobbították, Manasses Királyt is
 Istenhez fordították, Szent Job
 Pátriarchát égig magasztal-
 lák, Milyen használatyát ke-
 resztnek ők lárták.

Rósa etzet fejünk forrosá-
 gát óltya, Euphrasia vize sze-
 münket tisztította, Az erős
 flastrom is sebünket gyógyít-
 tya, Így testnyavalyánk lel-
 künket jobbította.

Erős szerzőm szokta, fenét
 meg-fojtani, Keferű ital-is
 gyomrot tisztítani, Így a'
 nyavalyák is szokták orvos-
 lani, Lelkünket Istennek és
 meg-újítani.

Gedeont az Isten tsépről
el-szólítá, Josephet tömlőt-
ből úraságra hozzá, Dánielt
veremből ám fel-magasztalá,
Juhász Dávidot is Királlyá
választá.

Igaz lelki hartzból boldog-
ság származik, Győzdelem
után korona nyújtatik, Il-
lyés-is tűz által menyország-
ban lakik, Illy drága nagy jó-
szág kereszttel adatik.

Vitéz Jósue-nak sok hartz
adaföldet, Téjjel mézzel fo-
lyó drága szép nemes helyt,
A' szegény méhek-is nagy
munkával mézet, gyűjtnek és
azután észnek édesíjget.

Szép kedves kenyerünk a'
tűzzel süttetik, Jó ízű bo-
runk is, fájtóval nyomatik,
Savanyu vad gyümölcs de-
rel édesedik, Így a' mi te-
stünk-is búval szelidedik.

Pyri-

Pyrites-gyémánt kő verve
adgya tűzét, Mikor meg tö-
retik mutatya erejét, Dió fá-
veréssel hulattyá gyümöl-
tsét, Embernek is kereszte
hozza-meg szentségét.

Erős Adamás kő vérről
meg-szelidül, A' kemény
atxel-is részeldővel szépül,
Phoenix-madár tolla tűzzel
meg-fényesül, Így a' nyava-
lyakkal ember-is fel-éppül.

Csillagot szépségét val-
lyon s' ki láthatna, A' sűrű
sötétség ha nem ostromlaná,
Hóld is kedves fényét tőlünk
el-titkolná, A' sötét éj őtet
ha környúl nem fogná.

Szintén így Sz. Jobnak bé-
keség tűrését, Abrahám At-
tyánknak hitit reménységét,
Edgyiknek sem tudnók nagy
keresztyénységét, Ha nem tud-
nok rajtok Isten kísértését.

Edez

Edes atyák tisztí hogy ves-
szőt tartsanak, Kedves mag-
zattyokhoz hogy azzal súj-
tsanak, Vátfott gyermektsé-
ket jóra tanítsanak, Illy jó vé-
ge vagyon ostromozásodnak.

Lám az Ur Isten-is meg-fa-
nyargat téged, Mint jó orvos
Doctor úgy bánik te veled,
Hög' meg gyógyíthassa nag'
halálos sebed, Es meg-jobbít-
hassa te nyavalyás lelked.

Jonatásnak szeme mézzel
gyógyították, Devén Tobí-
ásnak méreggel nyitatták,
Mindenik ekképpen meg-or-
vosoltatték, Szemek világa
igy Istentől adaték.

Ugyan azon formán bánik
Isten velünk, Hól jóval hól
penig gonoszullát bennünk,
Hogy a' nagy vakságban meg
ne hallyon lelkünk, Hálá-ado
szível illik hat szenvednünk.

Sok

Sok nyavalya térti ki nem
tud meg-térni, Istenét szívé-
ből ki nem tudja félni, Vé-
gre-is affélet pokol fog el-
nyelni, A' ki az Istennek nem
akar engedni.

Eszünkben juthat hát Cain-
nak példája, Gonosz Phara-
honak iszonyú romlása, Saul
Királynak-is szörnyű ki mu-
lása, Áruló Judásnak ő el-
kár-hozása.

De vizsont Istennek a' ki
kedvére jár, Ezt meg nem
szédíti akar mi súlyos kár,
Sőt a' méregből is illy ember
mézet vár, Ki lép szeliden jár
mint galamb szép madár.

Eltében a' Szent Pál Sátán
ostorozá, Iffú Timotheust
Isten iskoláza, János Apo-
stolt-is Keresztel tsapdosa,
Több sok hiveit-is illy úton
hordeza.

Bizony

Bizony jönkra vadnak tehát a' nyavalyák, Mellyek keservesen bűvünket sujtollyák, Lelkünk fene sebet szépen orvosollyák, Az örök életre lelkünket gyógyították.

A' Purgatorium e' világon vagyon, Jó Istenünk tűze bár itt fanyarítson, Mint ötvös aranyat minket itt tisztítson, S' pokolbéli tűzre bűnünkért ne tartson.

Téged oh Szent Isten azért minden áldgyon, Job Pátriarchával Biból halát adgyon, Drága orvos kezéd mi nálunk maradgyon, Erre minden kegyes ember Ament mondgyon.

M A S.

Könyörülő Sz. Istenhez

Sies lelkem idvösséghez, Keresz orvost sebeidhez, Halálos betegségednek, Vedd

eleit

eleit hamar ennek, Sietvén Istenedhez.

Jaj mert nagy gyakran elvesén, Gyarloságomból vétkezvén, Ördög-is utánnam lelvén, Sebesedém halálössan, Mozoghatok már csak lassan, Haláltul megijedvén.

Reám magam nehéztelek, Bolondságimért míg élek, Hogy sérüle bennem lélek, Jaj Jaj melly igen fáj sebem, Hová légyen szegény fejem, Orvosságot hól vegyek.

A' szegény tékozló fiúként, Bújdosván ki szenvedéként, Hoza térek magam önként, Atyámhoz ortza pírulván, S' méltó képpen pironkodván, Megyek hiszem reám tekint,

Lám ő maga még régenten, Bűnösökhöz hivaltalt tén, Azért ahöz bizván már én,

Imé

Imé nehez nyavalyámban, én
lelki pokloságomban, Futok
read' oh Szent Isten!

Juhaid közzül én edgyik,
El-hitem ama' századik, Noha
vagyok leg hitvánbik, Kérlek
Uram végy válladra, Vigy
haza hamar oklodra, Lelkem
hozzád vágyodik.

Erődből elevenülvén, Nyavalyámból felépülvén, Szent
Lelkedtől megfélépülvén, Adgyad
Uram Szent Angyalid, Hadd vidúllyanak faid, En
rajtam is örülvén.

Melby jodért én halá-adást,
Aldott JESUS ez imádaft, Vegy
ed te kegyes fűleidben, Fogadgyad be szent kedvedben,
Hogy vehessek áldomást.

Reménfegemet igédben,
Hitemet igéretedben, Erkölt
tsómet intédben, En Istenem
vasságítsad, Szent Lelkeddel
gyá-

gyámolítsad, Hogy juthas-
lak elődben.

Ez Dáviddal kívánságom,
Péterrel én ohajtásom, Job-
bulásra vágyódásom, Uram
bennem rellyechtsed, gyenge
vóltomar segítsed, Lehesse
vidulásom.

M A S.

Nota: *Saulnak a' Dávid, &c.*

Paraditsomnak Te szép
fenyves Napja, Oh áldott
JESUS, menyország ajtaja!
Nyíllját-fel Istennek palotá-
ja, Hálgas meg engem hi-
vek szent Oltára.

Erezd fel hozzád e' kis kö-
nyörgésem, Vedd fűleidben
áldozó kérésem, Edes meg-
váltóm s' edgy reménfegem,
Mutasd bé Szent Atyádnak
illy fűléfegem.

Tsak a' te Szent Nevednek
ditsőffégét, Isteni jó-vóltod-
nak

nak tisztességét, Szentegyházadnak szép épülését, Kivánom Uram lelkem idvőségét.

Szívemből kérlek: Enged-meg ezt nékem, Hogy a' mit kedvellsz gerjedezve kérjem, Igazán és okosan keressék, Vigan el-nyerjem és el-kö-vethessem.

Engedgy olly útat nékem Uram Isten, Kinbátran járjak miglen élek itten, Hogy jó s' gonosz szerentse közt ép-pen, Juthassak Uram előd-ben nagy szépen.

Légy gyámolítóm jó és gonosz között, Melly már én hozzám nagy gyakran érke-zett. Engedelmedből hozzám férkezött, Kifűrtő képpen és belém ütközött.

Jo szerentsémben fel ne fu-
valkodgyam, Haborúimban
le ne nyomattassam, Sőt mind
a' ket-

a' kettőt én meg birhassam, Tsendefs békével lelkem meg-tarthassam.

Kivánom hogy csak az ör-vendgye lelkem, A' mit te-hozzad Uram viszen engem, Viszont csak azon bánkod-gyék szívem, A' mit te tőled el-szakaszíthat engem.

Igyekezetem minden jóra legyen, Senki kedvéjétt go-nosza ne térjen, Senkitől lelkem semmit ne féljen, Hanem csak tőled, hogy ör-ökké éljen.

Reád vigyázó szent és igaz hitből, Hadd tselekedgyem mindent szeretetből, Miglen ki vészted lelkem e' testből, Kereskedhessem híráddal jó szívből,

Adgyad Istenem hogy a' Múlándókat Uralhassam meg te érted ez jókat, Mindenek

felőtt sőt jó-voltodat, Szom-
juhoz haffamédes irgalmadat

Légyenek nékem Sz.Paran-
tsolatid, Etem és itom drága
szép hagyásid, Elefszék lel-
kem vigasztalásid, Mindenek
felőtt biztató mondásid.

Indíts fel szívem a' szent
ágaltsághoz, Kedvetleníts-
meg minden vigasághoz, S'
nálad nélküli való vidámság-
hoz, De kézfűtő lelkem örök
baldogsághoz.

Istennek áld meg én hívá-
talomat, Tedd gyönyörűsé-
gessé jó munkámat. Erted fel-
vállalt minden dolgomat,
Tedd szerentessé s' áld meg
gondaimat.

Munkáim között gyakran
buzgósággal, Emeid fel szí-
vem alhatatossággal, S' ma-
gadhoz foglald minden jó-
szággal, Szegény lelkemet

láld illy baldogsággal.

Rút bűneimnek meg-firató-
sára, Adgy vízet szememnek
aszttatására, Eiletemnek meg-
jobbítására, Adgy szent ma-
lasztort igazulására.

Epits fel bennem amaz i-
galságot, Adámban el-ve-
szett ártatlanságot, Teremt
én bennem új tisztaságot,
Virrasz-fel reám illy irgal-
masságot.

Mint szomjú Szarvas ki-
ván hideg forrást, Mint Pu-
blicanus ohajt igazulást,
Ugy én-is bűnből fel szaba-
dulást, Kivánok téled ilyen
baldogulást.

Vidulljak meg minden
tséptsapság nélkül, Gyorsab-
legyek tisztben faradtság-
nélkül, Alázatosb kép-mutá-
rás nélkül, Es igaz mondó
szin mutatás-nélkül.

Ne győzzem-meg kétségben-estül, Adgyad fellyelek ilyen veszély nélkül, Reménységem vakmerőség nélkül, Légyen benned fel fuvalkodás nélkül.

Kegyes szivből és kép utálatos nélkül, Adgyad szeressek mindent jó lélekből, inthessem vétkéről boszszú nélkül, Eppithessem őtet kevelység nélkül.

Adgyad engedgyek ellenmondás nélkül, Szent Intésidnek unakozás nélkül, Tsapásidat zúgolódás nélkül, Szenvedhessem békével s' boszszú nélkül.

Job Pátriarcha békeség tőrését, Közeld én velem boldog reménységét, Hogy tartsam lelkem tsendességét, Ismérhessem meg örök idősségét.

Adgy

Adgy read vigyázó szívet Istennem, Adgy alhatatos és tisztat én bélem, Mellyet gonosz kívánság én tölem, El ne vonhasson temmi kifirtetem.

Adgy olly értelmet melly téged ismérjek, Olly serénsséget, melly téged keressen, Olly böltsésséget melly meg is itéllyen, Olly életet melly nálad kedves legyen.

Igaz hit által te szent Halálodban, Részteltess engem érdemes kinodban, Ez által Sz. Lelked javaiban, Végre megszerzet nag' boldogságodban.

M A S.

EN nyavalyás lelkem serkeny-fel álmodbúl, Vedd eszedben magad síess fájdalomból, Fel gyógyulni síess lelki nyavalyádból, Ki tisztulni bűnöd rút poklofságából.

Mi nem kitsiny hidgyeg

te lelki sérelmét, Meg-érted
főjén csak Istentől értelméd,
Kérjed is azt jódra, s' meg-
látod te vermed, Mellyből
jöhetreád, Jaj! nagy vesze-
delmed.

Emlired-é telkem rút gon-
dolatidat, Isten ellen való rút
kívánságidat, Kárhozatra
méltó tántorodásidat, Mel-
lyen kesereghez: érts bo-
londságidat.

Rút kevélység s' ebből szár-
mazott kérkettség, Gyűlölség,
versengés, pör patvár irigy-
ség, Harag tartás, orzás, átko-
zott fősvénység, Ektelen ré-
ségesség, melyből fertelmesség.

Jaj! vagyon még több is,
ha győzném számlálni, Kiket
immár kezdtem benne tapas-
talni. Kiknek undokfágát kez-
dettem utálni, S' kiktől tellyes
szíyből kívánok meg válni.

Chri-

Christusom kivőled nints
kihez járulnom, Illy beteg
vőltomban nints kiűl gyó-
gyulnom, Nints illy feké-
lyemből ki által tisztulnom,
Veszélyes vermemből is fel-
szabadulnom.

Világnak fia itt nem segít-
hetnek, De sőt a' mint kezd-
tek veszélyben ejthetnek,
Meg-útálván engem szegént
győthetnek, Sémel mód-
gyára meg-keserithetnek.

Sérelmes vőltodban lel-
kem ezokáért, Eredgy Orvo-
sokhoz, s' mit adiz a' fla-
stromért? Mit adhatnál in-
kább illy orvoságodért? Sze-
gény esél térdre meg-gyó-
gyulágodért.

Reá fogadást tégy hogy ha
meg-gyűlhatz, Hogy te bánt-
szándékkal vétkekre meg-
gyulatz, Sőt indulatidban

hogy hamar meg-fulatz, Új
betegségekre, új okokat nem
adtz.

Ebben tsak az Isten lehet jó
gyámolod, Lelke erejével le-
het kész oltalmod, Azért az
Ur Christus menyben-is szó-
szóllód, Nyerjén erőt néked
édes hű páfztorod.

Gyűjts-meg szövétnékét
áldott szent Igédnek, En ben-
nem virrazd fel napját ke-
gyelmednek, Igaz utat mu-
rats nékem szegényednek,
Iárhassak kedvére te szent
Felfegyednek.

Ime szegény fejem te előd-
ben hoztam, Mert sok bűnök
slatt ugyan meg-horgattam,
Kik miatt kétséggel sokszor
tufakodtam, Mint a' Publica-
nus szivemben kioldottam.

Várlak Uram azért remén-
kedő szível, Miként a' vigyá-
zó

zó virradást vár éjel, Hozd-
fel szép napodat nekem is jó
reggel, Hogy szolgálhassalak
serényebb elmével.

Samaritanus ként borral
s' olájoddal, Gyogyíts sebe-
imet irgalmasságoddal, Tégy
jól velem kérlek illy bolygó
juhoddal, Kiért ditsirjelek
nagy hálá-adással.

Ditsirteffel Atya Isten ma-
gasságban, Mi Urunk Chri-
stussal mind edgy méltóság-
ban, Es a' szent Lélekkel mind
edgy hatalomban, Három-
ság edgy Isten áld-meg dolga-
inkban.

M A S.

Egykor egyvén jámbor
talál egy ifjúra, Tekint-
vén ő reá mint édes fiára,
Kérdé hogy ki volna Atyya
és az ő Ura?

Mond ő: Nekem Atyám s'

fő Uram az Isten, Az után az
szülem ki fel tartott engem,
Te is szép vén jámbor At-
tyám lehetsz itten.

Erre való képest monda a'
vén ember: Jól felelél fiám,
illy jó szód sokat ér, Vigyen
jóra azért Urunkból folyt
szent vér.

Rövid szóval fiám írtlek
illy Atyákat, Meg-bőtsüly
és halgald drága mondáso-
kat, Köveffel serényen hafa-
nos tanátsokat.

Illy szavát az iffiú halván
az embernek, Monda: Edes
Atyám örülök én ennek, S'
kérek tégy eleget hát ez kér-
désefemnek.

Tsak ezt mond-meg nekem
e' kerek világon, Mellyen ál-
tal éttél, s' jár szimmár ista-
pon, Mi módot kell nekem
jól mennem ez úton?

Végző

Végző hátrához fiám éle-
temnek, Im nem mész sze va-
gyok s' látod vén fejemnek,
Fejértségét s' egyéb nyava-
lyáját ennek.

Sokszor fiám hidgyek én
el-tántorodtam, Imide s' am-
oda sokszor hanyatlottam,
Jákob ként sok búval eddig
vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod
im e' világ, De igen darabos
ennek útá sokag, Meg-fújt és
igy ember jobbra nchezzen hág.

Jó tanátsom azért im ez
rövideden, Isten igéjéhez ne
légy tsak idegen, Utat vége-
ződik el higyed nagy szépen.

Reád dühösködő világnak
hadjain, Az ördögöknek-is ő
mérges nyilain, Altal mehetz
bátran felelmes útain.

Az Abraham, Isák, Jákob-
nak Istene, Pufztában Sídók-

P 6

nak

nak ki vala vezére, Te lábaidnak is léfzen vezetője.

Lámpás gyánánt fiam ennek szent Igéjét, Tarts előtted, kövesd útadban intését, Ugy el-éred osztán Cúnánnak szép földét.

Illy tanátsát ifiak vegyék ez embernek, Valakik kívánnyák áldását Istennek, Hogy lehesse boldog vége életemnek.

M A S.

NE hadgy UR Isten kérélek el-vesznem bűnöm-ben, Sőt légy kegyelmes és engedelmes énnékem, Te Sz. Fiadnak JESUS Christusnak, szent haláláért fogadásaért, Mert ha meg nem szánsz, előled el-hánsz, jaj nekem.

Tsalárdtságomért, álnokságomért olly óra, Nints melyben szívem tellyes életem halálra;

lálra, Hogy nem rettegne és nem reszketne, hogy bűnöm halma gondolatimra, Omlik mint edgy hegy, kinfizvem tsak nyeg ohajtva.

Légy meg-szánója, szabadítója árvádnak, Hozzád kiáltó kegyelem váró fiadnak, Oltalmazója erős hadnagya, légy szolgálódnak bűnös fiának, Nagy zokogással, téged szép szóval áldónak.

Végy bé kedvedben és kegyelmedben Sz. Atyám, Mint a' Dávidot Péter szolgálát Jehovám, Te Szent Fiadnak JESUS Christusnak halálát nézven kit értem-is tén, Testre szakadván, Szent vére hullván kereszt-fán.

Drága intésed, ritkán törvényed szívemben, Erzettem Uram, kiért várom rám szüntelen, Istensegédnek mint

Teremtőmnnek haragját, fel-
vén gyakran s' rettegven,
Melly ha rám omlik jaj mint
el-bomlik életem.

Meg szabadító kegyelem
adó bőszt ISTEN, Alázatosan
bizodalmasan szüntelen, ad-
gyad el-nyernem. Felfegyed
kerem Szent Országodat,
nézven orizádat, Mert rom-
lásomra, vagy on nagy bűn-
ra e' világ

Tsillagok szerző Nap, Hóld
építő Szent Isten, Légyen di-
csősséges nagy tisztesség min-
denben, Istenfégednek mint
Teremtőmnnek, Ki uralkodol
földön és mennyen az nagy
tengeren erőssen.

M A S.

Jaj tenéked ki prädálsz;

Esa. 33. 1.

PRädának ki örül er-
szénys meg-öröm, Mert
Isten-

Istennek átka forgodik a' kö-
tül, A' kborló ember bi-
zony meg szégyenül, Roszul
gyült szerdekje roszul is-
mét el-dül.

Edgy rút fereg terem prae-
dának gyomrában, Kinek jaj
a' neve a' Sz. Bibliában, Sok
kárt tész e' fereg ember jószá-
gában, Minden jó szerentsét
meg-fojt márhájában.

Tsuda melly edesnek tet-
tzik az más java, Kit magá-
nak foglal ember húzva von-
va, De bizony illy mézből
méreg léfzen folyva, Melly
embert meg gyáláz minde-
néstül fogva.

Ennek igaz vóltát Sándot
bizonyltya, Kinek sok prae-
dából méreg lön itala, Es
nagy birodalma sok fele fel-
oszla, Szinten mint a' Troja
gonoszul el-bomla.

Lesi

Leſt hány a' büntetés a'
gyors hamisſágnak, Töb befik
nyakában minden gonofság-
nak, Kéſnekévalamit? adgy
helyt igazſágnak, Idvöſſeges
útát köveſd Zacheuſnak.

Iſtennek haragja ſem ſiet,
ſem feled, Nem ſiet hogy
meg-térj és jól tégyen veled
De ha nem térſz, ſemmit bü-
nödben nem feled, Sőt kegye-
lem nélkül tűz módon rád
gerjed,

Jonás időt hamar Ninive
meg-tére, Iſte nek is rólok ha-
ragja el-tére, De hogy Jeruſa-
lem fokára ſem tere, Ezért
mind el-nyelé őtet ſaját vére.

Magyar kérlek téged hadd-
el a' prädaláſt, Országunkban
való ſzörnyű nyuzáſt, foſz-
táſt, Szegény nemzetünkön-
való nagy koborláſt, Hogy
nyújtſon az Iſten rád bő-ál-
domáſt.

Régi

Régi Mátyás Király hogy
ha fel kelhetne, Es szép ſze-
meivel ha reánk nézhetne,
Mint a' ſebes eső rajtunk
könyvezhetne, Es ſok gonofz
tévőt méltán büntethetne.

El költ az igazſág meg-holt
Mátyás Király, Kegyes Iſten
tsak te fejűnk föliben ály, Sok
gonofságinkért minket meg-
neutály, Sőt Fiad kedvéjért
erőddel mellénk ſzály.

Ezer hat ſzáz után har-
mintz edgyedikben. Mikor
Magyar Magyart prädalna
frigyében, Irám ezt nagy
búmban mint edgy kék mé-
rigyben, Iſten jobbitſon-meg
minket illy igyűnkben.

M A S.

PAiſſa ſzegény fejemnek
En Iſtenem légy éitemnek,
Bátorítója ſzivemnek, S' vi-
gaſz-

gafzталója lelkemnek, Oh én
lelkem ély Jéshusban ély!

Engem azért fohaszкодót,
Szívбől hozzáд folyamodót,
Végy kegyelmedben illy ju-
hót, Onts ki menyбől reám
fok jót, Oh én lelkem:

Lám igérted irgalmadat,
Szent Igédben jó voltodat,
Azért küldéd Szent Fiadat,
Hogy velünk közlöd maga-
dat, Oh én lelkem:

En бűнőmnek fok aságát, Ne
nézd Uram álnokságát, Vedd-
el inkább fok rutságát, Es tö-
röld-el poklofságát, Oh én:

Tsuda melly igen ohajtya,
Irgalmafságodat várja, En
Istenem szomjuhozza, Sze-
gény lelkem úgy kívánnya,
Oh én lelkem:

Igy szólván: Nem akarom
én, Hogy edgy бűнős-is el-
veszszén, Sőt inkább hozzám
meg-

meg-térjen, Es örökké velem
éllyen, Oh én lelkem:

Igy tselekedél Dáviddal, és
Sz. Péter Apostollal, A' sze-
gény Magdalénával, Es több
бűнőс fiaiddal, Oh én lel:

Mikor бűнőkért sirnának,
Szívek szerint bánkodnának,
Kegyelmed töled várnának,
ők jó válaszfaljának, Oh
én lelkem ély:

Reménységnek nem tsalaték,
Irgalmafságod nyújtaték, Bű-
nőst nem utálsz meg-tették,
Kik meg-térnek bizonyodék,
Oh én lelkem ély:

Engemet is úgy kegyessen,
Végy kedvedben szerelmef-
sen, Bűnben ne hadgy feké-
lyessen, Sőt tisztíts meg ke-
gyelmessen, Oh én lel:

Kegyelmes menyбéli Ki-
rály, Kérlek engem meg ne
utály, Sőt táboroddal mel-
lém

lém szály, Es erőddele kör-
nyülem ály, Oh én lel:

Irigy ördög ne árthasson,
Hogy kifirtet ne bánthasson,
Tsak hozzám se járúlthasson,
Es bűnökre ne hajthasson, Oh
én lelkem ély:

Repűly s' örűl azért lelkem,
Indűlyon hozzád bús szí-
vem, Hálá-adást mutat hi-
tem, Néked mig-élszen éle-
tem, Oh én lelkem:

Az UR JESUS áldozattya,
Lelkemnek Nemes Záloga,
Rajtam legyen fel-költ Nap-
ja, Es tőled meg-nyerje s' ad-
gya, Oh én lelkem:

Aldott a' teneved legyen,
Szent Lelked minket segél-
lyen, Minden jóra vezérel-
lyen, Erre minden mondgya
Amen, Oh én lelkem ély Je-
susban ély.

MAS.

Nota: Téged Uram valamik.

Bűn testéből s' tömlő-
téből ki szabadit-meg
engem, Mellynek mérgét su-
lyos terhét, éjjel nappal ke-
sergem, Jaj mit tegyek! s'
Uram medgyek édes szép re-
ményem.

A' bűn alá mint terh alá el-
adattatott vagyok, Mert a'
törvény lelki, de én testi s'
véteim nagyok, Kikért ben-
nem én Istenem, reszketnek
minden tagok.

Lelkem ellen kimilletlen
testem-is tufakodik, Lelkem
jómra test gonoszra, s' ártal-
mára vágyodik, Két baj kö-
zött meg ütközött szívem
tsak sopánkodik.

Velem jár két testem mig
élnoha rossz ellenem, Olly
hasonló mint edgy vad lö-
fok-

fokszor el-ragad, engem,
Mert ha kedvét tészem el-vét
tsa! nyomát-is rettegem.

Mit kell tennem bűnös te-
stem tőlem el nem vehetem,
Ha hiszhalom bűvát vallom
még-is meg nem élhetem,
Mert természet ez az élet
melléje kötött engem.

Világ java s' ékes szava
mosolyogván fenyeget, A-
maz méreg lelki sereg bűn té-
telre édesget, Három inség
ily ellenség vallyon s' kit
nem szédelget.

Mint meg fáradt magán
szakadt bolygó juh olyan
vagyok, Mint a' Sarkány vad
Oroszlány torkában sivok ri-
vok, Jaj ki léfzen ki-kí vészen
Uramhoz miglen jütök!

Lelked Urá fő Pásztor a ke-
resd-fel juhotskádát, Ki el-
veszett bűren lépett hozd
vissz-

vissza te szolgádat, Mosd el
szennyét, Köté bé sebet hadd
halgassa szent szódat.

Mire való hangitsálo én-
gemet hívó szép szó, Ki a'
bűnöst nem érdemeft kegyel-
med mellé vonszod, Vigasza-
talód hol meg-sujtód mikor
jóbnakaránzod,

Bűnt meg-dúllyá fölyűl
múllyá irgalmasságod írja,
Meg térésre új életre a' bű-
nös embert várja, Békesség-
nek s' kegyességnek tárhazát
bé nem zárja.

Tekints azért Szent Fiad-
ért rám kegyes szemeiddel,
Christusomért én Uramért
bűneimet töröld-el, Eddig
való méltán sujtó veszt szódat
Atyám töröld-el.

Engem szegényt bűnös
edényt ha kegyelmedben bé-
vész, Mint jó Atya-haira kö-
nyö-

nyörülő szível néz, Bűn-
sőknek kik meg-térnek ezzel
nagy reménség lesz.

En meg-adtam Uram má-
gam kötözz-meg Sz. Lelked-
del, Bűnök táján rút pusztá-
ján ne tévelyegjek széllyel,
Hogy végtére még időre ne
térjek meg veszélyel.

Bár meg-kímély magad se-
gély hogy testemet feszítsem
Világ, ördög, melly mint rút
dög, ellen magam készítem,
Mint jó hajnak örök jainak
fegyverét el-térítsem.

Ha velem lesz oh erős kész
ellenfejem hátat ad, Mert el
nem dől-meg sem szédül, ki
magát bizza reád, Sőt reá
száll melly nálad áll mennyei
szent Coronád.

Szent vagy Uram, Szent
vagy Uram, Szent vagy és di-
vósleges, Mérfetetlen s' vég-
hetet-

hetetlen jó voltod és mély-
séges, Adgyad nekem hogy
életem leheszen idővelleges.

M A S.

Könyvem forrási, ára-
dási indúllátok, Nyo-
szolvamat áztatsátok, Ke-
zek, lábak, Minden tagok bü-
neimet siratsátok.

Mardosó fereg, Bűn mint
méreg, epezt s' gyötör, Lel-
kem testem közt van nagy
pör, Edgyik a' másik ellen tör,
Sebten febhet mint éles tör.

Mint földnek pora olly sza-
por a bűnöm árvja, Mint ten-
gernek sűrű habja, Szélvész
mikor meg-indittya, lelkem
csak el nem burittya.

Oh én hamu s' por, kit
majd el-szór széllyel a' szél,
miért szívem olly mint atzél,
Istentől nem retteg s' fél, ha
majd torkábankél.

Q

Mint

Mint szárnyon járó bár
mint kárho elrepüllyek, ten-
ger mélyében merüllyek, bár
mindent távolý kerüllyek,
kősziklák közt felénüllyek.

Nincs hová mennem én
Istenem színed elől, Nyugo-
dalmat lelkem nemől, mert
rám vigyáfsz minden felől,
rajtam szemed kívül belől.

Jövel ÚR JESZS tőlem né-
fűs, kegyelmeddel, felelmet
szívednek vedd el, s' gyo-
gyíts sebem sebeiddal, tisz-
títs meg piros véreiddel.

Sebeid mélye, szegek hel-
lye, mint erős vár, minden
bűnőst magához vár, én is ab-
ban rejtezem már, úgy nem
követ végetlen kár.

Sz. Tested vére, lelkem bé-
re, s' gyógyító ír, Fűlemben
zengő bődög hír, idvősséget
az által bír, a' ki téged azért
dicsír.

Végý

Végý hát kedvedben, sze-
relmedben Szent Jehova, Ki-
ből ki ne essem soha, Ha meg-
bántalak valaha, ne légy hoz-
záam mint mostoha.

Jó szerentsémnek, életem-
nek ránts zabláját, ronts el
szívednek dorgályát, tö-
röld el jóknak akadályát, ne
fussam e' világ javát.

Itt vagl, itt égess, itt űss,
itt mész, itt őszítődzz, itt
fűjts öklözz, itt köppölyözz,
Bátor kemény írral kötözz,
tsák örök életem szerözz.

M A S.

NE szály pörben én ve-
lem oh én édes Istenem!
Mert nem igazulhat előttem
én lelkem, El karhoztathatsz
engem.

Mert én anyám méhében
fogontattam véteken, E' vi-
lagra löttem eredendő bűn-

Q3

ben

ben. Meg fertezett vétebben.

Néked bűnöm meg vallom,
Mert én azzal tartozom, Te
bótsáthatod-meg bizonynal
jól tudom, segítségedet vá-
rom.

Az ördögnek kezéből bű-
neimnek töréből, Ments-ki
meg érdemlett nagy velze-
delmemből, tekints reám az
égből.

Sz. Fiad haláláért keserves
nagy kínnyáért, Aldott szent
vérének el ki-folyásáért, Ke-
gyelmezz-meg mind ezért.

Az ő tilztaságáért és ártat-
lanságáért, Szent kezein való
sebeknek helyéért, Tővis
Coronájáért.

En fellelmeségemet és nag'
fok vétkeimért, Kikkel fer-
teztetem undukol kezemet,
Rutítottam testemet.

Bótsáffad meg UR Isten oh
aldott

áldott Atya Isten, Kegyelem-
mel bővös irgalmas jó Isten,
Nagy tűrhető Sz. Isten.

A' te áldott Szent Lelked,
kérlek tőlem el ne vedd, Sőt
újíts meg bennem hogy di-
tsirjem neved, Szólghassak
tenéked.

Reád bízom magamat te
viseklyed gondomat, Igaz-
gásd jó útra az én lábaimat,
Es minden szándékomat.

Vigasztald-meg szívemet
bűbän cpedt lelkemet, Ne
hánd szemeimre undok vét-
keimet, Es tselekedetimet.

Tsak tégedet ditsirlek meg
e' világon élek, Tudom nyu-
godalmat én te nálad lelek,
Mikor innét ki kelek.

Már örökké áldással és fel-
magasztalással, Aldott Atya
Isten a' te szent Fiaddal, szent
Lélek malasztásával.

MAgasztallak én Istenem Uram és Atyám, Mert Atyai gondod vagyok Teremtőm reám, Sz. Lelkedet Uram ővedzéd hozzám, Illik azért magasztalnom s' neved áldanom.

A' ganéjból. porból, sárból lám fel-emelél, Erdemem kívül engem bűnöst Uram tisztelél Pharahó átkátúl, s' tűzétől mentél, Irgalmason tartál Uram el-is nem vesztél.

Tapcsolással, tombolással viszem ládát, Vigaságod nagy örömmel Sz. Tabláidat, Meg őrizem Uram parantsolatidat, Igyekezem megfogadni hagyományidat.

Tharé fiát Abrahámost megfzabadítád, Az őt Királyt hadaival kezébe adad, Sodomából Lothot mentéd s' ki hozád,

zád, A' sok latrot tűz esővel égetéd s' rontád.

Holofernes meg-öleték gyenge Judittúl, ő nagy hada meg-bódula az egy aszfszonytúl, Bethuliát mentéd raból hadátúl, Illy kegyelmet gondod vagyok az igazaktúl.

Illyést mikor a' Jezabel aszfszony kergetné, A' sok hamis Báál|Papokért hogy meg-öletné. Meg-akarád Uram szégyent tartani, Edgy fa alatt Angyaloddal adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak ám bévádolák, Nagy hamissan a' tanácsok hogy el-árulák, Oroslánok közzé ám bé-taszíták, Azoknak-is parantsolád, hogy nebántanak.

Sydrach, Mészách, Abdenágot hamis bálványért, Nabugodonozor Király az imádásáért, Tűzes kementzében

igasságodért, Bé-vetteté de
meg-örzéd ditsiretedért.

Tsudálatos nagy örömmel
s' vigaságofon, Szabaditál á-
rulóktúl nagy katalmasson,
A' tengeren Uram engem szá-
razon, Altal-hozál s' meg-
szállitál nyugodalmasson.

Zengedező tszimbalom szó
s' hegedű szó zeng, En alar-
tam Parnassusnak nagy he-
gye is reng, Lybanus' havas-
fan éneklésem tseng, Minden-
féle muskaim szólnak ugyan
penig.

Eg Teremtő, Nap, Mőld
szerző tsillag építő, Te vagy
Uram földnek színtén a' legel-
tető, Gonostúl őriző kegyel-
sen mentő, Mindeneket rendi
szerint el is végező.

Méltó azért, méltó azért,
méltó ditsírni, örvendezni,
vigadozni s' fel-magasztalni,
Szent

Szent Nevedet Uram áldani
s' felsni, Szabadulniak nékem
Uram, hálákat adni,

Enkellyen a' Virgina, Cy-
tara, Hárfa, Nagy Orgona,
Trombitáknak harfogó szavá
Mert az Ur Istennek ez akarát-
tya, Minden által kit terem-
tett hogy őtet áldgya.

Keferűség s' bánat után vi-
gaságot ad, Rágalmazó nyel-
vek ellen vigyáz te reád, Sze-
gény lelkem Uram, imholj ő
hozzád, A' Királyok és Tsá-
szárok Urát majd meg-ládd.

Igassággal s' vétek nélkül
való szóllással, őtet várjuk és
ki mennyünk hozzá lánt szó-
val, Mi szívünknek tiszta ál-
dozattyával, A' Gloria és Ho-
sanna övé Fiával.

M A S.

Miként Egyiptusba egy
Pellikán madár, Nem

tudgya mi legyen a' mennyei
udvár, Kiben az idvösség ér-
demünk nélkül jár, Az Ur JESUS
Christus abban igaz Sáfár.

Noha az UR ISTEN e' men-
nyei kintsét, Nem adta öné-
ki amáz okos lelket, Sem az
idvösségre vezérő szent Le-
ket, Mert csak az embernek
adta mind ezeket.

Még is keservösen Izraél
Pásztorát, Hangsúlyván áld-
gya menynék földnek Urat,
Hogy haládatlanság ne illet-
né dolgát, Elrejté táplállya te-
remtett állattját.

Piainak madár eledelt ke-
resné, Mindenben ő nékik se-
gítséggel lenni, Igyekezik
szegény gondgyokat viselni
Gyakran ő fészkeiből meszszé
kell távozni.

De míg fiaihoz meg-ter e-
led-áll, Alig várja lássa mé-
gyn

gyen nagy örömmel, Gyenge
fiainak legyen segítség-
gel, Hát mind eddig régen meg-
hóltak méreggel.

Mert edgy mérges kígyó
bé ment nagy véletlen, Pelli-
kán fiait sebheté fészekben,
Méreggel edgyenként meg-
dőlé helyekben, Ki miatt halá-
lok esék nagy véletlen.

Látván ő fiait mind halva
fekünni, Nem tudá mit tenni
kezde kesergeni, Szerzett elé-
delét hová kellyen tenni,
Meg hóltak fiai kinek ad-
gyon enni.

Buvában Pellikán az ő ma-
ga melljét, El-kezde szaggat-
ni hogy botsátna vérét, Vé-
rével öntözné ő meg-hólt fia-
it, Fel-elevenitné ő így adná
meg éltét.

Az UR JESUS Christus szin-
tén ezenképpen, Adámost és
Q6 Evt

Évát teremté nagy szépen, A'
Paraditsomban a' nagy fe-
nyességben, Bé-ültette vala
szép gyönyörűségben.

Pokolbeli őrdög nagy hir-
telenséggel, Ki terhelvén va-
gyon ezer mesteriséggel, At-
tyánkat, annyánkat meg-öle
a' bűnnel, örök kárhoznak
iszonyú mérgével.

De a' JESUS Christus mint
igaz Pellikán, Fiaért halált
szenvede kereszt fán, Az ő
szent Vérével minket moso-
gatván, Fel-eleveníté magát
meg-áldozván.

Adgyunk halát azért a' Je-
sus Christusnak, Ki meg-
szabadita torkából halálnak,
Mérget is el-rontá az álnok
kigyónak, Ki meg-ölte vala
fiát Adámnak.

Hát emlekezzél meg ki e-
zeket hallod, Hogy a' régi
Ki-

Kigyó az első Adamot, Edgy
almával veszté e' széles vilá-
got, Ki miatt fiai valanak
mind rabok.

M A S.

V Arom Uram Isten fe-
jemre kedvedet, hozd el
fietséggel hajts le az egeket,
szály le vidámits meg bána-
tos szívemet, ki bűneim miatt
szenved nagy gyötfelmet.

Szűkölködök lélkem te ke-
gyelmed nélkül, mint a' szom-
jú szarvas hideg forrás nél-
kül, erőtlén én erőm segedel-
med nélkül? jól tudom nem
vagyok gonosz vétek nélkül.

Bizonnyal ismértem testem
gyarlóságát, meg-nehezitet-
vén lélkemnek fájdalmát, ki-
ért szegény fejem meg-álázta
magát Felfegyedőtől kéri bűn-
bótsánattját.

Annyira rettegi Felfegyed
E

haragját, nem mér bátorkodni úgy szegyenli magát, hogy gyarlóságából menynek földnek Urát, meg-tartotta értvén háládatlanságát,

Le függeszívén nézi földnek a proporát, ahhoz hasonlónak isméri ő magát, azért Fellegetet vele jól tőtt Urát, erőssen rettegi, látván hamis voltát,

Igen nagy gyakorta akar meg követni, te Sz. Fellegetdel szövetseget vetni, de bűnei miatt nem mér szemben lenni, félvén haragodat talám meg-emészti,

Nyitván most ismérem könnyű a' bűnt tenni, mint a' nehéz könek tengerben merülni de nehéz belőle szárazon kijöni, valakit UR ISTEN meg-akar sz büntetni.

Teljes bű kegyelmű irgalmas

ma' isten vagy, bűnben heverőkhöz te rettentés vagy, de a' meg-térőknek kegyelmes Atyók vagy, Sz. Fiadért kérlek engemet is ne hagy.

Vond meg östörodat kit reám bocsáttál tőrd-el a' vesztőket mellyekkel sujtoltál, szerelmes Sz. Atyám mikor haragudtal, mellyel bűneimből hozzád fel-indítál.

Hála legyen néked hogy meg látogattál, a' szélelem által próbálni akartál, mellyel országodra nagy úrat nyitottál, halál árnyékából ugyan ki ragadtál.

Az én életemet tenéked szentelem te segitségedből csak jó tselekezem, irgalmaságodat mindennek hirdetem, míglen futásomat földön el végezem.

Dicsértésed menyben örök Atya

Atya Isten, a' te Szent Fiaddal egyenlő felelőben, és a' Sz. Lélekkel áldgy-meg kérésünkben, hogy mi holtunk után mehefsünk elődben.

M A S.

AZ Ur Isten nékem édes táplálóm, minden dolga-
imban tiak ő az én igazga-
tóm, nem hágy engemet tel-
lyességgel meg nyomorod-
nom, életemben nem hágy
engem meg-romlanom.
Sokszor történt nékem há-
borúságom, hamisság miatt
sokszor esett bujdosásom;
de mindenkor jó helyen lótt
én meg nyűgovásom, jám-
boroktól meg-volt az én tá-
plálásom.

Tsak az Isten én lelkemnek
vezére, a' gonosztól én éle-
temnek el-terítője, az ő ál-
dottszent Nevének nagy di-
csőre.

tsiretűre, az igazságnak ősvé-
nyén viselője.

Nem rettegek semmi vesze-
delemtől, még az halálnak is
ő nag'kegyetleniségétől, mert
oltalmaz az én Uram minde-
nektől, velem vagyon meg-
ment minden ellenféltől.

Ő énnékem meg-őriző Pász-
torom, noha tőle bűnömért
néha ostoroztatom, de vi-
szontag kegyes-képpen meg-
vigasztaltatom, mint Atyám-
tól soha el nem hagyattom.

Drága szép ajándékokkal
meg-láttál, tisztességgel én
Istenem meg-ajándékoztál,
noha boszszontod ellenféli-
met te azokkal, de tartod az
én lelkemet vigasággal.

Azon kérlek én Istenem té-
gedet, Környékezd-meg te
kedveddel az én életemet, az
én irgalmasságod bizhassá én
szíve-

szivemet, te jó-vóltod bírja
az én életemet.

Hogy csak néked élhessek
e' világon, vigy engemet ö-
römre Uram a' más világon,
mert nints tökéletes boldog-
ság itt e' világon, csak te vagy
Ur Isten az én vigaságom.

Ez ditsíretet a' Sz. Dávid
éneklé, mikor Isten őtet hábo-
ruiból ki-menté, és a' Soltár
Könyvben versekben így
helyhez-teté, békeségéjért az
Ur ISREN ditsíré.

M A S.

*Az Istennek Atyai gond-
viselesér St.*

Mire bánkodik oh te én
szivem, Töröd magadat
ily igen, Im a' testi jókért?
Bizzál csak az Ur Istenbes, Ki
uralkodik mennyekben,
A' nagy Ur Isten nem hágy
tége-

tégedet, Tudgya ő minden
szükségedet, mind e' világ
övé, Azért minden szüksé-
gedben, Bizzál csak az Ur
Istenben.

En Uram és én Istenem te
vagy, Szegény szolgádát en-
gemet ne hadgy. Oh én édes
Atyám! En te szegény-had
vagyok, Senkiben bizni nem
tudok.

A' gazdag bizik az ő kin-
tsében, De én bízom az Ur
Istenben, Noha szegény va-
gyok, Mert a' ki ő benne bizik
Soha meg nem tsalatozik.

Illyés Prophétát vallyon ki
tariá, Mikor fokáig eső nem
vala, a' drága időben, Edgy
őszvegy aszfzonyhoz méne,
Ki neki gondgyát viselé.

Edgy fa alatt hogy el alutt
vala, Edgy Angyal ő hozzá
jött vala, ételt hozott vala,
mel-

mellyel negyven nap meg-
éré, Mig fel-méne Horep he-
gyéree.

A' Danieltől sem felelke-
zék, Mikor verembe ő bé-ve-
teték, Az Orofzlányoknak:
De nékie ételt küldé, szolgá-
jától Habakuktól.

Joseph Egyiptomban el-
adaték, Ott a' Kirátytól fog-
va tartaték, ő jámborságáért,
De őt Isten el ki menté, Egyi-
ptumban Urrátévé.

Nem hagyá a' kegyelmes Ur
Isten, Amaz három íffiat hogy
meg égjen, Tűzes kementzé-
ben, De őket éppen meg-tartá,
és onnan ki-szabaditá.

Oh ISTEN! most-is ugyan
azon vagy, Régi hatalmad
most is olyan nagy, Kérlek
engem ne hadgy, Add meg
lelki szükségemet, és áld-meg
én életemet,

Nem

Nem kérek Uram én gaz-
dagságot, A' mi szükségem
azt jóltudod, mert minde-
neket-látz, De fő-képpen erre
kérlek, Uram, hogy te veled
legyek.

Minden a' mi e' világon va-
gyon, Arany, Ezüst, és egyéb
marha, Akar mi légyen az,
tsak egy kevés ideig tart, Es
idvősséget nem adhat.

Nagy hálát adok Uram te-
néked, Hogy értenem adtad
mind ezeket, A' te Sz Igéd-
ből, Adgy tsak végig meg-
maradást, Es idvősséges ki-
múlást.

M A S.

Az Házaságról.

AZ ki indul hofzszú útra
fokat búsul, De nem tud-
gya hájárása, bújdosása, jó-
ra léfzen, vagy fordúl go-
noszra.

Sok

Sokszor romol kárt gya-
kran vall, Kedve homol, Po-
kol hirt hall, Mig vigsággal,
S' jó haszonnal, Vissza nem
tér kívánt jutalommal.

A' fok káron lír, bánkodik,
az jó hasznon örül, ugrik,
s' vigan lakik, kedvén nyug-
szik, eszik, iszik, semmit nem
bánkodik.

Igy van dolga a' ki gond-
gyát, Hazaságra adgya ma-
gát, Az út sulyát, Sok bú dal-
lyát, Mig végre nem váheti
szándekat.

Nem tudhatrya nyér vagy
veszté, Ha haszonra fordul-
haté, Jót találé, Rosszat vészé,
Kedve szerint ha útja fordulé.

Ki haszszonnal s' ki jár
kárrel, Ki Angyallal s' ki Sá-
ránnal, Bűn alyával, Szörnyű
kárrel, Akad óllye lelkének
kárával.

A' ked-

A' kedves Társ nyilván
Angyal, Ha jót talál szé lehet
azzal, Kevés búval, Rikajaj-
jal, Nem sohajtasz lelked fáj-
dalmával.

Hellyén vagyon minden
dolgod, Nem lesz másén kí-
vánságod, Eted, itod, Viga-
ságod, Tökélletes vigság
minden dolgod.

Szomorkodgyál ám bár
néha, Siránkodgyál s akadgya
kárrel, Juss bár búrá, Ször-
nyű jajra, De az jó társ lesz
vidérafodra.

Fénlő Gyémánthoz, Ru-
binthoz, Finum Aranyhoz,
Ezüsthez, Az jó Aszszony,
Gyakor hászon, Haszonlatos
a' drága Gyöngyökhöz.

A' Tár-háznak minden szí-
ne, Udvarának ékecsége, Szép
tűköre S' drága kintse, Az jó
Aszszony Urának öröme.

Az

Az jó Afzfzony szép Corona, Ekes bizony mint Palma fa, A' szép Rosa, Sem Viola, Nem ér vele Liliom illattya.

A' férfinak szép Czimere, Dolgainak kívánt vége, Tisztelege, S' hire neve, Az jó Afzfzony segítséges' élte.

Ne mond magad nyavalyásnak, Ne kiáltsad magad búsnak, Sőt bódognak, S' nagy gazdagnak, Ha szerit tőtted az jó afzfzonynak.

Elég vagyon mert mindenre, Kinek van jó felesége, tisztelege, s' hire neve, Nevekedik eg alatt mindene.

Házát belől ha el nézi, Minden felől el szemléli, Tisztán leli, Mert van néki, A' ki házat mindennap szépíti.

Oh boldogság! Oh nagy öröm! Oh nagy jószág s' engedeltem!

delem! En Istenem, Adgyad érnem, Illy drága vendégben legven részem.

De a' rosz társ merő Sátán. Mint kegyes nyárs mord az után, Örül kárán, tápsol kíván, meg emészti tűz a' férfi házán.

Scorpioval edgyütt lakni, Viperával meg alkudni, könnyebb élni, s' hasznosb járni, hogy nem illyel egy házban szorúlni.

Basiliscus látásával megdől de én meg is azzal, éjjel nappal vigyázással, inkább laknam mint a' gonosz társal.

Jaj hát annak! jaj mind éltig! Meg holt bizony immár felig, rosz afzfzonyra s' tunya társra, a' ki talál gyász dolga mint holtig.

Nem virradhat az örömről egyét nem érhet kedvére, va-

gyon része könyves szembe,
a' ki talált túnya feleségre.

Eltelital annak méreg, rosz
Afszonnyala' ki vetreg, oh
rút fereg s' kénzó méreg, sze-
gény férfi környül sértő vas
fzeg.

Háznak minden túnyasá-
ga, tiszta ágynak gyalázója,
Férfi gyaszisa a' kénzó lán-
tza, a' rosz afszony urának
hohéra.

A' rosz Afszony Urát
gyötri, Hidgyed bizony
meg emészti, lelkét ferti,
rontya s' veszti, idő előtt ag-
gasztja s' vénheti.

Mint agyonvert ha úton
jár, vélned hogy rósi, mert
mint a' sár szurkoson jár, vi-
gyázz rábár. felesége miatt
meg-holt az már.

Oh szörnyű bú jaj nagy
élet! Oh szomorú bájos élet!

Jaj

Jaj mi lehet, mondgy csak
edgyet, a' mi szörnyebben
tépné az embert!

Oh nagy ostor ki előttem,
sírván sokszor forgasz né-
kem, én lstenem, s' ne add ér-
nem, illy rosz vendégben,
hogy legyen részem.

Ezt kedvejt egy kőűnak,
Iram azért hogy jó tarsnak,
Mint Aranyinak, sőt Gyé-
mántnak, Keresője legyen
tiszta ágynak.

Vége példát baráttya-
ról, ki vele szólt bár csak ar-
ról, mert ki másról s' nem
magáról, tanul, az jár

minden dolgá-
ban jól.

R 2

REZ

RENDI E' KÖNYVBEN
foglalt Enekeknek.

A.

Adgy már tsendesseget,	I
Aldgy meg minket Ur	20
Aldott szép Pünköszt:	26
Az en jó Istenem ha	32
A' tenagy nevedért	36
A' Sz. Háromságnak első	40
A' Sz. Háromságnak ki:	43
A' Sz. Háromságnak har:	47
Az Ur az égbe mint Kir:	169
Az jó hitű ember szelid	195
Adgyunk hálát Istenünk.	224
Az idő ósága nevel	225
A' gonosz természet	291
A' Musák szállási Nym.	301
Az Ur Isten nekem édes	368
A' ki indul hoszszú útra	373

B.

Bizonnyal ismértem	9
Botsáfd meg Ur Isten	22
Boldog kinek vétékét az	107
Bo-	Bo-

AZ ENEK. TAB.

Botsáfd Sz. Lelkedet	227
Bűn testéből s' tömlőzt.	349

D.

Délös szigetéből e' mi:	252
-------------------------	-----

E.

Egyedül te benned mel:	123
Ez világ mint egy kert.	242
Enyhítsd-meg Ur Isten	180
Egekben lakozo szentség	284
El jó még az idő tsilla:	317
Ennyavalyás lelkem	333
Egykor egy vén jámbor	337

F.

Foroga' szerentse mit	265
-----------------------	-----

G.

Gázdag bő kegyelmű	313
--------------------	-----

H.

Hivek Keresztyének jer	113
Hitető szerentse nem	158
Hogy feletkezte el	182
Ha az Isten nekem sőtét	184
Hadd vezérle Pallás	235

I.

Jő) mellém szent Isten	206
------------------------	-----

R3

Igaz

AZ ÉNEKEK

Igaz által út, jókkal for:	209
Im hól édes hazám, Ez	238
Iffúságom vétke gyak:	280
Járulok az Urhoz, men:	304

K.

Kegyelmes Isten kinek	18
Könyörülő én rajtam	69
Kiáltok hozzád mélyf:	78
Kerekded e' világ gdm:	147
Kinek tegyek panaszt	171
Kedvező szemeddel néz.	176
Kegyes Jehova tekints	200
Katonák hadnagya, Ist:	211
Kérddhedd e' koporsót	257
Könyörülő Sz. Istenhez	324
Könyvem forrási árad:	353

L.

Leikemnek hozzád való	5
Legyen jó idő csak	172

M.

Mennyei seregek böldeg	37
Mint a' szomjú szarvas	51
Mert ki meg-ter, kegyel:	64
Minden dolgok között	213
Mitürunks' édes Atyánk	223

TABLAJA.

Mint Adgyu golyobis	247
Meg-adgya még Isten	309
Magasztallak én Isten:	358
Miként Ægyiptusban	361
Mire bánkodol, oh én	370

N.

Nints már hová lennem	30
Nintsen segítségem ki:	204
Nem lehet szebb dolog	216
Ne hadgy Ur Isten kérl:	340
Ne szállj pörben én	355

O.

Oh szegény meg-romlott	3
Oh én kegyelmes Isten:	7
Oh én Istenem im mi tört:	13
Oh Sz. Isten kit kedved:	16
Oh én édes hazám te	57
Oh ki későn futok lelk:	86
Oh kegyelmes Isten nézz	98
Örök életnek szép idv:	103
Oh Uram Isten, melly	119
Oh szép drága zálag	271

P.

Pusztában Sidókat vez:	55
------------------------	----

Pallás nem nyúghaték	249
Paraditsomnak te szép	327
Prædának ki örül erszi:	342
Paisa szegény fejem:	345
R.	
Reménységem te légy nek:	82
Rettenetes rút gyaszt	264
S.	
Ségélly-meg engemet én	49
Senkit a' pénz és kints	161
Szűz Mária lakozván	220
Szegény fejem Uramh:	289
T.	
Tarts-meg Uram engem	190
Tsudálható nagy dolog	260
Teged Uram valamikor	298
V.	
Vitézek mi lehet e' sze:	27
Végetlen irgalmúô	60.242
Vitézség embernek	132
Virtus lelki jószág kit	136
Udvar s' irigy tisztek	151
Világon ég alatt nints	165
Vigaságom mint ford:	312
Várom Uram Isten feje:	365

VECE

Via Jacoben,

az az:

JACOB PATRI- ARKANAK

Olly láta,

Melly minden **UTON-JARÓ**
s' bújdosó igaz Izraëlitá-
kat, bátorságos és bődög
DEREK UTRA igaz-
gat,

Egynehány oktató Regu-
lák és Istenes Imádságok
által.

Terem. 48. 15. 16.

Amaz Isten, kinek előtte jártanak
az én Atyáim, Abraham és Isak;
amaz Isten, a' ki táplált engem e-
leitől fogva mind e' máj napiglan,
amaz Angyal, ki meg-szabadított
engemet minden gonosztól,
áldgya-meg az igaz
Uton Jarókat.

LÖTSEN, 1698.

Az igaz Úton Járók.

hoz.

Bóldogul akarszé házad-
ból úadra ki-menni, és
útaidból házadba visszont
meg-térni? Vegyed a' *Jácob*
Páltzáját és Olajját, és ély ezek-
kel Jákob módgyára, így me-
hetz ki bóldogul házadból ú-
radra, és útadból házfönnél
térhetz meg házadba. A' Já-
kób Páltzája gyanánt legye-
nek e' néhány ide alább jegy-
zendő Regulák. A' Jákob Olaj-
ja gyanánt ély az alább jegy-
zendő buzgóságos Imádsá-
gokkal.

I. RECULA.

Gondold meg minek elöte
úadra indúlnak hogy jö-
vevény, búdosó, s' úton-járó
vagy ebben e' világban, Ter:

ÚTON JÁRÓK REG. 3

47. 9. Solt. 39. 13. E' Regula
mint egy támasz útadban így
támasz a' kifirtetekben: Bú-
dosó vagy és úton-járó,
azért ezeket el-szenvedd.

II. REGULA.

Gondold meg hogy nem
te rajtad kezdettett elsőben
a' bujdosás és úton-járás;
hanem a' te Atyáid is bú-
dosok, jövevények voltak,
I. Chron. 29. 15. Solt. 39. 13.
és II. 9. 19. Sid. II. 7. 13. 14.
Ez Regula így támogat: A' te
Atyáid e' jó úton mentenek-
el, azért menny utánok.

III. REGULA.

Gondold meg minémű út
légyen a' mellyen meg akarsz
indúlni: meg vizsgálj hogy
hamis Bálám után el ne in-
dúllj, Szám: 22. 12. Itt meg-
nézd az Isten könyvét, ha az-
zaledgyez a' te útaid, úgy

4 UTON JAROK

indúlly útdra, mint a' Jákob
 úta edgye az Isten könyvé-
 vel, mivel attyanak s' annya-
 nak engedelmeiből és tettzé-
 sekből indúla meg útára, Ter:
 28. 1. 2. &c. Ez Regula téged
 így támaszt útadban: Ne fély
 mert mivel Isten törvénye
 szerint való úton jársz, meg-
 őriztet téged az ő Angyal-
 val ebben a' te Istenes útd-
 ban, Solt. 91. 11.

IV. REGULA.

Jó végeket tégy fel minden
 útra indulásodban. I. Vég,
 az Isten dicsősége, holott az
 Isten mindeneket magáért te-
 remtett, Péld: 16. 4. II. Vég,
 felebarátodnak haszna. U-
 gyan-is nem kell csak magad-
 hasznát keresni, hanem fele-
 barátodét-is, Phil. 24. Rom:
 12. 10. Valamelly úton látod,
 hogy felebarátod meg-tsa-
 latta-

REGULAI.

lattatik, ne indully el, mert
 meg-vagyon írva, 1. Thef. 46.
 Senki meg ne nyomorítsa, se
 meg ne tsallya az ő felebarát-
 tyát valami dologban, mert
 mind ezekért bocsfzú-álló az
 Ur. III. Vég, magad idvős-
 seges és tisztességes életed;
 Mert mi haszná, ha edgy ú-
 tadban hamissággal ez egész
 világot meg-nyerhetnéd-is,
 ha lelked idvösségét el-vesz-
 ted? Matth. 10. 26. Tisztessé-
 ges életed; Ezt parantsol-
 lyá Isten, Phil: 4. 8. A' mel-
 lyek tisztességesek azokról
 gondolkodgyatok.

V. REGULA.

Jó társaságokkal legyen
 útra indulásod: mert a' jók-
 kal jól lélszsz, Solt. 18. 26. 27.
 Es a' jó Társaság fzeke gya-
 nánt vagyon az útban. A'
 gonosz társaságot pedig el-

6 UTON-JARÓK.

kerüld, Péld: 4. 14. és 1. 10.
Mert ezeknek útok hasonló
az homályhoz nem tudgyák
miben űtköznek meg, Péld. 4.
19. Jobb edgyedül járnod,
hogy sem gonosz hamis tár-
saságokkal. Ha Jakób gonosz
társaságokhoz adta volna
magát, az ISTEEN, Fia néki
öttször meg nem jelent volna.
De lásd melly jó űti-tárfa
vólt az UR JESUS, az egyedül
bujdosó Jakóbnak, melly
gyakran meg-jelent nékie.
Először, mikor Mesopotámi-
ába menne, Ter. 28. 12. Más-
odszer: Mesopotámiából
mikor háza térne, Ter. 31. 11.
13. Harmadszor: A' Jakób
révénel, Ter. 32. 1. 22. 23. 24.
& add: Negyedszer, Béthel-
ben, Ter. 35. 1. 9. 10. 11. 12.
13. Ötödször a' Bersabe pusz-
tában, holott azt is foga-
da

REGULAI.

7

danéki, hogy ő véle edgyütt
le menne Egyiptumba, Ter.
45. 23. Ez ötödik Regula tá-
mogat réged, oh idegen hatá-
rokon, hegyeken völgyeken
edgyedül bujdosó szegény
Úton-jaró. Edgyedül vagy?
Nefely, veled az UR JESUS az
ő Sz. Angyalival, és szintén
szükséged idején jelenik meg
mint az egyedül bujdosó sze-
gény Jakobnak.

VI. REGULA.

Gondold meg, hogy a' te
veled járo Isten hatalmas, sok
utakon módokon való meg-
szabadításra: Meg szabadít-
hat a' víz közepiből-is, mint
Jonást a' tenger mélységéből,
Jon. 2. A' három Iffakat a'
tűz közepiből, Dan. 3. Dani-
elt az Oroszlányok ver-
éből. Dán: 6. Néha elköz-
kölkül; így minden elköz-
kel-

nélkül az ISTEN ő maga inté-
meg Lábánt, hogy Jákobnak
ne ártana, Ter. 31. 29. Né-
ha pedig eszközök által; Így
Ezechiást edgy Angyal által
Sennacherib ellen, Efa: 37. 36.
Néha ember által, mint az Iz-
raélitákat Móses és Aron ál-
tal, Solt. 77. 21. Ellenséged-
del is szolgáltat, Péld: 16. 7.
Így szolgálattat Hámánnal
Isten Mardocheusnak, Esth: 6.
11. Néha menydörgés ál-
tal is meg-rettenti ellensége-
det, mint régen, 1. Sam. 7. 10.
Néha fa levél tsördülés, Daru-
szó és egyéb effele alkalmat-
lan eszközök által is ellensé-
gedet reád menő szándéka-
ban meg-gátollya.

Háznac' Regulának; úta-
ban így gondolkodgyál: Sok
út, s mód vagyon az én Iste-
nemnél meg-szabadításra,
meg-

meg-szabadíthat engemet ha
ő néki dítsdőséges.

VII. REGULA.

Gondold meg nem csak
hatalmát a' veled járó Isten-
nek, hanem kegyelmes szép
ígéretit is, Efa: 43. 2. Mikor
a' vizen által menédsz ve-
led léfzek, és a' vizek el nem
buriának tégedet; mikor a'
tűzön járándasz meg nem
égesz, és a' láng meg nem per-
feltéged; Mert én vagyok a'
te Urad Istened. 4. 5. Ne fély
mert én te veled vagyok, Efa.
41. 13. En vagyok a' te Urad
Istened, ki a' te job kezedet
fogom, és azt mondom né-
ked: Ne fély. Mit félnél?
Ihol az ISTEN fogta meg job
kezedet, ki sorda véfzen ki az
ő kezéből, János 10. 29.
Nézd meg Solt. 56. 4. 15. Híj
segítségül, &c.

Házn-

IO UTON JARÓK

Hafzna e' Regulának; Támaszkodgyál felelmes útd-ba veled járó Istenednek szép igiretihez: Mert ennek az ő igireti meg-bánás nélkül való, Rom. II. 7. 29.

VIII. REGULA.

Könyörgésekkel segítségül hijad e' szép ígéretekkel tégedet biztató Istenedet: Ne lehesse oly siro útra indulod, hogy Istenednek segítségül való hívásánélkül meg-indulnál. Mert ugyan-is, oh könyörgésre tunya, s' kéfedelmes ember! Gondold-meg. I. Hogy héjában való minden serénységed az imádság nélkül. II. Hogy az imádság és Istennek segítségül való hívása, ellenséget győző s' kergető fegyver. Ezzel győző Moses az Amalekitákat, Ki-jövet: 17. III. Hogy sok

REGULAI. II

sok ellenségek vadnak a' te útd-ban, a' Sátán, úton álló tolvajok, Esau, Lában, &c. IV. Hogy sokan ki-mennek házokból, de vissz-sza nem térnek, mint ama' Béthelben, óltár ellenjövendő, Oroszlánytól urában megölettetett ísiú Prophéta, ki nem hogy házában mehetett volna, de meg-holt testét sem engedte Isten az Attya koporsójában temettetni. V. Hogy ha imádkozással még ki házából; ha mindenkor nem jobban is, mind az által soha roszszabbul nem térsz házadba annál, mint házadból ki-mentedben voltál. Vaj ki sokan Jákóbbal edgy páltzával mennek ki az ő Attyoknak házokból útokra, de mivel Istent hitták segítségre, úgy meg-áldattak Istentől, hogy

hogy nagy gazdagsággal
térnek házokhoz, Terem. 32.
Ű. 10. Oh Ember! Ember, ne
indúllj hát soha útra, míg
nem imádkozásoddal segít-
ségül hívod Istenedet. Imad-
kozzál azért útnak kezde-
tiben, közepiben, és végeze-
tiben.

IX. REGULA.

Ne kérj Istentől felettéb va-
ló gazdagságot és nyeresé-
get útnadban. Jákob Istentől
csak azt kíváná, hogy az Isten
légyen ő néki Istene, ételt,
italt, ruházatot adgyon, és
békével hordozza útában.
Elégedgyél meg kérlek te is
ezzel, és ottan ottan így éne-
kelly útnadban:

*Sit noster Dominus, sit tutor,
det modò victum,
Det vestes, satis est: cetera
mundus habe.*

AZ

Az az:

Tsak az Isten légyen Urunk,
Utainkba mi Tutorunk,
Ételt, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak nagyunk.

A' bölts Agurnak is ez vőlt
kivánsága, Péld. 30. Ű. 89.
Pál Apostolnak is szép tanáts
adása, 1. Tim. 6. Ű. 6 7. 8. 9.

X. REGULA.

Békefészes töréssel szenved-
déssel győzd meg útnadban való
nyomoruságot. Ezzel
győzte Jákob a' napnak hév-
ségét, és az éjjeli déreket és
hidegségeket, Ter. 31. Ű. 40.
Ezzel győzte ama' hűsz esz-
tendeig való szolgálatnak su-
lyos terhét. Ezt parantsol-
lya a' mi édes JESUSunk is,
Luc. 21. 19. Hogy békefészes
tűrés által tarítsuk meg a' mi
lelkeinket.

XI. RE-

Utaidban való bődög szerentsédnek semmit se tulajdonits, hanem mindent csak az Istennek ingyen való könyörülő irgalmaságának, mint Jakob mondgya vala amaz ő háza térő bődög útában: Kissebb vagyok URAM minden te irgalmaságidnál, Ter: 32. 10. Az az: Oh én ingyen könyörülő Istenem! Tudom nem az érdememért áldottál így meg-útámban, mert ha érdemre néztél volna, én kisebbik irgalmaságodnak csak morfarskáját sem érdemlettem volna. Jufson eszedben itt Péter Apostol cselekedeti, kit hogy ISTEN útában, s' munkájában meg-áldá, megismervén méltatlanságát, nem méltóztatya vala magát Urunk JEsus-fal

fal egy hájóban léfelre, okát adván, mert ő bűnös ember lévén semmiképpen Istennek annyi áldást nem érdemelhetre, Luk. 5. 7. 8.

Bődög talan sorfodnak idején, az Istennek néhai régi, másokkal, s' veled közlött irgalmaságiról meg emlekezzél, és azokkal emlegetted el tsüggedt szivedet: így tselekedék Jakob, mikor feleselmes állapottyában volna az Istennek Abrahámmal tött áldását emlegeti volna, mondván: Terem. 31. 9. 11. En Atyámnak Abrahámnak Istene, szabadíts-meg engemet az én bátyámnak kezéből, az Elaanak kezéből, mert felek, &c. Dávid-is mikor a' Goliáthra akarna menni, az Istennek véle tött néhai irgal-

írgalmasságival biztatta magát, 1. Sam. 17. v. 37. Az Ur a' ki meg szabadított engemet az Oroszlanytól, és megvétől, ugyan ő meg szabadított engemet a' Philisteus kezéből. Így imádkozik vala ama' vénlegére jutott keresztyén Uton-járó is:

*Qui me servasti puerum, juvenemq, virumq;
Nunc serva miserum me quosq;
Christe senem.*

Christus ki meg-tartál engem;
Gyermek istű s' emberiségben;
Most-is tart-s meg in ségemben,
S' ne hagy-el én vénségemben!

Ez vén Uton-járó a' mit vénlegérről énekel vala: Te így énekellyed Keresztyén Uton-járó akar ki légy, gyermek, istű, &c.

Uram

Uram JESUS tart-s meg engem,
S' útáimban légy vezérem:
Ki meg-tartottál sok ízben,
Most-is ne hadgy e' vesztélyben.

XIII. REGULA.

Ha uton-járó kereskedésben, adásban, vévésben vagy foglalatos, két Birákra vigyázz: I. Vigyázz a' kis Biróra, s' annak tanátsira az adásban, vévésben: Ez nem egyéb hanem lelked isméréti, ez így diált: Valamint kívánnad hogy az adásban, vévésben mások veled tseledkednének, te-is úgy tseledkedgyél másokkal, Matth. 7. 12, Luk. 6. 31. II. Vigyázz a' nagy Biróra, annak mindent látó fenyves szemeire, mindent halló füleire, mindent jegyző kezeire és könyvére. Oh ne fojts-meg lelked isméréti, hogy az utolsó napon

S

tége-

tegedet ne vádollyon azért:
Ne haragits meg a' kemény
ítéletű Birót adásodban, vé-
vétedben. Ne vétkezzetek
(sem adásban, sem vévésben)
a' Biró az ajtó előtt áll, Jak. 5.
v. 9.

XIV. REGULA.

Szabad tenéked fogadást is
fogadnod Jákob módgyára:
I. Isten dicsőségére. II. Sze-
génynek segitségére. III. Te-
hetőségedhez és meg tellye-
sítésedhez képest. Így fo-
gada Istennek fogadást Jákob,
Terem. 28. 20. De nem sza-
bad fogadnod így: I. Ha-
énnékem az Isten nagy gaz-
dagságot ad, ezt s' ezt is ele-
keszem, &c. II. Hogy Isten
Törvénye ellen fogadgy,
mint fogadtatnak sokakkal
a' Pápiák, hogy Clastrum-
ban laknak, hogy meg nem
haza-

házasodnak soha, hogy Pén-
teken húst nem esznek, mert
ez az Istennek, és a' termé-
szetnek Törvényi ellen va-
gyon. Meg-lásd azért, hogy
te meg-fogadásodban is Já-
kob után járj. Így fogadgy
azért fogadást Jákob mód-
gyára: En Istenem, én tené-
ked fogadást részek ha ez út-
ban Istenem léfesz, ha étele-
met, italomat, ruházatomat
ki-szolgáltatom, ha békével
meg viláfsz, vagy hoszfsz há-
zamhoz, én tegedet imádlak,
és a' mit nekem adtz, abból a'
szegényidnek safozkodnom.

XV. REGULA.

Ha pedig az Ur tenéked ú-
taidban Istened léfesz, étele-
det, italodat, ruházatomat
ki-szolgáltartván bődög alla-
pottal, ideig engedtetett
tzelládhoz, házadhoz háza-

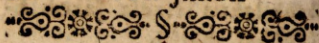
viszen, oh ne felelkezélel a'
 te útabban tölt fogadásodról,
 hanem add meg a', te fogad-
 ásiadat. Erre int Salomon
 Præd: 5. 4. 5. 6. Jobb vol-
 na nem fogadnád hogy sem
 fogadván meg nem adnod.
 Emlkezzél meg azért foga-
 dásodról addig, mig Isten
 mint egy Jákobot meg-inte-
 ne, ki el-felelkezett vala fo-
 gadásáról, Ter. 35. 1.

Ezek a' néhány Regulák,
 mint edgy Jákob páltzája
 legyenek tenéked, (oh idegen
 határokon bujdosó, szarán-
 dok módgyára járó, s' kelő
 keresztyén Izraelita) istá-
 pid: Ezekkel támogasd úta-
 dban magadat, mig haza
 jut az ama' te édes házában
 a' lelki Csanáiban, mellyben
 szótán nem bujdosó, hanem
 örök

örök lakos lélsz Jákob A-
 tyákkal, Amen.

Mivel hogy penig úton
 járó Atyámia, Jákob Pátri-
 árchának nem csak páltzája,
 hanem olajja-is volt útában,
 hogy meg ne fogyatkozzal,
 az Jákob olajja helyett ily
 im ez Istenes, ide aláb kö-
 vetkező buzgóságos
 Imádságok-
 kal.

PRIMA

O R A T I O
VIATORUM,*In ingressu itineris dicenda.*

Utadnak el-kezdésében
igy, vagy hasonló kép-
pen imádkozzál.

OH fenyek egekben la-
kozó, annak mindenekre
vigyázó, minden igaz úton
járókat vezérlő, s' reám-is
fáradhatatlan-képpen gon-
dot viselő édes jó Istenem!
En szegény Izraél házából
el-tévelyedett bűdosó ju-
hod, meg-vallom teelőtted,
hogy jóvevény bűdosó va-
gyok, a' miképpen az én At-
yám-is voltanak. Oh én
bűj-

bűdosó Atyáimnak imádsá-
goknak meg-halगतó Istene!
halgasd-meg a' te bűdosó,
s' útra induló szolgád imád-
ságát. Oh URAM! ki meg-
áldod az embernek házából
való ki-menetelét, és bé-me-
netelét, áld-meg az én há-
zámból útamra való ki-mene-
telemet. Oh Izraél Pásztora!
ki a' pusztában bűdosó Iz-
raélitákat ama' tekervényes
kerengő úton el-vezérltetted,
vezérelly engemet-is e' fel-
véjendő útamban. Te Uram
az Izraélitákat vezérléd nap-
pal fenyek köd oszlopában,
éjjel pedig tűznek oszlopá-
ban, így vezérelly Uram en-
gemet-is. Jól tudom oh Uram,
hogy nintsen az ember ha-
talmában az ő lábainak lépé-
sének igazgatása. Te igaz-
gassad azért az én lépésimet,

hogy a' közben meg ne űfsem
 lábaimat! Te légy énnékem
 az el-tévedésben igaz útra
 vezérő Kalauzom; a' ked-
 vetlen homályos időben fē-
 nyes napom; esőben, hideg-
 ben, melegben bé-fődőző haj-
 lékom; szomorúságomban
 nyugodalmom; aluvásom-
 ban érettem vigyázóm; kár
 vallásomban reménységem;
 kereskedésemben nyeresé-
 gem. Oh URam JESUS! ki a-
 maz Emausban menő Tanít-
 ványokkal bé-menél a' ven-
 dég fogadóban, járj én velem
 minden útaimban, mikor a'
 nap el-hagy, te világosíts en-
 gem a' sötét éjszakában. Oh
 áldott Szent Lélek Isten, ki az
 három Böltséket vezérled
 útokban s' tsillag által mind
 Bethlehemig, vezérrelly en-
 gemet-is a' te vezérő kegyel-
 med

med által mind addig a' med-
 dig oda jutok, hová igyekez-
 zem, hogy a' te kegyelmed
 által oda jutván, tenéked őri-
 ző, s' vezérő Istenemnek há-
 lá-adással meg köszönhessem.
 Oh Uram oltalmaz engemet,
 gonosz igyekezettől, és go-
 nosz társaságról. Adgyad
 azért édes jó Istenem, hogy e'
 világi fáradságos fok gon-
 dokkal tellyes világi életem
 keresésében mikor fárado-
 zok, még akkor is a' te di-
 tsősséges országodat, és a' te
 igazságodat kereshessem,
 mindeneknek előtte. Bo-
 tsásd el mellém őriző Szent
 Angyalidat, kik által oltal-
 mazz-meg engemet felelmes
 útambdn Uram a' ki Móseft
 vezérled Madián földében.
 Jákobot Mesopotámiában,
 Vezérrelly engemet-is e' fel-
 s s vőte

26 UTON-JARÓK
vőtt útaimban, és adgyad
hogy e' fel-vőtt útamnak ki-
menetele legyen olyan böl-
dog mint az Eleázernak, Mo-
sesnek, és Jákobnak útainak
ki-menetelek vőlt. Halgats-
meg engem ezekben oh buj-
dosoknak kegyelmes vezére,
én a' te nevedben eredek ú-
tamra, mennyen és a' földöm
tiéd a' GLORIA.

II. ORATIO.

In progressu itineris.

Útnak közepin mondan-
dó Imádság.

O Hén bujdosó Atyáim-
nak, Abrahámnak, Isaák-
nak, Jákobnak, és minden
igaz úton-jaróknak őriző, s'
vezérő Istene! Nekem is fe-
lmes szél vészés útamban
kegyel-

IMADSÁGI. 27
kegyelmesen vezérő én édes
Istenem: A' te nevedben vőt-
tem vala fel ez el-kezdett ú-
tamat, a' te segítségé által
mentem-elő eddig is útaim-
ban. Te vagy az én bujdosá-
somban velem edgyűtt járő,
vezérő Istenem. Oh Uram!
te fogadtat, mikor a' vizen
által megyek, én velem vagy
és a' vizek el nem boritnak,
mikor a' tűzben járándasz
a' láng meg nem perfel, mert
te én Uram jelen vagy én ve-
lem: Oh én édes Istenem! a'
vizek színtén lelkemig érnek:
Uram fogdt meg az én kezei-
met, mert mint a' Péter Apo-
stol merülő felben vagyok:
Uram ki a' Jonást meg-tartád
a' tengeri szélvélzben, tarts-
meg engemet is ez úti ve-
szélyben. Oh Uram! Te az
három Istiakat meg-tartád a'
S 6 tűz

tűz közepiben, tarts-meg engemet is e' nyomorúság ke-
mentzében : Te Uram tsu-
dálatos vagy a' meg-tartás-
ban; régenten edgy szóddal
e' tengeri háborút le-tsende-
sítetted : Szólly Uram ed-
gyet, és le-tsenedesednek min-
den háboruink, Uram nem
külömben vagyon dolgom,
mint a' szegény bujdosó Já-
kobnak Esautul való felté-
ben. El-akarta menni az E-
sau, hogy el-veszeffe Jáko-
bot, de te Uram az ő szívét
meg-lágyítád, hogy irgal-
mas szemmel nézné a' Jáko-
bot. Oh Uram! szintén így
vagyon énnékem dolgom
mint a' Jákobnak, mert noha
edgy Atyánk vagy te miné-
künk és e' végre atyafias az
egész emberi nemzetség
mind-az-által oh Uram! sok

Esauk

Esauk vadnak, kik lelesked-
nek a' Jákob után; én-is igen
félelek hogy el ne jöjjenek az
Esautak, úton álló nyúzó,
fosztó emberek, és engemet
meg ne fosztszanak minden
marháimtól, sőt még életem-
től is. De tégedet kérlek
Uram, ki Jákobot meg-ol-
talmazád az Esautól oltal-
mazz-meg engemet-is az u-
tánam lefe-kedő gonosz em-
berek-től, Uram, ki a' Lábáne
meg-intéd érfizikai álmában,
hogy ne ártsón Jákobnak,
ints és rettentés-meg az én el-
lenfe-gimet-is, hogy énné-
kem ne ártsanak : Uram, ki
menydörgő szóddal az Izraél
ellenfe-git meg-rettentéd, ret-
tents-meg az én ellenfe-gi-
met-is. Te Uram régenten a'
szederj-fáknak mozgása ál-
tal, levél tsördülés által, sze-

87

ke

kereknek lovaknak dobogásoknak hallatása által, darvaknak szavok hallatásával el-rémítéd, és kergetéd a' te néped ellenségit: Így mutatd-meg az én ellenségimnek el-űzésében nagy erődöt. Te Uram edgy Angyalod által 185000 Embert le-vágatál, az Ezechiás ellenségi közzül, Uram, bootsájd-el Angyalidat, és azok által oltalmazd benned bizó, s' bujdosó szolgádat. Oh Uram! az álnok és hamis emberek-től szabadíts-meg engemet, ne adgy engemet a' gonosz ember kezében: ne tapodgyanak a' földre a' kevélyeknek labok, és a' hitetleneknek kezek ne nyomorítsanak-meg. Oh ne vegyen én rajtam nagy győzedelmet az én ellenségem ne mondgya, meg-

meg-győztem őtet, hól vagy-on az ő Istene? Oltalmaz meg engemet a' gonosz embereknek kezektől, kik arról gondolkodnak, hogy lábomról le-ejtsenek, kik meg-élesíteték az ő fegyvereket, kik olly mérgefek mint az Aspis kigyók. Tört és hálót vetettek az én ősvényemre; De te, oh én meg-tartásomnak Istene! ment-s-meg engemet az ő veszedelmes Töröktől és hálójoktól. Ne engedgyed édes Istenem, hogy a' mit a' gonoszok kívánnak abban mennyenek elő, és ne tölts-bé az ő én veszedelmem felől való gonosz kívánságokat, hogy fel ne fuvalkodgyanak. Minden ajtók s' útak bé-zároltattak, sohova sem szálladhatok: Uram, nyíld ajtót az én szabadulásom-

somra, és tarts-meg az én
 Oroszlányok torkától; mert
 erősbec hogy nem mind én:
 Uram kiel-rejtéd Dávidot a'
 barlangban a' Saul előtt, rejts-
 el engemet is az te szárnya-
 ádnak árnyékában elienf-
 gem előtt: Mivel pedig e'
 hofzfzas útban igen meg-fá-
 radtam, téged kerlek, oh
 Uram JESUS! emlekezzél-meg
 ama' te fáradságodról, mikor
 el-fáradvan le-ültél vala a'
 Sichár mellett való Jákob
 forrásánál, s' arról meg-em-
 lekezyén erősíts és ujíts-meg
 el-fáradt tagaimban. Botsáid
 hozzám az égből a' te meg-
 élesztő lelkedet, és meg újul-
 nak mindgyarást az én el-fá-
 radt tetemim. Uram, lám
 eddiglen engemet el nem
 hatrálg gyermekfégtől fog-
 van, sok próbámban, nya-

valyámban, s' felelmes úta-
 imban velem vóltál, ne
 hadgy-el Uram most-is enge-
 met. Mivel pedig a' Nap
 el hanyatlik, Uram, térj bé
 velem a' vendég fogadóban
 ne hadgy-el engemet, hogy
 én-is el ne hadgyalak tége-
 det, és el ne szakadgyak tő-
 led. Oh én Atyámnak és Jákob-
 nak Istene! fogadást fo-
 gadok a' Jákóbbal én tenéked,
 ha énnékem Istenem lélsz sz-
 ez útban, ha ételt, italt, ru-
 házatot, egészseget adtz ha
 békefegben házamhoz haza-
 visz: En a' te Oltárodon ál-
 dozom tenéked, és a' Hálá-
 dásnak Pohárát vévén, álda-
 lak tégedet, és azokból a'
 jókból, mellyeket nékem
 adándasz irgalmasságot tse-
 lekedem a' te szűkölködő
 szegényiddel: Halgass-meg
 ezek-

ezekben engemet, oh embereknek őrzője, s' bujdosok vezére! Meny, föld, tenger, s' minden nevedet dicsírje.

III. ORATIO.

*In Egressu & Regressu
itineris dicenda.*

Utnak el-végezésében,
és Utról való Haza té-
résben mondando
Imádság.

OH Izraélnek s' Izraél
házából el-tévelyedet,
Juhoknak fel-kereső és igaz-
gató Pásztor! Nékem-is fé-
lelmes útamban igazgató ol-
talmazó kegyelmes Pászto-
róm, mit adgyak immár te-
néked, hogy sok próbakkal
kísértetekkel, nyomorusá-
gok-

gokkal, tellyes, féelmes ú-
tamban, velem vóltál, mikor
az ellenség árviz-képpen jó
valareám, attól a' vizen jár-
tam, még mikor a' vizen
jártam meg-mentettél az el-
merüléstől, mikor a' nyomor-
úságoknak tűzében vólnék,
meg-oltalmaztál a' lángnak
perfelésétől: mikor az után
tévelygettem a' jó lelked-
del igyenes ösvént mutatál
énnekem, oltalmaztad lába-
imat botlástól. Oh Uram a'
melly úton siralmasan men-
tem valael, imé azon úton
vidám ortzával jövek-ki az
én Atyámnak házából és imé
te engem meg-áldottál! Oh
Uram! kissébb vagyok min-
den te irgalmaságidnál ke-
gyelmességidnél, melyeket
velem tselekedtél; nem vól-
tam volna méltó csak kisséb-
bik

bik irgalmaságodnak mor-
salék jára is. Sokakat Uram
kik én nálamnál jobbak vol-
tak, így meg nem áldottál:
Sokak éjet napot edgyé tész-
nek, még is haszontalan-
minden fáradságok. Sokak
ki mennek házokból, de soha
haza nem térhetnek; hanem
némelleyek a' vadaktól, mint
amaz Iffú Béthelbéli Oltár el-
len jövendőlő Prophéta meg-
ölettetnek, némelleyek a' tol-
vajoktól, mint amaz Jerusa-
lemből Jerichóba menő em-
ber, holt elevenen, minde-
nektől meg-fosztatván, há-
gyatattak némelleyek vízben
halnak, és sok ezerféle nyo-
morúságos veszedelemben-
életektől meg-fosztatnak.
Oh Uram! ha te engemet el-
hadtál volna ez én felelmes
útamban, mind ezek rajtam
meg-

meg-eshettek volna. A' va-
dak engemet el szaggathat-
tak volna, a' vizek el borit-
hattak volna, szegény feje-
met az útnak rettenetes fá-
radságos terhe, el-fogyat-
hatta volna minden örömet,
híszem-is édes Uram, hogy
ha te nem segítetted volna
el fárad tagaimat, az útnak
keménysege miatt eddig is
minden erőm el-szakad vol-
na. El-vettem te tőled az én
útaimban az áldást, vedd-el
tőlem az hálá-adást. Aldott
légy azért oh én bujdosásim-
ban velem edgyütt járó, ve-
szedelmimben oltalmazó
édes jó Istenem! Ditsírjenek
tégedet mennyégben amaz
Oltár alatt nyúgóvó lelkek
a' kiket te ebben e' világban
vezérlettél, és igazgattál
mind addig, míg haza jut-
hat-

38 Uton JARÓK IM.

hatnak a' fenyves egekbe.
Aldgyon Abrahám, Isaák,
Jakob, kiknek igazgatójok
völtál e' bujdosásnak völ-
gyében. Uram segély, hogy
köszönhessem-meg tenéked,
és adhassam meg tenéked, és
adhassam-meg vig szível fo-
gadásomat. Bujdosó éle-
temnek rövid hátra mára-
dott idejében is ne haddgy el
engemet. A' te jó Lélkeddel
vezérelly engemet igyenes
ösvényen, amaz Oltár alatt
nyúgóvó Szenteknek társa-
ságokba, kikkel tégedet
vég nélkül áldhassalak,
az fenyves egek-
ben;

Amen.

Au

Autor ad Viatorem.

Esa. 30. v. 21.

Hæc illa est via; Incede
per eam.

1. Sam. 17. v. 37.

Abi, & sit JEHOVA te-
cum.

